

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 519 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Να σταματήσουμε τη γενοκτονία των Παλαιστινίων

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ- ΔΟΛΟΦΟΝΟ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Εργαζόμενοι
Νέα αντι-
ασφαλιστικά
μέτρα

σελ. 4

Νεολαία
Μπαράζ διώξεων
και τρομο-υστερίας

σελ. 7

Ουκρανία
Αδιέξοδο άκαρπων
διαπραγματεύσεων

σελ. 12

Επιτυχημένη
εκδήλωση για τα
30 χρόνια χωρίς
τον Ερν. Μαντέλ

σελ. 15

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Πετούν στον δρόμο πάνω από 100 εστιακούς

Για ακόμα μια φορά, εν μέσω εξεταστικής, η Διοίκηση του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων απειλεί με έξωση πάνω από 100 εστιακούς φοιτητές. Από τις 26/6 έχουν αποστείλει εκατοντάδες e-mail κυρίως σε φοιτητές 2ου, 3ου και 4ου έτους και τους προειδοποιούν για τη λήξη του συμβολαίου τους και τη διακοπή της διαμονής τους στις 31/8. Με άμεση έξωση απειλούνται και 10 φοιτητές, προπτυχιακοί και κυρίως μεταπτυχιακοί, οι οποίοι δεν πληρούν τα απαιτούμενα ακαδημαϊκά κριτήρια για να διαμένουν στις φοιτητικές κατοικίες σύμφωνα με τον Εσωτερικό Κανονισμό. Το Πανεπιστήμιο μάλιστα τους αρνείται το δικαίωμα να καταθέσουν νέα αίτηση!

Με την αυθαίρετη επιβολή του νέου Εσωτερικού Κανονισμού το 2023, κάθε συμβόλαιο στις φοιτητικές κατοικίες μετατρέπεται σε 2ετές. Αυτό σημαίνει ότι από τις 31/8/2025 το 80% των εστιακών μένει χωρίς ενεργό συμβόλαιο. Μας αναγκάζουν να ξαναπάρουμε μέρος σε έναν διαγωνισμό φτώχειας, όπου ανεξαρτήτως οικονομικών και κοινωνικών κριτηρίων, η πλειοψηφία πετιέται στον δρόμο. Εκατοντάδες φοιτη-

τές θα αναγκαστούν να σταματήσουν τις σπουδές τους.

Αυτές οι κινήσεις έρχονται λίγο μετά από την παραχώρηση ενός ολόκληρου κτιρίου εστιών στο ίδρυμα «Σταύρος Νιάρχος» με σκοπό να στεγάσει φοιτητές από τα επι-πληρωμή μεταπτυχιακά σε συνεργασία με πανεπιστήμια του εξωτερικού.

Το σχέδιο της κ. πρύτανη και του Συμβουλίου Διοίκησης είναι εκτρωματικό. Μοναδικός τους στόχος είναι οι ΕΞΩΣΕΙΣ φτωχών φοιτητών, αξιοποιώντας τους κόφτες του Εσωτερικού Κανονισμού. Εξυπηρετούν τον στόχο της κυβέρνησης για την ιδιωτικοποίηση της Φοιτητικής Μέριμνας. Η Πρύτανης Μπατιστάτου προσπαθεί λυσσασμένα εδώ και 3 χρόνια να αδειάσει τις εστίες, να τις «ανακαινίσει» και να τις μετατρέψει σε ξενοδοχείο-μαγαζάκι, στο οποίο θα διαμένουν φοιτητές-πελάτες.

Απέναντί τους έχουν βρει τους εστιακούς φοιτητές και τον σύλλογο εστιακών. Με τις τακτικές συνελεύσεις, με τις μαζικές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις, έχουμε μπλοκάρει στην πράξη κάθε έξωση. Έχουν αποτύχει να μας τρομοκρατήσουν, να

εφαρμόσουν τον Εσωτερικό Κανονισμό, να σπάσουν την αλληλεγγύη μεταξύ των εστιακών φοιτητών. Για αυτό προσπαθούν να εφαρμόσουν τις αποφάσεις σαν τα ποντίκια, κρυφά από τους φοιτητές. Αλλιώς δεν θα επέλεγαν την μεγάλη Τρίτη να παραβιάσουν το άσυλο του πανεπιστημίου με 40 ασφαλίτες/αστυνομικούς και 1 κλούβα σε ένα άδικο πανεπιστήμιο, για να ξεκινήσουν τα έργα της «ανακαίνισης» των α' φοιτητικών εστιών.

ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ, σε κάθε απειλή για έξωση, σε κάθε προσπάθεια διάλυσης της φοιτητικής μέριμνας και ιδιωτικοποίησης της δημόσιας-δωρεάν παιδείας. Οι εστιακοί φοιτητές, θα διευρύνουμε και θα ισχυροποιήσουμε το μέτωπο αγώνα μας, για να μπλοκάρουμε στην πράξη κάθε επίθεση, θα παλέψουμε μέχρι την Νίκη.

ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΞΕΜΠΕΡΔΕΨΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΝΤΟΛΟΔΟΧΟΥΣ ΤΟΥΣ.

-ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΣΤΙΕΣ

■ Σύλλογος Εστιακών φοιτητών Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς–κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε–Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

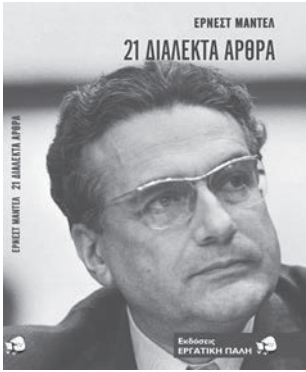
Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Ερνέστ Μαντέλ: 21 Διαλεκτά Έργα

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2025

Σελίδες: 366

Τιμή: 12 ευρώ

Ο Ερνέστ Μαντέλ γεννήθηκε στη Γερμανία, στη Φρανκφούρτη, από γονείς εβραίους, τον Απρίλιο του 1923 και πέθανε στις 20 Ιουλίου 1995, στο τέλος της γερμανικής επανάστασης. Οι γονείς του ζούσαν στην Αμβέρσα, εκεί έζησε και ο ίδιος όλα του τα χρόνια.

Η οικογενειακή παράδοση, η οικονομική κρίση, η άνοδος του φασισμού, η απειλή του πολέμου και η εξαθλίωση στις λαϊκές συνοικίες, έσπρωξαν τον Ε. Μαντέλ να επιλέξει το στρατόπεδο της εργατικής τάξης. Το υπηρέτησε μέχρι το τέλος της ζωής του:

Συμμετείχε στην Αντίσταση και στάλθηκε στα ναζιστικά στρατόπεδα [...] Ο Ε. Μαντέλ θα συλληφθεί δυο φορές (μοίραζε προκηρύξεις στους γερμανούς στρατιώτες). Την πρώτη φορά στον δρόμο για το Άουσβιτς κατόρθωσε να ξεφύγει. Για δεύτερη φορά, θα συλληφθεί τον Μάρτη του 1944 -μοίραζε προκηρύξεις σε εργοστάσια- καταδικάστηκε σε καταναγκαστικά έργα και μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο εργασίας της Γερμανίας, όπου κατόρθωσε να ξεφύγει, συνελήφθηκε

ξανά και κλείστηκε σ’ άλλο στρατόπεδο εργασίας από όπου απελευθερώθηκε τον Απρίλη του 1944 (απ’ τα συμμαχικά στρατεύματα).

Μαζί με τον Αβραάμ Λεόν υπήρξε στην ηγεσία του Επαναστατικού Σοσιαλιστικού Κόμματος. Τον Ιούλιο του 1941 συμμετείχε στην ΚΕ του ΕΣΚ και το Νοέμβρη του 1943 συμμετείχε, για πρώτη φορά, στην Προσωρινή Ευρωπαϊκή Γραμματεία (ήταν 20 χρονών) που μόλις είχε συσταθεί και κατόπιν στην πρώτη Ευρωπαϊκή Συνδιάσκεψη τον Φλεβάρη του 1944. Τα πρώτα καθήκοντά του ήταν το κτίσιμο του βέλγικου τμήματος και της 4ης Διεθνούς. Αργότερα η οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς τον απορρόφησε πλήρως. Μπήκε στη γραμματεία της 4ης Διεθνούς το 1946 (23 ετών).

Στον επικήδειο του Α. Λεόν [...] είπε: «Πίσω από κάθε αιτία για απαισιοδοξία μπορεί να βρίσκεται ένας λόγος για ελπίδα και αισιοδοξία». Αυτό θα τον χαρακτηρίζει και θα τον ακολουθεί σ’ όλη του τη ζωή.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στις 28 Φεβρουαρίου εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενων, λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, εξέφρασαν την οργή τους για το έγκλημα των Τεμπών αλλά και συνολικά την πολιτική της άθλιας νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης Μητσοτάκη. Το μήνυμα ήταν ξεκάθαρο: *Φύγετε, είστε άχρηστοι και δολοφόνοι*. Ωστόσο αντί να φύγουν φαίνεται, με τον ίδιο τον Μητσοτάκη επικεφαλής, να έχουν περάσει από την μια σε μια ακροδεξιά επίθεση/πολιτική ενάντια σε διάφορα κομμάτια της κοινωνίας, και από την άλλη σε μια χυδαία νεοφιλελεύθερη πολιτική μοιράζοντας ψίχουλα/επιδόματα και υποσχόμενοι περισσότερα τον ερχόμενο Σεπτέμβρη στη ΔΕΘ. Η επιθετική ακροδεξιά πολιτική του Μητσοτάκη είναι προφανές ότι στηρίζεται σε ανάλογα «πορίσματα» τύπου Κάρων για τις διαθέσεις των μαζών που αντανakλάται στην πολιτική ανυπαρξία και ανικανότητα της Αντιπολίτευσης. Ωστόσο, έχει αποδειχτεί ιστορικά ότι όποιος ταυτίζει τις πολιτικές διαθέσεις των μαζών και το επίπεδο της ταξικής συνείδησης και πάλης μόνο με τις διάφορες κατά καιρούς αντιπολιτεύσεις ακόμη και με δημοσκοπήσεις ή σε τελευταία ανάλυση και με αποτελέσματα που βγάζουν οι κάλπες, κάνει ολέθριο σφάλμα.

Διαρκής αντιδημοκρατική αναδίπλωση

Ο νεοφιλελευθερισμός στο κοινωνικό επίπεδο είναι ακροδεξιά ή και φασίζουσα πολιτική και μάλιστα από τις χειρότερες μορφές της. Από τη βαθύτατη πολύπλευρη κρίση του συστήματος επόμενο είναι και πολιτικά ο νεοφιλελευθερισμός να μετατοπίζεται όλο και πιο ακροδεξιά. Αυτή την εξέλιξη έχουμε σε παγκόσμια κλίμακα, αυτό επιχειρεί και η άθλια παρέα του Μητσοτάκη.

Η αρχή έγινε με την πρωτάκουστη και αίθρη επίθεση εναντίον των μαθητών: Οι «απειθαρχοί» μαθητές που αποβάλλονται

από το σχολείο πρέπει να βρίσκονται εντός της σχολικής μονάδας και να παρέχουν «κοινωνική εργασία»! Αυτή μπορεί να είναι και το πέταγμα σκουπιδιών ή το καθάρισμα των αιθουσών, κ.λπ. Αυτές οι «εργασίες», πέρα το ότι είναι παράνομες και έχουν χαρακτήρα ιδιώνυμου, είναι προφανές ότι εξευτελίζουν την προσωπικότητα, δημιουργούν ψυχικά τραύματα και έχουν εμπνευστεί από στρατόπεδα συγκέντρωσης και καταναγκαστικής εργασίας.

Ακολούθησαν οι φοιτητές, με αφορμή ένα ασήμαντο επεισόδιο στη Νομική που μεγαλοποιήθηκε από τα ΜΜΕξαπάτησης. Σύμφωνα με όσα δήλωσε ο Μητσοτάκης στους Πρυτάνεις με γλώσσα παρόμοια με του δικτάτορα Παπαδόπουλου: «Δεν μπορούμε να ανεχτούμε ένα περιβάλλον στο οποίο οποιοσδήποτε φοιτητής ή καθηγητής νιώθει όμηρος του τραμπουκισμού και της βίας [...] Δεν μπορεί πια οι μειοψηφίες να είναι οι μπράβοι των Πανεπιστημίων. Είναι ένας πόλεμος που πρέπει να κερδηθεί [...] Και επειδή οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους, θέλω να είμαι σαφής: Θα υπάρχουν κυρώσεις, μπορούν να φτάνουν μέχρι την έκπτωση για όσους πρυτάνεις δεν ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους». Να τι είχε δηλώσει ο δικτάτορας Παπαδόπουλος αμέσως μετά την πρώτη κατάληψη της Νομικής (21-22/2/1973) στις Συγκλήτους των Πανεπιστημίων στη Βουλή (2 Μαρτίου 1973): «Ελάχιστοι εκβιάζουν ψυχολογικά την μάζαν. Την γαλήνη και την δημόσια τάξιν η Επανάσταση θα τις εξασφαλίση πάση θυσία. Εντός των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων δε θα ασχοληθώ εγώ έως ότου εσείς, ως Διοικήσεις αυτών, δηλώσετε ότι δεν μπορείτε να επιβάλετε την τάξιν [...] Είναι δυνατόν να μην ημπο-

ρείτε να ελέγξετε τους μαθητές σας; Μη με αφήσετε να παρεμβώ ως Πολιτεία. Διότι αν χρειασθή, η Πολιτεία θα χρειαστεί να παρέμβει αποφασιστικώς. Ξεκαθαρισμένοι λογαριασμοί. Ενώπιος ενώπιω. Σεις θα αποκαταστήσετε την τάξιν. Οποιαδήποτε δύναμεις προβληθή διά να διασαλεύσει την δημοσία τάξιν και να διαταράξη την κοινήν γαλήνην θα την συντρίψωμεν». Τότε κανένας συγκλητικός δεν είπε τίποτα! Σήμερα βλέπουμε ορισμένους από τους πρυτάνεις να πρωτοστατούν στην καταστολή και άλλους, όπως λέει ο ποιητής, «χωρίς μάτια για να βλέπουν, χωρίς αυτιά να ακούνε, με σφραγισμένα τα στόματα». Το μέτρο της διαγραφής των φοιτητών από τις σχολές ξεπερνά το μέτρο της δικτατορίας (διακοπή της αναστολής στράτευσης) και παραβιάζει όχι μόνο κάθε αρχή νομιμότητας και συνταγματικότητας αλλά και θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, όπως το Δικαίωμα στη Μόρφωση.

Τέλος, ο ίδιος ο Μητσοτάκης, ανήγγειλε την πρόθεσή του να προχωρήσει σε κατάργηση της συνταγματικά κατοχυρωμένης μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων (άρθρο 103 του Συντάγματος). Η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων ισχύει από το 1911 και στόχος της ήταν η προστασία της Δημόσιας Διοίκησης από κομματικές παρεμβάσεις και να αποκτήσει το κράτος κάποια ουδετερότητα. Να σημειώσουμε ότι η μονιμότητα δεν προστατεύει μόνο τους εργαζόμενους στο δημόσιο από τις αυθαιρεσίες κάθε αστικής κυβέρνησης, αλλά προστατεύει, στο μέτρο του δυνατού, και όλους τους πολίτες από τις παρανομίες και τις λοβιτούρες των κυβερνήσεων και των καπιταλιστών. Παρά τα ψέματα και της συκοφαντίας των νεοφιλελεύθερων του

Μητσοτάκη, η μονιμότητα ισχύει σχεδόν σε όλη την ΕΕ. Στις 2-3 χώρες που καταργήθηκε, τα φαινόμενα του κομματισμού και της αναξιοκρατίας πήραν τεράστιες διαστάσεις.

Σε τι σκοπεύουν;

Η ακροδεξιά πολιτική του Μητσοτάκη και όλων των αστικών κυβερνήσεων της ΕΕ δείχνει τις πραγματικές τους προθέσεις. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι θέλουν να ιδιωτικοποιήσουν το σύνολο της εκπαίδευσης και του δημόσιου. Το 2025 είναι έτος συνταγματικής αναθεώρησης και θέλουν να καταργήσουν τα άρθρα 16 και 103 που αφορούν στη δημόσια-δωρεάν Παιδεία το πρώτο και την μονιμότητα το δεύτερο. Όχι βέβαια για να κάνουν το δημόσιο και την εκπαίδευση καλύτερα, αλλά για να τα διαλύσουν πλήρως. Ήδη λείπει το 40 έως 50% του προσωπικού σε όλα τα υπουργεία, στον ΕΦΚΑ, στα Νοσοκομεία, στην Εκπαίδευση. Ούτε είναι αλήθεια ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι δεν απολύονται γιατί σύμφωνα με τον Δ.Υ. Κώδικα (Ν3528/07) όταν καταδικαστούν αμετάκλητα για παράβαση καθήκοντος, διαφθορά, χρηματισμό κι άλλες αξιόποινες πράξεις, απολύονται.

Μιλάμε για μια αντεργατική και πολεμοκάπηλη κυβέρνηση — σύμφωνα με τις πρόσφατες αποφάσεις της ΕΕ για αύξηση των δαπανών για πολεμικούς εξοπλισμούς, η χώρα μας δίνει το 3% του ΑΕΠ, από τα μεγαλύτερα. Τα χρήματα αυτά όπως ήδη έχει αποφασιστεί από την ΕΕ (περίπου 900 δις.) θα βρεθούν από το κόσψιμο των κοινωνικών δαπανών και από τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων. Αν υλοποιηθεί θα υπάρξει μια πολύ μεγάλη αύξηση της φτώχειας, γι' αυτό πρέπει να τους ανατρέψουμε. Όχι βέβαια για να έρθουν στη εξουσία κάποιοι από αυτούς που κάνουν την αντιπολίτευση. Αλλά για να έρθει μια κυβέρνηση των εργαζομένων όπου δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και τα δημοκρατικά και ανθρώπινα δικαιώματα θα είναι οι βασικές αρχές λειτουργίας της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Γερμανία

Η αυτοκινητοβιομηχανία της Γερμανίας αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα κατάρρευσης. Μέχρι το 2030 θα έχουν περικοπεί 25.000 θέσεις εργασίας στην VW, η αύξηση της παραγωγής θα εκπέσει σε μηδενικό επίπεδο και θα μεταφερθεί σε φθηνότερες χώρες του κόσμου. Τα κέρδη της VW μειώθηκαν κατά 31% το 2024. Ολόκληρες περιοχές της Γερμανίας θα ερημώσουν καθώς σήμερα οι περισσότεροι από τους 120.000 κατοίκους της Βόλφσμπουργκ εργάζονται στην VW. Μετά την πτώση των κερδών η Mercendez-Benz αναγκάζεται να εξοικονομήσει 5 δις. ευρώ ως το 2027. Η BMW ανακοίνωσε μείωση του κύκλου εργασιών κατά σχεδόν 16% και πτώση των κερδών κατά σχεδόν 84% το τρίτο τρίμηνο του 2024. Το ίδιο τρίμηνο, τα αποτελέσματα χρήσης της Audi (ανήκει στη μητρική εταιρεία VW), δείχνουν επίσης ραγδαία μείωση κατά 91%.

Ελλάδα

Έρευνα του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ αποδεικνύει ένα ιστορικό πισωγύρισμα δεκαετιών στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Σχεδόν το 50% των εργαζομένων 17-54 χρονών δουλεύουν πάνω από δύο Σαββατοκύριακα (ΣΚ) τον μήνα. Το 15% της ίδιας ηλικιακής ομάδας εργάζεται πάνω από δύο φορές τον μήνα νύχτα και το 10% αντιμετωπίζει την πολύ συχνή και απροειδοποίητη αλλαγή βάρδιας. Το 45% των κατόχων μεταπτυχιακού/διδακτορικού διπλώματος και το 52% των κατόχων πτυχίου ΑΕΙ/ΤΕΙ, το 60% εκείνων με τεχνική εκπαίδευση και επαγγελματική κατάρτιση, το 63% των απόφοιτων λυκείου και όσοι έλαβαν εκπαίδευση μέχρι και το γυμνάσιο δήλωσαν ότι εργάστηκαν τουλάχιστον ένα ΣΚ τον μήνα. Πάνω από δύο φορές τον μήνα εργάζονταν νύχτα το 19% όσων είχαν τεχνική εκπαίδευση και επαγγελματική κατάρτιση, το 16% εκείνων με πτυχίο ΑΕΙ/ΤΕΙ και όσων είχαν εκπαίδευση έως και το γυμνάσιο και το 12% εκείνων με μεταπτυχιακό/διδακτορικό δίπλωμα, καθώς και των αποφοίτων λυκείου. Πάνω από δύο ΣΚ τον μήνα δήλωσαν ότι εργάζονταν το 63% των εργαζομένων σε υπηρεσίες παροχής καταλύματος και εστίασης, το 47% στο χονδρικό-λιανικό εμπόριο, το 37% στην ενημέρωση-επικοινωνία, το 32% στην εκπαίδευση, το 31% στην μεταποίηση. Το 25% του δείγματος δήλωσε ότι δούλεψε στον ελεύθερο χρόνο του, για να ανταποκριθεί στις εργασιακές απαιτήσεις.

Κόσμος

Σύμφωνα με την έκθεση των Δημοσιογράφων Χωρίς Σύνορα (RSF) ο Δείκτης Ελευθερίας του Τύπου επιδεινώνεται ραγδαία για το 2025. Τα ΜΜΕ κλείνουν στο 1/3 των χωρών παγκοσμίως με πρωταθλήτριες χώρες την Νικαράγουα, την Λευκορωσία, το Ιράν, την Μιανμάρ, το Σουδάν. Στην Γάζα ο σιωνιστικός στρατός του Ισραήλ επέβαλε πλήρη αποκλεισμό για πάνω από 18 μήνες και σκότωσε πάνω από 200 δημοσιογράφους. Οι ΗΠΑ κατατάσσονται στην 57η θέση Ελευθερίας του Τύπου για το 2025, δύο θέσεις χαμηλότερα σε σχέση με το 2024. Ο Τράμπ έκοψε την χρηματοδότηση στην Υπηρεσία Διεθνούς Ανάπτυξης, με αποτέλεσμα εκατοντάδες ειδησεογραφικά πρακτορεία διεθνώς να βρίσκονται σε κρίσιμη οικονομική κατάσταση. Η Ελλάδα βρίσκεται στην 89η θέση στην Ελευθερία του Τύπου διεθνώς και στην τελευταία θέση στην ΕΕ.

Η κοινωνική ασφάλιση είναι διαρκώς στο στόχαστρο όλων των κυβερνήσεων, καθώς θέλουν να καταργήσουν τον κοινωνικό χαρακτήρα της και να την ιδιωτικοποιήσουν. Και βέβαια αυτό αποτελεί κεντρικό στόχο και της κυβέρνησης της ΝΔ, παρ' όλο που οι συντάξεις έχουν καταντήσει συντάξεις πείνας. Το 15% των συνταξιούχων λαμβάνει σύνταξη γήρατος μόλις 500 ευρώ. Το 44,25% λαμβάνει από 501 έως 1.000 ευρώ και συνολικά 6 στις 10 συντάξεις γήρατος είναι κάτω από 1.000 ευρώ. Γι' αυτό τον λόγο 185.000 συνταξιούχοι συνεχίζουν να εργάζονται επίσημα σύμφωνα με το νεοφιλελεύθερο επιχείρημα της «ενεργούς γήρανσης». Επιπλέον η Ελλάδα έχει το υψηλότερο όριο ηλικίας μαζί με τη Γαλλία, μετά τη μεταρρύθμιση Μακρόν, στα 67 για πλήρη και 62 έτη για πρόωπη/μειωμένη (εκτός κι αν υπάρχουν 40 έτη ασφάλισης) και την Ιταλία με 67 και 64 αντίστοιχα.

Έτσι στο τέλος του 2026 αναμένονται οι αποφάσεις της κυβέρνησης για νέα αύξηση των ορίων ηλικίας μετά την αύξηση που επέφερε ο Νόμος 4387/16 (ν. Κατρούγκαλου). Με βάση την ισχύουσα διάταξη του νόμου, τα όρια ηλικίας θα ανακαθορίζονται από την 1/1/2024 ανά τριετία ανάλογα με την αύξηση του προσδόκιμου ζωής μετά τα 65. Υποτίθεται ότι μετά την πανδημία έχουμε αύξηση του προσδόκιμου ζωής και σύμφωνα με την Eurostat το γενικό όριο ηλικίας το 2030 θα πρέπει να ανέβει στα 68,5 και στα 63,5, δηλαδή 1,5 έτος. Η αύξηση αυτή πιθανόν να μοιραστεί στη διάρκεια των τριών ετών. Την ίδια ώρα, μετά τον οδοστρωτήρα της μαζικής ανεργίας που προκάλεσαν τα μνημόνια και οι άγριες συνεχιζόμενες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, το 25% των εργαζομένων άνω των 50 ετών δυσκολεύεται να κατοχυρώσει δικαίωμα σύνταξης, καθώς δε βρίσκει εργασία για να συμπληρώσει τα απαιτούμενα έτη και αναγκάζεται να bioπορίζεται με την προνοιακή σύνταξη των 400 ευρώ.

Εκτός από τα όρια ηλικίας το πρόβλημα των οφειλών προς τον ΕΦΚΑ δείχνει να παραμένει ένα μεγάλο αγκάθι με την εισφοροδιαφυγή των εργοδοτών να αποτελεί την κύρια αιτία (τεράστιο μέρος των οφειλών είναι από τους μεγαλοοφειλέτες με οφειλές πάνω από 1 εκ. ευρώ, ενώ 2.819 οφειλέτες χρωστούν το 23,98% των οφειλών). Η κρίση και τα πολύ χαμηλά έσοδα των αυτοαπασχολούμενων και μικρομεσαίων είναι μια άλλη αιτία, μαζί με την ελάχιστη κρατική επιχορήγηση για την κοινωνική ασφάλιση το 2025 μόλις κατά 0,9% αυξημένη, ενώ οι εισφορές αναπροσαρμόστηκαν κατά 3,5%. Γι' αυτούς τους «κακοπληρωτές» όμως η κυβέρνηση της ΝΔ βρήκε τη λύση και δεν είναι άλλη από τις ιδιωτικές εισπρακτικές εταιρείες. Έτσι τα χρέη στον ΕΦΚΑ και το Κέντρο Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφειλών (Κ.Ε.Α.Ο.) ανέρχονται σε 49,730 δισ. στο πρώτο τρίμηνο του 2025, αυξημένα σε σχέση με το τέλος του 2024 κατά 400 εκ. ευρώ (τα 20 δισ. από αυτό το ποσό αφορούν προσαυξήσεις και πρόστιμα). Υποτίθεται λοιπόν ότι οι «οριζόντιες ρυθμίσεις» για την είσπραξη των χρεών δεν απέδωσαν και έτσι θα μπουν τα κοράκια-ιδιώτες στο ΚΕΑΟ, μετά από διεθνή διαγωνισμό, να περιορίσουν το χρέος, υποτίθεται προσαρμόζοντας την τακτική τους στο «προφίλ» του κάθε οφειλέτη.

Η καταλήστευση της κινητής και ακίνητης περιουσίας των ασφαλιστικών ταμείων με την άτοκη κατά-

θεση των αποθεματικών στις καπιταλιστικές τράπεζες και τα θαλασσοδάνεια προς τους επιχειρηματίες, με το τζογάρισμα στο χρηματιστήριο, τα δομημένα ομόλογα, το κούρεμα με τα μνημόνια κ.ά. εξαφάνισαν τα αποθεματικά των ταμείων. Η ακίνητη περιουσία των ταμείων (κτίρια, οικοπέδα κ.ά.) που ακόμη η αντικειμενική της αξία ξεπερνά το 1,5 δισ. ευρώ (517 ακίνητα με τα 200 να χρησιμοποιούνται για τις ανάγκες του ΕΦΚΑ και τα 60 να έχουν αξιολογηθεί ως εμπορικά αξιοποιήσιμα) θα τα αξιοποιήσει ανώνυμη ιδιωτική εταιρεία ειδικού σκοπού (real estate), ενώ προβλέπεται άμεσα κυριολεκτικά ξεπούλημα για 13 από αυτά. Ανάμεσα σε αυτά και ακίνητο του ΤΣΜΕΔΕ στην οδό Κολοκοτρώνη για να γίνει ξενοδοχείο, όπου και οι συνταξιούχοι μηχανικοί αντιμετώπισαν ξύλο και αστυνομική βία, όταν συγκεντρώθηκαν έξω από τον ΕΦΚΑ για να διαμαρτυρηθούν για την «αξιοποίηση» του κτιρίου, μέσα στο οποίο στεγάζεται για χρόνια η συνδικαλιστική τους οργάνωση.

Στο όνομα της «ανάπλασης» του κέντρου της Αθήνας θα «αξιοποιήσουν» τα ακίνητα των ταμείων για τουριστικούς σκοπούς και θα τα χαρίσουν ουσιαστικά στους επιχειρηματίες είτε ξεπουλώντας τα, είτε παραχωρώντας τα για εκμετάλλευση για 12 ή 20 χρόνια. Μόνο που αυτά τα ακίνητα αγοράστηκαν με τις εισφορές των εργαζομένων, όπως τόνισαν και οι διαμαρτυρόμενοι μηχανικοί.

Στο 6ο Συνέδριο Επαγγελματικής Ασφάλισης που διοργάνωσε η Ελληνική Ένωση Ταμείων Επαγγελματικής Ασφάλισης (ΕΛ.ΤΕ.Τ.Α.) και παρευρέθηκαν σε αυτό η υπουργός Εργασίας Νίκη Κεραμέως, ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας Πάννης Στουρνάρας, η Κατερίνα Δασκαλάκη εκπρόσωπος του ΣΕΒ κ.ά. τέθηκε το θέμα της «ανάπτυξης» των επαγγελματικών ταμείων. Χορηγοί του Συνεδρίου ήταν μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι. Τα Επαγγελματικά Ταμεία Ασφάλισης αποτελούν τον 2ο πυλώνα της ασφάλισης και λειτουργούν καθαρά κεφαλαιοποιητικά. Ο 1ος πυλώνας είναι ο δημόσιος που λειτουργεί αναδιανεμητικά και ο 3ος η ιδιωτική ασφάλιση. Έτσι επιδιώκεται να υποβαθμιστεί ο πρώτος, ώστε να δίνει συντάξεις πείνας, και να ενισχυθούν οι άλλοι δύο, εξαναγκάζοντας τους εργαζόμενους να καταφύγουν στα επαγγελματικά ταμεία για να συμπληρώσουν, αν υπάρχει δυνατότητα, την σύνταξή τους. Η «αποταμίευση εισφορών» στα επαγγελματικά ταμεία είναι καθαρά ατομική υπόθεση, ενώ τα κεφάλαια που συγκεντρώνονται σε αυτά προορίζονται να «επενδυθούν στην αγορά». Ανάλογα με την απόδοση αυτών των επενδύσεων θα είναι και η σύνταξη που θα πάρει ή καλύτερα θα κινδυνεύει να μην πάρει ο εργαζόμενος αν αυτές δεν πάνε καλά. Η συζήτηση στο Συνέδριο κινήθηκε στο πώς θα ενισχυθούν τα επαγγελματικά ταμεία, ώστε τα αποθεματικά τους να «αξιοποιούνται» ή να «τζογάρονται» στην αγορά από τους επιχειρηματικούς ομίλους. Άλλωστε και η ΕΕ στα αποθεματικά των επαγγελματικών ταμείων, προσβλέπει στην εύρεση ζεστού χρήματος για τους θηριώδεις εξοπλισμούς που προβλέπει το σχέδιο ReArm Europe.

Για την ενίσχυση των επαγγελματικών ταμείων προτάθηκε η αυτόματη εγγραφή των εργαζομένων σε αυτά και να προβλέπεται η ίδρυση και λειτουργία επαγγελματικών ταμείων στις ΣΣΕ. Σε αυτό το πλαίσιο η υπουργός Εργασίας προανήγγειλε νομοσχέδιο σε αυτή την κατεύθυνση.

Επίκαιρα...

Νόμιμη πλέον η κατοχή εταιριών off shore από πολιτικούς

Κατά την πάγια πλέον τακτική η κυβέρνηση πέρασε, κυριολεκτικά βράδυ, νομοσχέδιο που ακυρώνει το ασυμβίβαστο μεταξύ πολιτικών προσώπων και ιδιοκτησίας ιδιωτικών εταιριών και δίνει «πρόσβαση» σε εταιρίες off shore. Συγκεκριμένα, αυτή η «ρύθμιση» εντάχθηκε ως τροπολογία σε άσχετο προς ψήφιση νομοσχέδιο (σχετικό με το δικαστικό σύστημα) και επιτρέπει σύζυγοι και συγγενείς πρώτου βαθμού πρωθυπουργών, υπουργών και βουλευτών να μπορούν εμμέσως (μέσω μη ρύθμισης) να κατέχουν εταιρίες σε «φορολογικούς παραδείσους». Μετά την κατακραυγή, κυβέρνηση και υπουργείο Δικαιοσύνης υπερασπίζονται με θράσος την τροπολογία, λέγοντας ότι εξασφαλίζει την ατομική οικονομική ελευθερία και ότι η μέχρι πρότινος απαγόρευση ήταν αντισυνταγματική. Προφανώς αυτή η κίνηση έχει ως στόχο όλες οι απάτες και τα σκάνδαλα, όπως π.χ. η εμπλοκή ελλήνων πολιτικών και οικειών τους στα «Panama Papers», να γίνονται πλέον νόμιμα και να καλυφθούν όλοι οι ημέτεροι της κυβέρνησης που συμμετέχουν σε αυτά.

Εκχώρηση του DNA νεογνών σε ιδιώτες

Ο υπουργός Υγείας, Άδωνις Γεωργιάδης υπέγραψε σύμβαση με 2 αμερικανικές εταιρίες, για παροχή σε αυτές στοιχείων DNA νεογνών. Συγκεκριμένα, η σύμβαση προβλέπει την εκχώρηση δειγμάτων αίματος 100.000 νεογνών από το 2025 μέχρι το 2029 και την πλήρη ιδιοκτησία των εταιριών όσον αφορά στα δείγματα και τα ερευνητικά αποτελέσματα. Η συγκεκριμένη σύμβαση δεν είχε ανακοινωθεί πουθενά και αποκαλύφθηκε από τον Τύπο, ενώ δεν προβλέπει γνώση ή συναίνεση των γονέων για τη λήψη του DNA από τους ιδιώτες. Ο τρόπος εφαρμογής της υποτίθεται ότι καλύπτεται από μία «επιτροπή ελέγχου», η οποία απαρτίζεται κατά το ήμισυ από στελέχη των εταιριών, ενώ για αυτήν δεν υπήρξε καμία γνωμοδότηση από υγειονομικούς φορείς. Είναι σημαντικό ότι πρόκειται για καταγραφή ολοκλήρου του DNA (μέθοδος που βρίσκεται σε πειραματικό στάδιο), δηλαδή οι εταιρίες θα έχουν δεδομένα που σχετίζονται με αδυναμίες, προδιαθέσεις και ασθένειες του κάθε ανθρώπου για όλη τη ζωή του. Πέρα από την υγεία, την εκπαίδευση και την ασφάλιση, η κυβέρνηση ιδιωτικοποιεί και το ίδιο το ανθρώπινο σώμα (μετά και από την ιδιωτικοποίηση των παραγώγων του αίματος και της μήτρας). Μετά από την αποκάλυψη και την κατακραυγή, ο Γεωργιάδης «τα μάζεψε» και φαίνεται ότι το σχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του DNA δεν θα υλοποιηθεί.

Σκάνδαλο ΟΠΕΚΕΠΕ: Φαγοπότι πάνω στις αγροτικές επιδοτήσεις

Νέο σκάνδαλο ανέκυψε, με ημέτερους της κυβέρνησης να «βάζουν χέρι» στις επιδοτήσεις του ΟΠΕΚΕΠΕ για αγρότες-κτηνοτρόφους. Συγκεκριμένα, ιδιώτες άσχετοι με τον πρωτογενή τομέα δήλωναν στον ΟΠΕΚΕΠΕ διάφορες εκτάσεις ως αγροτικές-κτηνοτροφικές, για να πάρουν παράνομα επιδοτήσεις. Δήλωναν αγροτικές εκτάσεις σε περιοχές άσχετες με τον τόπο διαμονής τους (κάτι που επέτρεψε σκόπιμα ο Μ. Βορίδης, ως τότε υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης), οι οποίες μάλιστα «φαίνονταν» με διαφορετικό ιδιοκτήτη κάθε χρόνο. Επίσης, ο αριθμός όσων δήλωσαν αγροτικές εκτάσεις στον ΟΠΕΚΕΠΕ είναι ο τριπλάσιος από τον αριθμό των φορολογικών δηλώσεων αγροτών-κτηνοτρόφων στην ΑΑΔΕ. Τα «μπλε» στελέχη του ΟΠΕΚΕΠΕ έχουν στήσει ένα πελατειακό δίκτυο για να «ταΐσουν» τους ημέτερους της κυβέρνησης, την ίδια στιγμή που η αγροτική παραγωγή έχει τσακιστεί από την ακρίβεια και τις περιβαλλοντικές καταστροφές. Με την αποκάλυψη του σκανδάλου, η κυβέρνηση ανακοίνωσε άρον-άρον την κατάργηση του ΟΠΕΚΕΠΕ και την υπαγωγή των αγροτικών επιδοτήσεων στην ΑΑΔΕ, ώστε να το κουκουλώσει και να γλιτώσει τα εμπλεκόμενα στελέχη και υπουργούς της.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΝΕΝ: Επιτυχημένη παρά τον πόλεμο κυβέρνησης και εργοδοτών

Από τις 12 έως τις 16 Μάη πραγματοποιήθηκε η παναττική απεργία στα οχηματαγωγά πλοία (Ro/Ro) που είχε προκηρύξει η Πανελλήνια Ένωση Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού. Η απεργία ήρθε ως απάντηση στην συνεχή άρνηση και απαξίωση του ΣΕΕΝ (Σύνδεσμος Επιχειρήσεων Επιβατηγού Ναυτιλίας) και του υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας να απαντήσουν στις εξώδικες προσκλήσεις που τους είχε απευθύνει η διοίκηση της ΠΕΝΕΝ, με πιο πρόσφατη αυτή της 14ης Απρίλη σχετικά με μία σειρά ζητημάτων που αφορούν τους εργαζόμενους σε αυτά τα πλοία. Τα ζητήματα τα οποία επανειλημμένα έχει θέσει η ΠΕΝΕΝ, τόσο στις συναντήσεις με τις εργοδοτικές οργανώσεις όσο και με το Υπουργείο αφορούν στην εφαρμογή της ΣΣΕ, στη λήψη μέτρων ασφαλείας, στις άθλιες εργασιακές συνθήκες που επικρατούν για τα πληρώματα των πλοίων. Γενικότερα, το επάγγελμα του ναυτεργάτη είναι από τα πιο βαριά εκμεταλλεζόμενα και επικίνδυνα, με δεκάδες εργατικές δολοφονίες και συνδεδεμένο με την τυχοδιωκτική πολιτική

των ελληνικών κυβερνήσεων και εφοπλιστών, όπως ο καιροσκοπισμός στη Μαύρη Θάλασσα με απολογισμό δεκάδες νεκρούς ναυτεργάτες. Είχε προηγηθεί η 24ωρη απεργία στα Ε/Γ - Ο/Γ Μεσογειακά Πλοία της Αδριατικής στις 2 και 3 Απρίλη που είχε ως αποτέλεσμα την ακινητοποίηση των πλοίων σε Πάτρα και Ηγουμενίτσα. Η απεργία ήταν επιτυχημένη καθώς είχε καθολική συμμετοχή, μαχητικότητα και την αλληλεγγύη εργαζομένων από πολλούς κλάδους. Βασικός παράγοντας σε αυτό ήταν η στάση της ΠΕΝΕΝ, που επεδίωξε την πραγματική συμμετοχή των εργαζομένων του κλάδου διοργανώνοντας συσκέψεις σε κάθε πλοίο, συνομιλώντας με τους εργαζόμενους, οι οποίοι ένωσαν τον αγώνα δικό τους και τον υπερασπίστηκαν με την ακλόνητη στάση τους. Είναι η πρώτη απεργία που γίνεται στα πλοία Ro/Ro όπου έγιναν απεργιακές συγκεντρώσεις, σηκώθηκαν πανό από τους απεργούς και οι ίδιοι ήταν όλοι τους 24 ώρες το 24ωρο σε ετοιμότητα και επιφυλακή, περιφρουρώντας τον δικαιο αγώνα τους.

Η υποδειγματική στάση των εργαζομένων ήταν και αυτή που κράτησε όρθια την απεργία για τέσσερις ημέρες παρά τον πόλεμο που εξαπέλυσε η κυβέρνηση και οι εργοδοτικές οργανώσεις. Μετά από διαδοχικές προσφυγές των εφοπλιστών κατά της απεργίας της ΠΕΝΕΝ, το Πρωτοδικείο Πειραιά έλαβε δύο φορές αποφάσεις που κήρυξαν ως παράνομη την απεργία, παρά το γεγονός ότι τη δεύτερη φορά καλυπτόταν και από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά. Μάλιστα, οι δικαστικές αποφάσεις δεν κλόνισαν τους απεργούς αλλά έφεραν τα αντίθετα αποτελέσματα καθώς κι άλλα πλοία μπήκαν στον απεργιακό αγώνα (πλοία «BlueCarrier 2» [Κερασί-νι] και το «Καπετάν Χρήστος»). Εδώ είναι επίσης αποκαλυπτικός ο ρόλος των γραφειοκρατών στην ηγεσία της ΓΣΕΕ και της ΠΝΟ οι οποίοι σε κοινή γραμμή αρνήθηκαν να καλύψουν με αποφάσεις τους την απεργία της ΠΕΝΕΝ. Δι-αχρονικά, η ΠΕΝΕΝ έχει κρατήσει μια ανεξάρτητη στάση απέναντι στις αστικοποιημένες και στις σταλινικές γραφειοκρατικές ηγεσίες και γι' αυτό ανά καιρούς έχει δεχτεί λάσπες από τους σταλινικούς

και έχει χτυπηθεί από την αστική δικαιοσύνη (βλ. τη δίκη που αφορούσε την απεργία στις 10/6/2021 με μοναδικό κατηγορούμενο τον Πρόεδρο της ΠΕΝΕΝ, Αντώνη Νταλακογιώργο, ο οποίος κρίθηκε αθώος). Επίσης έχει κρατήσει μια ξεκάθαρη στάση ενάντια στη γενοκτονία των Παλαιστινίων τόσο με τις ανακοινώσεις της όσο και έμπρακτα. Γενικά, ο κλάδος των ναυτεργατών μπορεί να αποτελέσει το πιο σημαντικό κομμάτι ενός αντιπολεμικού κινήματος, και ιδιαίτερα ενός κινήματος για το σταμάτημα της γενοκτονίας της Παλαιστίνης, τόσο λόγω του μαχητικού του χαρακτήρα, όσο και λόγω της κομβικής θέσης του στις στρατιωτικές και εμπορικές συμμαχίες μεταξύ Ελλάδας - Ισραήλ (βλ. τον εφοδιασμό της Motor Oil με πλοία στρατιωτικών καυσίμων στο Ισραήλ). Με την κρίση να χειροτερεύει και έχοντας καταλάβει ότι η πτώση της πλησιάζει, η ελληνική κυβέρνηση προσπαθεί να λάβει τα τελευταία της αμυντικά νομοθετικά όπλα και να εξαπολύσει μια σφοδρή επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων. Παράλληλα, δίπλα στην αντεργατική νομοθεσία, έχει στηθεί ένας μηχανισμός διώξεων και δικαστηρίων ενάντια σε συνδικαλιστές, αγωνιστές του εργατικού κινήματος και εν γένει σε όποιον αντιστέκεται στην ακρίβεια, τον πόλεμο και τις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις. Επιπλέον, το κράτος του Ισραήλ συνεχίζει αστα-

μάτητα τη σφαγή των Παλαιστινίων, με την συνενοχή των Δυτικών, με «πρώτο και καλύτερο» τον Μητσοτάκη ως τον πιο πρόθυμο σύμμαχο των Σιωνιστών. Προφανώς, η κατάσταση που έχει ήδη δημιουργηθεί και που προετοιμάζεται για όλη την κοινωνία είναι πολύ άσχημη και μια απεργία δεν είναι αρκετή για να την αντιστρέψει. Χρειάζεται ένα συνολικό σχέδιο αγώνα μέσα στο οποίο εντάσσεται η αυτοοργάνωση των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και το όπλο της απεργίας. Η απεργία της ΠΕΝΕΝ μπορεί να γίνει το παράδειγμα για την αποφασιστικότητα και την μαχητικότητα που χρειάζεται για να προχωρήσουμε στην ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος. Με τη δημιουργία νέων σωματείων και τον επαναπροσανατολισμό των ήδη υπάρχοντων σωματείων με κατεύθυνση το κατέβασμα του κέντρου λήψης αποφάσεων στα χέρια των εργαζομένων, τη χρήση μαχητικών μέσων πάλης και την ανάδειξη των πιο νέων πρωτοπόρων στοιχείων. Με αυτό τον τρόπο θα ρίζουμε την κυβέρνηση που έχει τα χέρια της βαμμένα με το αίμα χιλιάδων αμάχων, γυναικών και παιδιών στη Παλαιστίνη, των δεκάδων που δολοφονήθηκαν στα Τέμπη, και των καθημερινών εργατικών δολοφονιών.

■ Νίκος Σπ.

PFIZERGATE: Η Φον ντερ Λάιεν πιάστηκε με τη γίδα στην πλάτη μέσα στο «σπίτι» της

Ένοχη κρίθηκε η πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα Φον ντερ Λάιεν από το ευρωπαϊκό δικαστήριο, καθώς αρνήθηκε να δώσει στη δημοσιότητα sms που αντάλλαξε με τον διευθύνοντα σύμβουλο της Pfizer, Άλμπερτ Μπουρλά κατά την περίοδο της πανδημίας. Πρόκειται για ένα ακόμα σκάνδαλο που έρχεται να συμπληρώσει την εγκληματική πολιτική των κυβερνήσεων της ΕΕ (και εκείνο το διάστημα, με τους χιλιάδες νεκρούς της πανδημίας εξαιτίας της αποξήλωσης της δημόσιας υγείας και του νεοφιλελεύθερου δόγματος «τα κέρδη πάνω από την ανθρώπινη ζωή».

Όλα ξεκίνησαν όταν οι New York Times αποκάλυψαν τη συμφωνία μεταξύ Φον ντερ Λάιεν και Μπουρλά για εμβόλια κατά του κορονοϊού τον Μάιο του 2021, που περιλάμβανε και την δέσμευση της ΕΕ να αγοράσει έως και 1,8 δισ. δόσεις της Pfizer, μέσω sms εκατέρωθεν. Όταν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνήθηκε

να απαντήσει σε αίτημα πρόσβασης των NYT στο περιεχόμενο των μηνυμάτων, η εφημερίδα κατέθεσε αγωγή κατά της προέδρου. Από τότε οι ευρωπαίοι εισαγγελείς αναζητούσαν ποινικά αδικήματα και ερευνούσαν την Φον ντερ Λάιεν για «παρέμβαση σε δημόσιες λειτουργίες, καταστροφή sms, διαφθορά, σύγκρουση συμφερόντων», κρίνοντας την κατά τ' άλλα «υπέρμαχο της διαφάνειας» ένοχη γιατί όχι μόνο δεν αποκάλυψε το περιεχόμενό τους, αλλά αρνήθηκε την ύπαρξή τους! Σύμφωνα με την απόφαση του δικαστηρίου που βγήκε λίγο αργότερα, η πρόεδρος της Κομισιόν «δεν έχει δώσει εύλογη απάντηση που να δικαιολογεί την μη κατοχή των ζητούμενων εγγράφων» και η Επιτροπή «απέφυγε να εξηγήσει με πειστικό τρόπο γιατί θεώρησε ότι τα γραπτά μηνύματα δεν περιείχαν σημαντικές πληροφορίες ή πληροφορίες που απαιτούν παρακολούθηση και των οποίων η διατήρηση έπρεπε να διασφα-

λιστεί». Κι αυτό γιατί, η Φον ντερ Λάιεν, για να μετατρέψει το σκάνδαλο σε στήριγμα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της και στην ουσία να σώσει το τομάρι της και να νομιμοποιήσει την αισχροκέρδεια της Pfizer με την υπερτιμολόγηση των εμβολίων, οργάνωνε ήδη πριν την απόφαση του δικαστηρίου την επόμενη γραμμή άμυνας, λέγοντας πως «η Κομισιόν μπορεί να μη δημοσιεύει μηνύματα στο κινητό, αφού αυτά δεν συμπεριλαμβάνονται στα κείμενα που υποχρεούται να δημοσιοποιεί». Ειπώθηκαν κι άλλες αισχρές δικαιολογίες από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή του τύπου «τα μηνύματα χάθηκαν, δεν ήταν σημαντικά και δεν έγινε διαπραγμάτευση μέσω αυτών». Ας θυμηθούμε τι έλεγε ο ίδιος ο Μπουρλά την επίμαχη περίοδο, ο οποίος σε συνέντευξή του στους NYT τον Απρίλιο του 2021, διέψευσε άθελά του την Φον ντερ Λάιεν. Ο ίδιος περιέγραφε τη συμφωνία τους ως «ενίσχυση της

βαθιάς εμπιστοσύνης μεταξύ των δύο πλευρών». Ήταν η περίοδος που η φαρμακευτική εταιρεία AstraZeneca αποσυρόταν σιγά-σιγά ανακοινώνοντας «προβλήματα στην παραγωγή». Οπότε, τη θέση της έπρεπε να πάρει άλλος κολοσσός πλουτίζοντας πάνω στους λαούς της Ευρώπης, που πέθαιναν διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ.

Ντήλ επί, κυριολεκτικά, πτωμάτων

Η υπόθεση φέρνει στο φως ένα ακόμα σκάνδαλο της εμπορευματοποίησης των εμβολίων και των φαρμάκων, και της ιδιωτικοποίησης της Υγείας, που ιδιαίτερα στην περίοδο της πανδημίας αποδείχθηκε πως αποτελούν ζήτημα ζωής ή θανάτου. Ανέδειξε όλη τη σαπίλα των αγριανθρώπων που μας κυβερνούν, οι οποίοι παρέχοντας ασυλία στους μεγαλοκαρχαρίες της Υγείας, τους άφηναν να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για τη «μοιρασιά της λείας» με χρήματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η κοινωνία δεν μπορεί να ξεχάσει την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από όλες τις κυβερνήσεις, φυσικά και του Μητσοτάκη που στο όνομα της «ατομικής ευθύνης» ως άλλου δόγματος του «μαζί τα φάγαμε» ξεκίνησε μια εκστρατεία ενοχοποίησης των εργαζο-

μένων και των φτωχών, ενώ την ίδια ώρα άφηνε ρημαγμένο το ΕΣΥ, τις ΜΕΘ υπερπλήρεις, τα νοσοκομεία υποστελεχωμένα και γεμάτα ράντζα στους διαδρόμους με ανθρώπους να αργοπεθαίνουν (πάνω από 37.000 θάνατοι από κορονοϊό στη χώρα μας).

Μετά την κατακραυγή, η απάντηση της Κομισιόν ήταν πως «θα εκδοθεί νέα απόφαση που θα παρέχει μια πιο λεπτομερή στάση» για το Pfizergate, ωστόσο ακόμα αναμένουμε. Μπορεί έστω και θεσμικά να ξετυλίγεται το νήμα για ένα ακόμα σκάνδαλο διαφθοράς, ωστόσο τίποτα δεν μπορεί να ξεπλύνει την ενοχή της ΕΕ, των οργάνων και των κυβερνήσεών της για το γεγονός ότι μέχρι σήμερα, δεν έχουμε μάθει την αλήθεια για το πόσα χρήματα πληρώσαμε για να κάνουν κουμάντο με τις ζωές μας και πώς τα μονοπώλια, με τη στήριξη της ΕΕ, καταλήστεψαν τους εργαζόμενους, τους νέους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, εκμεταλλεζόμενα την ανάγκη για ασφαλή και έγκαιρο εμβολιασμό. Η ΕΕ των σκανδάλων, των πολέμων και των ανισοτήτων αποσυντίθεται. Οι λαοί περιμένουν απαντήσεις, αλλά οφείλουν να τις δώσουν μόνοι τους.

■ Εβίνα Καλαντζή

Σε φιάσκο κατέληξαν οι εξετάσεις της «ελληνικής PISA»

Για τέταρτη χρονιά το υπουργείο Παιδείας αδυνατεί να διεξάγει ακόμα και πιλοτικά τις διαγνωστικού τύπου εξετάσεις «ελληνική PISA» για μαθητές της Στ' Δημοτικού και της Γ' Γυμνασίου σε Γλώσσα και Μαθηματικά. Στις 22 Μαΐου, σε δεκάδες σχολεία ακυρώθηκαν οι εξετάσεις γιατί οι εκπαιδευτικοί συμμετείχαν στις στάσεις εργασίας της ΑΔΕΔΥ και των τοπικών ΕΛΜΕ και Συλλόγων, γιατί οι μαθητές των γυμνασίων αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους σε αυτές και γιατί οι γονείς στα Δημοτικά δεν έστειλαν τα παιδιά τους. Οι ισχυρές αντιστάσεις της εκπαιδευτικής κοινότητας είναι αυτές που εμποδίζουν το υπουργείο να εφαρμόσει τις εξετάσεις καθολικά όπως προβλέπει ο νόμος.

Το υπουργείο επιχειρεί με την «ελληνική PISA» να συνδέσει την αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών με τις επιδόσεις των μαθητών. Στα Γενικά και Επαγγελματικά Λύκεια το έχει πετύχει με τις πανελλαδικές εξετάσεις της Γ' Λυκείου και τις πανελλαδικού τύπου εξετάσεις με τράπεζα θεμάτων σε όλες τις τάξεις. Το ίδιο επιχειρεί να κάνει με την «ελληνική PISA» στα Γυμνάσια και στα Δημοτικά, έτσι ώστε να ολοκληρώσει την συνολική αντiekπαιδευτική πολιτική του. Κυβέρνηση και υπουργείο θέλουν μετρήσιμα μεγέθη για την εκπαιδευτική διαδικασία έτσι ώστε να κατηγοριοποιήσουν, να συγχωνεύσουν, να κλείσουν σχολεία και σε συνδυασμό με την αυτονομία της σχολικής μονάδας να απαλλαγεί το κράτος από την υποχρέωση να τα χρηματοδοτεί.

Κατηγοριοποιούν τους μαθητές

Τσακίζουν ακόμα περισσότερο τις προσδοκίες και την αυτοεκτίμηση των «αδύναμων» μαθητών με τελικό στόχο να τους αναγκάσουν να εγκαταλείψουν το σχολείο όλο και πιο πρόωρα. Με δύο λόγια είναι ένα ακόμα εργαλείο για να εμπεδώσουν από πολύ νωρίς τα παιδιά, ιδιαίτερα των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, ότι δεν μπορούν να τα καταφέρουν και έτσι να τα οδηγήσουν στη φτηνή κατάρτιση (βλ. εξαγγελίες για τεχνικά γυμνάσια).

Οι εξετάσεις αυτές έχουν άμεση επίδραση και στο περιεχόμενο σπουδών. Εκτείνουν τον ανταγωνισμό, οδηγούν το σχολείο στο να προετοιμάζει τους μαθητές για να αντεπεξέρχονται σε αυτού του είδους τα τεστ υποβαθμίζοντας την ίδια την διδασκαλία. Καλλιεργούν στεγνές δεξιότητες αντί της ολόπλευρης μόρφωσης και της κριτικής σκέψης. Το σχολείο θα μετατραπεί από το Δημοτικό σε εξεταστικό κάτεργο, θα διευρυνθεί η «πελατεία» των φροντιστηρίων, θα αδειάσουν ακόμα περισσότερο οι τσέπες των γονιών και θα φουσκώσουν αυτές των ιδιοκτητών φροντιστηρίων.

Καμία σχέση με την ενίσχυση του εκπαιδευτικού έργου

...όπως διατείνεται το υπουργείο, πολύ περισσότερο καμία σχέση δεν έχει με το να διαγνώσει τα προβλήματα που υπάρχουν. Μιλάμε για υποχρηματοδότηση της δημόσιας εκπαίδευσης, τεράστιες ελλείψεις σε εκπαιδευτικούς, πολυπληθή τμήματα, ακατάλληλα αναλυτικά προγράμματα, ελλείψεις σε κτηριακές και υλικοτεχνικές υποδομές, παντελή έλλειψη αντισταθμιστικών μέτρων, απότοκα όλα της πολιτικής ιδιωτικοποίησης του δημόσιου σχολείου που εφαρμόζει η σημερινή και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Στόχος τους να ενοχοποιήσουν τους μαθητές, τους γονείς και τους εκπαιδευτικούς για την διάλυση που έχουν φέρει οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους.

Στο κενό οι προσπάθειες του υπουργείου

Σε νέο ρεσιτάλ αυταρχισμού

κατά των εκπαιδευτικών επιδόθηκε το υπουργείο Παιδείας. Προσέφυγε στα δικαστήρια και έβγαλε παράνομες τις στάσεις εργασίας που είχαν κηρύξει ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, ενώ ο γραμματέας του υπουργείου έστειλε έγγραφο στα σχολεία με το οποίο μόνος του αποφάσισε ότι είναι παράνομη και η στάση εργασίας της ΑΔΕ-ΔΥ, χωρίς αυτή να οδηγηθεί στα δικαστήρια και να κριθεί παράνομη. Όλος ο διοικητικός μηχανισμός (διευθυντές εκπαίδευσης, επόπτες αξιολόγησης, σύμβουλοι, διευθυντές σχολείων) λειτουργεί με περίσσεια αυθαιρεσία μαζί με την αστυνομία σε εντεταλμένη υπηρεσία.

«Ενημέρωναν» παραπλανητικά μαθητές και γονείς λέγοντάς τους ότι η συμμετοχή των μαθητών είναι υποχρεωτική παρότι ο διαγωνισμός είναι διαγνωστικός. Όπου οι εξετάσεις ακυρώνονταν, τις μετέφεραν σε άλλα σχολεία. Χωρίς κανένα σεβασμό στην εκπαιδευτική διαδικασία, χωρίς να

ενημερώνουν τους εκπαιδευτικούς, έμπαιναν σε τμήματα που γίνονταν κανονικά μαθήματα και υποχρέωναν τα παιδιά να διαγωνιστούν. Με αποτέλεσμα, παιδιά δημοτικού να κλαίνε, εκπαιδευτικοί να βγαίνουν από την τάξη εν ώρα μαθήματος και να δηλώνουν στάση εργασίας, γονείς να τρέχουν να πάρουν τα παιδιά τους από τα σχολεία. Διευθυντές σχολείων να παροτρύνουν μαθητές γυμνασίων που αντιδρούσαν να μην φύγουν και να δώσουν «λευκές» κόλλες, τους απειλούσαν με απουσίες ενώ τα παιδιά ήταν μέσα στην τάξη, μόνο και μόνο για να φαίνεται ότι οι εξετάσεις έγιναν κανονικά. Ένστολοι αστυνομικοί έμπαιναν μέσα στα προαύλια και στα γραφεία των εκπαιδευτικών όπου γίνονταν ενημερώσεις από εκπροσώπους των σωματείων. Και όλα αυτά για το καλό της εκπαιδευτικής διαδικασίας...

Εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές με τον αγώνα μας και κατά των εξετάσεων PISA αποδείξαμε

ότι όταν ενωνόμαστε πάνω στη βάση των κοινών μας συμφερόντων, που δεν είναι άλλα από την υπεράσπιση του δημόσιου - δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου, μπορούμε να ακυρώνουμε στην πράξη αντiekπαιδευτικά μέτρα. Οι νόμοι τους που οδηγούν στην ιδιωτικοποίηση του δημόσιου αγαθού της εκπαίδευσης, στην κατάργηση των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών και των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών δεν θα εφαρμοστούν. Με το οξυγόνο της ιστορικής απεργίας της 28ης Φλεβάρη και με ανυποχώρητο, ενωτικό, παρατεταμένο και πολύμορφο αγώνα θα ακυρώσουμε οριστικά την PISA, θα καταργήσουμε την αξιολόγηση, θα τσακίσουμε τον αυταρχισμό των πειθαρχικών διώξεων σε όσους αντιστέκονται! Η επίθεση στα σωματεία και στο δικαίωμα στην απεργία δεν θα περάσει.

■ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ: Η Χρύσα Χοτζόγλου επιστρέφει στη δουλειά

Η Χρύσα Χοτζόγλου, ενεργό μέλος της ΕΛΜΕ Πειραιά, συμμετείχε σε κινητοποίηση μαθητών και γονέων ενάντια στην αξιολόγηση το 2021, υλοποιώντας τις αποφάσεις της ΟΛΜΕ και της ΕΛΜΕ Πειραιά. Η συμμετοχή της αποτέλεσε την αφορμή για τη στοχοποίησή της. Αρχικά σύρθηκε σε πειθαρχικό για δήθεν «παρακώλυση λειτουργίας του σχολείου» και «απειθεία», κατηγορίες εξόφθαλμα κατασκευασμένες. Ωστόσο, το Πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο την αθώωσε πανηγυρικά και ομόφωνα (με 5-0), κάτω από την πίεση των μαζικών κινητοποιήσεων και της απεργίας του κλάδου στις 23 Οκτώβρη. Η απόφαση αυτή όχι μόνο επιβεβαίωσε το αυτονόητο - ότι η συνδικαλιστική δράση δεν αποτελεί πειθαρχικό παράπτωμα - αλλά ανέδειξε και την αυθαιρεσία της δίωξης.

Απέναντι σ' αυτό το αποτέλεσμα, η κυβέρνηση αντέδρασε με εκδικητικότητα. Ο υπουργός Παιδείας, Κυριάκος Πιερρακάκης, (μόλις λίγες μέρες πριν την μετακίνησή του στο Οικονομικών), παρέκαμψε το Πειθαρχικό και της επέβαλε δυνητική αργία, ανοίγοντας τον δρόμο για την οριστική απομάκρυνσή της από την εκπαίδευση. Είναι η πρώτη φορά μετά την χούντα που εκπαιδευτικός τίθεται σε δυνητική αργία και δρομολογείται ουσιαστικά η απόλυσή του για συνδικαλιστική δράση.

Μετά τη μαζική κινητοποίηση στις 9 Μαΐου, ημέρα εκδίκασης της προσωρινής αναστολής της Υπουργικής Απόφασης με την οποία τέθηκε η εκπαιδευτικός σε αργία, έξω από το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά, έγινε δεκτή η αίτηση αναστολής της αργίας της και πλέον επιστρέφει ξανά στην θέση της στο σχολείο. Η παραπάνω απόφαση αποτελεί τεράστια επιτυχία του κινήματος αλληλεγγύης και αγώνα που δημιουργήθηκε όλο αυτό το διάστημα. Αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόφασης ορίστηκε η εκδίκαση της αίτησης αναστολής, για τις 20 Μαΐου - πολύ πιο σύντομα από το αναμενόμενο - δείχνοντας ξεκάθαρα την πρόθεση της κυβέρνησης να συνεχίσει την επίθεσή της ενάντια στους αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς.

Η προσπάθεια του υπουργείου Παιδείας να επιβάλει μόνιμη αργία στη Χρύσα Χοτζόγλου δεν είναι ένα μεμονωμένο περιστατικό. Αντίθετα, αποτελεί κομμάτι της συνολικής στρατηγικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη για φίμωση κάθε φωνής αντίστασης στον χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης. Πρόσφατα, δύο ακόμα εκπαιδευτικοί βρέθηκαν αντιμέτωποι με διώξεις-απειλές για αργία: μια νηπιαγωγός γιατί ζητούσε τη δημιουργία επιπλέον τμήματος στο νηπιαγωγείο της, και μια συνάδελφος γιατί απαίτησε την αυτονόητη πρόσληψη σχολικού νοσηλεύτη

για μαθητή με σοβαρή πάθηση.

Η κυβέρνηση των εγκλημάτων, των σκανδάλων και της συγκάλυψης μετά και τη μεγαλειώδη απεργία στις 28 Φλεβάρη είναι ολοφάνερο ότι δεν μπορεί να πείσει με την πολιτική της, γι' αυτό επιδιόδε-ται σε λυσσασμένες επιθέσεις ενάντια σε όσους την αμφισβητούν. Το στήσιμο αυτής της πρωτοφανούς βιομηχανίας διώξεων απέναντι στους εκπαιδευτικούς έχει στόχο να χτυπήσει τον αγώνα που δίνουν τα τελευταία χρόνια ενάντια στην ατομική αξιολόγηση και την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, δηλαδή ενάντια στην κατάργηση των εργασιακών και συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων και τον δημόσιο χαρακτήρα της παιδείας. Εδώ και χρόνια η κυβέρνηση προσπαθεί με νύχια και με δόντια να ιδιωτικοποιήσει πλήρως την εκπαίδευση και να μετακυλήσει όλες τις κυβερνητικές ευθύνες για την κατάσταση της εκπαίδευσης σε εκπαιδευτικούς, γονείς και μαθητές. Αυτός ο αγώνας έχει βάλει φρένο στα σχέδιά της και για αυτό προσπαθεί με κάθε τρόπο να τον σταματήσει, απειλώντας, τρομοκρατώντας, διώκοντας. Παρά τις αλλεπάλληλες αποφάσεις των δικαστηρίων για παράνομες απεργίες, παρά την τρομοκρατία με τις κλήσεις σε πειθαρχικά των απεργών, οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουν να παλεύουν ενάντια σε όλα τα μέτρα ιδιωτικοποίησης της παιδείας (Ωνάσεια,

αυτονομία σχολικής μονάδας κ.ά.) αλλά και των δημοσίων αγαθών που μετατρέπονται σε ακριβά εμπορεύματα για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που φέρνουν την εγκατάλειψη των υποδομών και της ασφάλειας αλλά και τις απολύσεις εργαζομένων.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό τοπίο, η υπόθεση της Χοτζόγλου ανέδειξε κάτι πολύ σημαντικό: τη δύναμη της συλλογικής αλληλεγγύης. Με δεκάδες ψηφίσματα από ΕΛΜΕ, Συλλόγους ΠΕ, συνδικάτα και συλλογικότητες, με τη συγκρότηση Επιτροπών Αγώνα σε Θεσσαλονίκη και Πειραιά, με κινητοποιήσεις στα δικαστήρια και στο υπουργείο, με τη στήριξη γονέων και μαθητών, το εκπαιδευτικό κίνημα έστειλε σαφές μήνυμα. Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών και η ΟΚΔΕ στήριξαν από την πρώτη στιγμή αυτόν τον αγώνα, αναδεικνύοντας τον πολιτικό χαρακτήρα της δίωξης. Δεν πρόκειται για «υπηρεσιακά ζητήματα», αλλά για πολιτική ποινικοποίηση του συνδικαλισμού και του αγώνα για δημόσια εκπαίδευση. Η απάντηση δεν μπορεί να είναι άλλη από την οργάνωση στα σωματεία, τη δημιουργία Επιτροπών Αγώνα παντού, την ενεργή εμπλοκή μαθητών και γονέων, τη συνέχιση του αγώνα ενάντια, με όπλο την ενότητα, την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωσή μας.

ΜΠΑΡΑΖ ΔΙΩΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΪΣΤΕΡΙΑΣ

Η κυβέρνηση κηρύσσει τον πόλεμο στη νεολαία

Η νεοφιλελεύθερη, δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη, με δηλώσεις και μέτρα που θυμίζουν την επταετία προετοιμάζει μία ακόμη μεγαλύτερη αντιδημοκρατική αναδίπλωση με κύριο στόχο τη νεολαία. Ως πρόσχημα χρησιμοποιείται η πάταξη της «ανομίας» στα πανεπιστήμια και η σχολική βία. Σε αυτόν τον σκοπό «γαβγίζουν» και τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης. Έχουν εξαπολύσει μπαράζ τρομοϋστερίας, συκοφαντίας, παραχάραξης της πραγματικότητας, για να αποκρύψουν την αιτία της επίθεσης: το τσάκισμα του φοιτητικού, εργατικού, νεολαιίστικου κινήματος. Προβοκάτσες – με πρωταγωνιστές τους πραιτοριανούς του Χρυσοχοϊδη – ονομάζονται «τρομοκρατικές ενέργειες» των φοιτητών, οι πολιτικές ομάδες χαρακτηρίζονται παρακρατικές, τα πολιτιστικά – πολιτικά στέκια χαρακτηρίζονται άντρα ανομίας – γιάφκες, η καθημερινότητα στα ΑΕΙ παρουσιάζεται ως εμπόλεμη ζώνη κ.ά.

Τα μέτρα που ανακοίνωσε η υπουργός Παιδείας, Ζαχαράκη δεν αποτελούν συνέχεια της προηγούμενης κατάστασης (εισβολή της

αστυνομίας στα ιδρύματα, εκκενώσεις καταλήψεων, πειθαρχικά), αλλά μία τομή. Αλλάζει και αναμορφώνεται συνολικά το πλαίσιο λειτουργίας των ΑΕΙ. Πέρα από τα σώματα ασφαλείας, επιστρατεύεται ένα συνολικό αντιδραστικό οπλοστάσιο: αστικά δικαστήρια, ξεπουλημένες διοικήσεις, νέοι αντιδραστικοί ποινικοί κώδικες, καταπάτηση του Συντάγματος. Το δικαίωμα στη διαμαρτυρία, οι αγώνες ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων και την κυβέρνηση θα χαρακτηρίζονται εκ των προτέρων ιδιώνυμο αδίκημα. Η νεολαία μετατρέπεται σε ένα ειδικό είδος εγκληματία που πρέπει να καταδικάζεται γρήγορα, σκληρά, με μηδενική ανοχή.

Όλα αυτά την ίδια στιγμή που οι εγκληματίες της κυβέρνησης μένουν ατιμώρητοι. Σκάνδαλα αποκρύπτονται, το έγκλημα των Τεμπών «μπαζώνεται», η συμμετοχή της κυβέρνησης στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη αποσιωπάται, βρωμερά πρόσωπα κάθε είδους – φίλοι της κυβέρνησης – κυκλοφορούν ελεύθεροι.

Πιο συγκεκριμένα επιδιώκουν να ψηφί-

σουν: α) Φαστ τρακ πειθαρχικές διώξεις με βαριές ποινές στους φοιτητές. β) Αντισυνταγματική αναστολή της φοιτητικής ιδιότητας για 24 μήνες σε περιπτώσεις ποινικής δίωξης για πράξεις βίας κατά μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας και οριστική διαγραφή σε περίπτωση αμετάκλητης καταδίκης — θεωρείται ένοχος και τιμωρείται εκ των προτέρων, χωρίς καν να καταδικαστεί. γ) Κυρώσεις σε μέλη ΔΕΠ και προσωπικό του πανεπιστημίου που δεν λειτουργούν ως καταδότες¹. δ) Ελεγχόμενη είσοδος στα πανεπιστήμια με τη χρήση αποκλειστικά της ακαδημαϊκής ταυτότητας. ε) Αυστηροποίηση του Ποινικού Κώδικα για την πανεπιστημιακή βία, με ταχείς διαδικασίες απονομής δικαιοσύνης, εκδίκαση κατά απόλυτη προτεραιότητα. στ) Πρόστιμο όποτε οι πανεπιστημιακές αρχές κρίνουν ότι υπήρξε φθορά ή καταστροφή πανεπιστημιακής περιουσίας (δηλαδή αφισοκολλησεις, συνθήματα), με στόχο την οικονομική εξόντωση των δυνάμεων του φοιτητικού κινήματος.

Τα σχολεία μετατρέπονται σε φυλακές: υποχρεωτική «κοινωνική εργασία» στο χώρο

του σχολείου αντί της αποβολής, δημιουργία σχολείων δεύτερης κατηγορίας αποκλειστικά για τους «παραβατικούς» μαθητές. Ενίσχυση του ρόλου των συμβούλων εκπαίδευσης, οι οποίοι θα επιβλέπουν τους καθηγητές για το αν τηρούν κατά γράμμα τις επιταγές της κυβέρνησης. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η προσπάθεια άρσης της νομιμότητας των εκπαιδευτικών - αξιολόγηση και στους γιατρούς.

Πρόκειται για μία ακόμα κατάφωρη καταστράγγιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, μία προσπάθεια ξηλώματος του Συντάγματος του '74. Το άσυλο, η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, η πολιτικοποίηση εντός των πανεπιστημίων που εδραιώθηκαν με την εξέγερση του Πολυτεχνείου και τους αγώνες της Μεταπολίτευσης, μπαίνουν στην κλίνη του Προκρούστη.

Η λαομίσητη κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι αναγκασμένη να καταφεύγει σε όλο και μεγαλύτερες δόσεις καταστολής και αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης. Μετά την ιστορική απεργία της 28ης Φλεβάρη βρίσκεται απονομιμοποιημένη και απομονωμένη από την ελληνική κοινωνία, ιδιαίτερα από τη νεολαία. Ο μόνος τρόπος να συνεχίσει την νεοφιλελεύθερη πολιτική, τις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις, την αρπαγή του λαϊκού εισοδήματος, το ξεκοκάλισμα της δημόσιας περιουσίας, τα σκάνδαλα κάθε είδους, είναι να ενισχύει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Ειδικά μέσω της αύξησης των εξοπλισμών, στροφής σε μία οικονομία πολέμου, στήριξης των αιμοσταγών σχεδίων των ΗΠΑ, απαιτούν την πάταξη του εργατικού κινήματος – του εσωτερικού εχθρού. Στην Παιδεία, για να μπορέσει να ολοκληρώσει την ιδιωτικοποίησή της, πρέπει να τελειώνει με το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα. Οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι παρατάξεις, οι διαμαρτυρίες δεν χωράνε στα πανεπιστήμια/σχολεία – μαγαζιά που ονειρεύονται. Η επιλογή της νεολαίας ως υπ' αριθμόν ένα στόχο δεν είναι τυχαία. Είναι αυτή που πρωτοστατεί στον αγώνα απέναντι στην κυβέρνηση, τις ιδιωτικοποιήσεις και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Προσπαθούν να σταματήσουν τη διαμόρφωση μιας πρωτοπορίας που αρχίζει να γεννιέται στον απόηχο του αγώνα των Τεμπών, της Παλαιστίνης κ.ά.

Το φοιτητικό και εργατικό κίνημα, με κύρια ευθύνη της ΠΚΣ/ΚΚΕ, στέκεται εντελώς αναντίστοιχα. Απέναντι στις εισβολές της αστυνομίας στη Νομική Αθήνας και στο ΕΜΠ, την εκκένωση στεκιών, τις πειθαρχικές διώξεις αγωνιστών, οι δυνάμεις σπέρνουν την πολυδιάσπαση και τον αποπροσανατολισμό. Περιορίζονται σε συμβολικές και κοινοβουλευτικές διαμαρτυρίες.

Αποτελεί σήμερα ζήτημα ζωής ή θανάτου να προτάξουμε άμεσα και αποφασιστικά ένα ενιαίο μέτωπο υπεράσπισης των δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων, που θα παλέψει για τη διατήρηση της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας, ενάντια στον πόλεμο, με αιχμή του δόρατος την πάλη για την πτώση της κυβέρνησης. Πρέπει να ξεκινήσουμε μία πλατιά καμπάνια ενημέρωσης σε σχολεία και σχολές, να καλέσουμε γενικές συνελεύσεις, να προχωρήσουμε σε καταλήψεις και έναν αγώνα διαρκείας από τον Σεπτέμβρη, να αποκρούσουμε στην πράξη οποιαδήποτε προσπάθεια επιβολής πειθαρχικών διώξεων, καταπάτησης του ασύλου κ.ά. Ως ΣΣΠ καλούμε τη νεολαία, τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τις δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς να ταχθούν και να συμβάλλουν σε αυτή την προσπάθεια.

1. Στην Νομική Αθηνών μετέθεσαν φύλακα επειδή αντέδρασε στην καταστολή των φοιτητών που επέβαλε η διοίκηση.

26ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

4-6 Ιουλίου, Άλσος Γουδής

Από τις 4 έως τις 6 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί στο Άλσος Γουδής το 26ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Το φετινό φεστιβάλ απαιτείται να κατευθύνει τις δυνάμεις του προς την ανανέωση του αγώνα ενάντια στον ρατσισμό, τον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και την εκμετάλλευση. Σε μια συγκυρία που η ανθρωπότητα δοκιμάζεται από ιμπεριαλιστικούς πολέμους, γενοκτονία στην Παλαιστίνη, οικονομική και μεταναστευτική κρίση, τσάκισμα των βασικών εργατικών δικαιωμάτων, γιγάντωση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης και μια γενικευμένη κρίση που επιβάλει ο νεοφιλελευθερισμός, το Φεστιβάλ χρειάζεται να γίνει η φωνή των καταπιεσμένων και να θέσει ως προμετωπίδα τον διεθνιστικό αγώνα, την ταξική αλληλεγγύη και τον αντιφασισμό.

Παλαιστίνη

Τουλάχιστον 20 μήνες το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ πραγματοποιεί γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Οι δολοφονημένοι από τις ισραηλινές στρατιωτικές επιχειρήσεις μετά την 7η Οκτωβρίου 2023, είναι πάνω από 54.000, στην πλειονότητά τους άμαχοι (γυναίκες και παιδιά). Οι σιωνιστές χρησιμοποιούν κάθε μέσο σαν όπλο. Η πείνα, η υγεία, το πόσιμο νερό έχουν γίνει όπλα και συλλογική τιμωρία για τον πολυπαθο και μαχόμενο λαό της Παλαιστίνης. Οι πιστοί σύμμαχοι του σιωνιστικού κράτους, ΗΠΑ-ΕΕ-NATO, το χειροκροτούν και του δίνουν πακτωλό χρηματοδότησης για να συνεχίσει ανεμπόδιο το έργο του. Οι κυβερνήσεις όλων των δυτικών και «πολιτισμένων» χωρών, αγνοώντας τα αισθήματα αλληλεγγύης των εργαζομένων προς την Παλαιστίνη, εξοπλίζουν, καλύπτουν πολιτικά, αθρώνουν το Ισραήλ μια και βαφτίζουν με γκεμπελική προπαγάνδα τη γενοκτονία ως «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα». Από κοντά σε όλους τους δυτικούς συμμάχους είναι και

ο Μητσοτάκης, ο δολοφόνος των Τεμπών, που «αναβαθμίζεται» σε συνεργός μιας γενοκτονίας. Επί της διακυβέρνησής του οι σχέσεις Ελλάδας-Ισραήλ έχουν συσφιχθεί αρκετά με οικονομικές, στρατιωτικές και ενεργειακές συμφωνίες.

Ουκρανία

Η εξέλιξη του πολέμου στην Ουκρανία καταδεικνύει μια σαφή στρατηγική ήττα του δυτικού μπλοκ ΗΠΑ-ΕΕ-NATO, με τη Ρωσία να έχει αποκτήσει σαφές πλεονέκτημα στο πεδίο και στη διπλωματία. Οι ΗΠΑ, με την επανεκλογή Τραμπ, επιδιώκουν πλέον τη σταθεροποίηση της κατάστασης, όχι για να ενισχύσουν την Ουκρανία, αλλά για να ελευθερώσουν στρατηγικούς πόρους και να επικεντρωθούν στον κύριο ανταγωνιστή τους: την Κίνα. Η πρότασή τους για ειρήνη περιλαμβάνει την έμμεση αποδοχή της ρωσικής επικυριαρχίας σε βασικές περιοχές, ανταλλάσσοντας την «αποκατάσταση» της Ουκρανίας με την αναδιάρθρωση της γεωπολιτικής σκακιέρας. Το δυτικό στρατόπεδο, αν και δεν το παραδέχεται ανοιχτά, φαίνεται να υποχωρεί μπροστά στην πραγματικότητα της ήττας.

Η ΕΕ και η Ουκρανία βρίσκονται σε αδιέξοδο, με τους ευρωπαίους ηγέτες να προσπαθούν να διαχειριστούν τις συνέπειες μιας σύγκρουσης που δεν μπορούν πια να κερδίσουν. Η Ουκρανία ζητά αποζημιώσεις και εγγυήσεις, αλλά αποδέχεται σιωπηλά τη νέα τάξη πραγμάτων. Την ίδια ώρα, η Ρωσία ενισχύει τη συμμαχία της με την Κίνα, διαμορφώνοντας έναν νέο παγκόσμιο άξονα ισχύος, ενώ τα μέτωπα σε Μέση Ανατολή και Ασία δείχνουν ότι η παγκόσμια σύγκρουση μόλις ξεκινά.

Μεταναστευτικό

Μέσα στην ένταση της αντιδημοκρατικής στροφής σε ΗΠΑ και ΕΕ και την εξάπλωση των πολεμικών συγκρούσεων, οι

μετανάστες στοχοποιούνται συστηματικά, μετατρέπονται σε πολίτες «β'» κατηγορίας». Οι κυβερνήσεις των δήθεν «δημοκρατικών» κρατών φέρουν τεράστια ευθύνη: συμμετέχουν σε επαναπροωθήσεις με θανάσιμα αποτελέσματα, κυνηγούν πρόσφυγες στα σύνορα και διατηρούν ενεργή μια επιθετική στρατηγική που τροφοδοτεί πολέμους.

Η ΕΕ, που αυτοπροβάλλεται ως υπερασπιστής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και φάρος πολιτισμού, εφαρμόζει πολιτικές σκληρής καταστολής και ρατσισμού. Η στήριξη των ΗΠΑ και του NATO, η ανοχή ή/και συνεργασία με το Ισραήλ και οι παρεμβάσεις σε χώρες όπως ο Λίβανος ή η Συρία έχουν προκαλέσει μαζικούς ξεριζωμούς. Οι άνθρωποι αυτοί δεν εγκαταλείπουν τις πατρίδες τους από επιλογή, αλλά εξαιτίας πολέμων, φτώχειας, καταπίεσης και περιβαλλοντικής κατάρρευσης — όλα αποτελέσματα ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Ταυτόχρονα, το σύστημα που τους διώχνει, τους χρησιμοποιεί και σαν εξιλαστήρια θύματα, επιτρέποντας στην ακροδεξιά να ενισχύεται, να καλλιεργεί φόβο και μίσος και να εκμεταλλεύεται τη φθορά των κοινωνιών για να κερδίζει πολιτικά ερείσματα.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον μαζικό, διεθνιστικό αγώνα των λαών ενάντια στη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, τους πολέμους και τον ιμπεριαλισμό. Καμία σχέση δεν πρέπει να έχει το ελληνικό κράτος με το σιωνιστικό Ισραήλ. Όχι στις ψεύτικες «προοδευτικές» φωνές που εκμεταλλεύονται τον αγώνα. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν έχουν συμφέροντα με τους δολοφόνους, αλλά με τον παλαιστινιακό λαό και κάθε λαό που αντιστέκεται. Να ανατρέψουμε τις κυβερνήσεις του πολέμου. Για μια ελεύθερη Παλαιστίνη, για έναν διεθνισμό των εργατών, για τον σοσιαλισμό ως μόνη λύση ενάντια στη βαρβαρότητα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

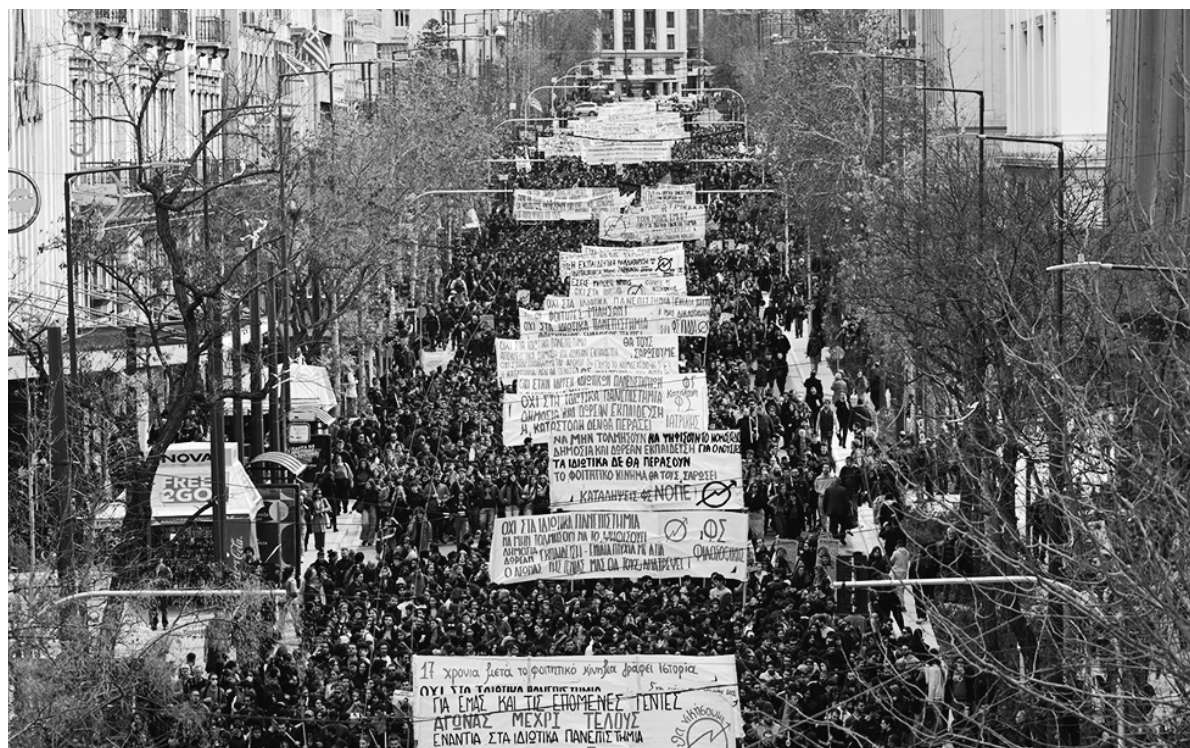
Δυνατότητες και ανάγκη για ριζικές α

Η ενίσχυση μιας επαναστατικής πολιτικής, όπως της ΣΣΠ, δυναμώνει το φοιτητικό κίνημα. Δίνουμε όλες μας τις δυνάμεις στην προσπάθεια ανασυγκρότησης των Συλλόγων και στην ανάπτυξη ενός μαζικού, ενωτικού, μαχητικού φοιτητικού κινήματος, πατώντας στην πολύτιμη εμπειρία του αγώνα ενάντια στη συγκάλυψη του νεοφιλελεύθερου εγκλήματος των Τεμπών με φάρο την ιστορική διαδήλωση της 28ης Φλεβάρη.

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε μια περίοδο βαθιά χαραγμένη από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, με το ορόσημο της 28ης Φλεβάρη να αποτελεί τη μεγαλύτερη διαδήλωση στη σύγχρονη ελληνική ιστορία. Εκατομμύρια εργαζομένων και νεολαίας φωνάζοντας για «οξυγόνο» και απαιτώντας την πτώση της κυβέρνησης των δολοφόνων, καταδίκασαν αμετάκλητα τον Μητσοτάκη. Απομονωμένος αλλά επικίνδυνος, είναι αναγκασμένος να επιχειρήσει μια αντεπίθεση, προκειμένου να πληρώσει 28-30 δισ. σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς (το μεγαλύτερο εξοπλιστικό πρόγραμμα στη Μεταπολίτευση). Πιστός στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ θα επιχειρήσει να περικόψει όλες τις κοινωνικές δαπάνες, να εξαπολύσει ένα τσουνάμι ιδιωτικοποιήσεων, να μεθοδεύσει μια πρωτοφανή οπισθοδρόμηση του βιοτικού μας επιπέδου. Επομένως η διάλυση, το ξεπούλημα, η ιδιωτικοποίηση/εμπορευματοποίηση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας είναι στόχος στρατηγικός, ζωτικής σημασίας για την κυβέρνηση. Προμετωπίδα οι διαγραφές φοιτητών (απειλούν για 300.000) και η εφαρμογή των Ιδιωτικών «Πανεπιστημίων». Φοβούμενος μια πιθανή αναζωπύρωση του φοιτητικού κινήματος, ο Μητσοτάκης παίζει το χαρτί της καταστολής. Προχωρά σε μπαράζ βίαιων αστυνομικών εισβολών, αφήνει αχαλίνωτες τις συμμορίες των ΜΑΤ-ΟΠΚΕ-ΔΡΑΣΗ στις σχολές, που εκκενώνουν καταλήψεις, επιτίθενται σε πολιτικούς χώρους και στέκια. Η υπουργός Παιδείας Ζαχαράκη θέλει να φέρει πειθαρχικές διώξεις σε κάθε φοιτητή που αγωνίζεται, να βάλει κάμερες και τουρνικέ, να μετατρέψει τα πανεπιστήμια σε φυλακές.

Οι ποιοτικές αλλαγές-άλλαγμα στη σκέψη των φοιτητών μετά το κίνημα των Τεμπών μόνο εν μέρει και διαθλασμένα αποτυπώθηκαν στις κάλπες των φοιτητικών εκλογών, με αποτέλεσμα μια εικόνα στασιμότητας (σε πρώτη ματιά). Αυτό οφείλεται στη σοβαρή κρίση του φοιτητικού κινήματος. Σχεδόν το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων, με κύρια υπεύθυνη την ΠΚΣ-ΚΝΕ, αποπροσανατόλιζαν τη συζήτηση, δεν απαντούσαν στα ουσιαστικά ερωτήματα, π.χ. για τη συνέχεια και προοπτική των κινητοποιήσεων, για το τι σημαίνει και πως μπορεί να γίνει η πτώση της κυβέρνησης. Εξαντλούσαν τις προσπάθειές τους στο κυνήγι ψήφων στις εκλογές. Αυτή η «εκνευριστική» στασιμότητα δεν σημαίνει, όμως,

πισωγύρισμα της συνείδησης των φοιτητών: έχουν βγάλει συμπεράσματα, ακόμα μερικά και ανεπαρκή, που θα ολοκληρώνονται όσο προχωράει μια ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, όσο δηλαδή αυτό τραβάει μια πορεία αγώνων. Συμπεράσματα ωστόσο επαρκή για να τιμωρήσουν τη ΔΑΠ (αφήνοντας σε πολύ χαμηλά επίπεδα και άλλες καθεστωτικές δυνάμεις), να φθείρουν ή απαξιώσουν όσους διαφύσαν το κίνημα, πολύ περισσότερο να στηρίζουν δυνάμεις που θέτουν πιο καθαρά το ζήτημα της πτώσης της κυβέρνησης. Μπορούμε έτσι να πούμε ότι οι προϋποθέσεις για σημαντικά γεγονότα-αγώνες ενάντια στις απόπειρες εφαρμογής των αντι-εκπαιδευτικών επιθέσεων, που έχουν ανακοινωθεί, είναι υπαρκτές και προμηνύουν τις επόμενες εκρήξεις.

Η ΠΚΣ-ΚΝΕ παραμένει στην πρωτιά για 4η συνεχόμενη χρονιά, καταγράφοντας μικρή πτώση. Βρίσκεται σε αδιέξοδο καθώς το κίνημα των Τεμπών, η πτώση της ΔΑΠ, η κρίση του πολιτικού σκηνικού συνολικά δεν συντέλεσε σε αύξηση της επιρροής της. Ο λόγος είναι η επιμονή της σε μια συντηρητική πολιτική: α) Πολεμάει κάθε σύνθημα για την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη, το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων και την εθνικοποίηση των σιδηροδρόμων σκουίζοντας «ιδιωτικό ή δημόσιο, πάλι καπιταλισμός είναι». β) Απέναντι στις διαγραφές, διαίρει-μαζί με την κυβέρνηση- τους φοιτητές σε «ενεργούς» και «ανεργούς», ζητώντας «μέτρα στήριξης» και επιπλέον εξεταστικές, όχι σύγκρουση με τις διαγραφές και ανατροπή των αντι-εκπαιδευτικών νόμων. γ) Αδρανοποιεί τους συλλόγους, τους μετατρέπει σε ταμπέλες ή τσιφλίκια της. Η ψήφος στην ΠΚΣ χρόνο με τον χρόνο παίρνει

όλο και πιο απολίτικα χαρακτηριστικά, μετατρέπεται σε ψήφο ανάθεσης και έλλειψης ενεργής δράσης.

Δεύτερη ακολουθεί η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, της οποίας τα αποτελέσματα (-800 ψήφοι) δείχνουν την εντεινόμενη απομόνωση του Μητσοτάκη και την οργή της νεολαίας ενάντια στη συγκάλυψη του νεοφιλελεύθερου εγκλήματος των Τεμπών. Η συνεχόμενη πτώση της και η διαλυτική κατάσταση στο εσωτερικό της είναι σχετικά μικρές σε ό,τι θα αναλογούσε στην ελεεινή παράταξη μιας άθλιας κυβέρνησης. Αυτό οφείλεται στις αδυναμίες του φοιτητικού κινήματος να δώσει άμεσα τη χαριστική βολή στον Μητσοτάκη - διαφορετικά, η τιμωρία της ΔΑΠ θα μπορούσε να ήταν πολύ μεγαλύτερη.

Η ΠΑΣΠ έρχεται στην 3η θέση (μικρή άνοδος 300 ψήφων) κυρίως λόγω της διάλυσης των πρώην ενιαίων ΕΑΑΚ. Ωστόσο δεν υπάρχει καμία περίπτωση ουσιαστικής ανασυγκρότησής της, ενώ η ίδια η αναμικτική άνοδος της οφείλεται στην απορρόφηση ενός τμήματος των ψηφοφόρων της ΔΑΠ. Άλλωστε, είναι εξαιρετικά περιθωριοποιημένη μέσα στις σχολές και συνυπεύθυνη με τη ΔΑΠ για όλες τις αντι-εκπαιδευτικές επιθέσεις.

Σε ελεύθερη πτώση το ΔΙΚΤΥΟ (Νέα Αριστερά), φτάνει τα όρια της εξαφάνισης (519 ψήφοι πέρσι, φέτος προσγειώνεται ανώμαλα στις 330 και στη 10η θέση). Μέσα σε 2 χρόνια έχασε τα 4/5 των ψήφων του ακολουθώντας τη διαλυτική πορεία της ΝεΑρ, παρά το «ριζοσπαστικό» φτιασίδιμά της. Πληρώνει έτσι δίκαια τις νεοφιλελεύθερες μνημονικές πολιτικές που υποστηρίζει.

Τα ΕΑΑΚ (ΑΡΑΣ) παραμένουν στην 4η θέση, βγαίνοντας σημαντικά ενισχυμένα. Φαίνονται οι μεγάλοι κερδισμένοι μετά τη διά-

σπαση αυτού του πρώην «ενιαίου» χώρου. Φτάνουν τις 4.790 ψήφους από 4.037 πέρσι. Η άνοδός τους είναι ένα αποτέλεσμα, συνδυαστικά, της επιμονής τους στα συνθήματα της πτώσης/τιμωρίας της κυβέρνησης των δολοφόνων αλλά και μιας σταθερότητας στην καθημερινή παρουσία και παρέμβασή τους. Στον βαθμό που ως κεντρική πολιτική αναφορά επιμένουν στην προσκόλληση ή ενσωμάτωση στην αστική πολιτική του ΜεΡΑ25, αυτή η ενίσχυσή τους δημιουργεί έναν προβληματισμό για τον ρόλο που θα παίξουν. Ιδιαίτερα καθώς είναι γνωστά μερικά χαρακτηριστικά και αδυναμίες τους: «Αποσύνδεση» από τις εξελίξεις της οικονομικής κρίσης, της σταθερής πάλης ενάντια στον πόλεμο, των αγώνων διεθνώς - αλλά και από την προβολή μιας αντικαπιταλιστικής πολιτικής. Μερίδιο ευθύνης για το αδυνάτισμα της δημοκρατικής λειτουργίας των συνελεύσεων, συντονιστικών και επιτροπών. Απουσία ενός σχεδίου αγώνων που να «ανεβαίνει» μέχρι την κεντρική πολιτική αντιπαράθεση με την κυβέρνηση και το καθεστώς.

Η Attack (vKA) βρίσκεται στην 5η θέση, καταγράφοντας μια μικρή φθορά (περίπου -100 ψήφους), πρώτη ένδειξη για τα αδιέξοδά της μετά την περσινή εμφάνισή της. Στην 6η θέση η ΠΕΒΑΝΣ (συνεργασία γύρω από την πρώην ΑΡΕΝ), σημειώνοντας πτώση (-200 ψήφους) που αποτυπώνει την εξαιρετικά αδύναμη πολιτική και παρουσία της (ως απουσία) στους αγώνες. Σήμερα το στίγμα της είναι όλο και περισσότερο η «συμπερίληψη» των ταυτοτικών κινήματων και του νεοφιλελεύθερου ατομικού δικαιωτισμού, πεδίο διάβρωσης για κάθε νέο αγωνιστή.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη φέτος κατέβηκε σε 33

Αλλαγές

Συλλόγους (30 το 2024), παίρνοντας **406 ψήφους** και **28 έδρες** στα διοικητικά συμβούλια, καταλαμβάνοντας έτσι για πρώτη φορά την **7η** θέση. Μετά από τη σοβαρή ενίσχυση των ΕΑΑΚ, είναι η μόνη δύναμη της άκρας αριστεράς που δεν σημειώνει πτώση. Ορισμένα ποιοτικά στοιχεία αποτελούν βάσεις για την περαιτέρω οικοδόμηση της παράταξής μας: διατήρηση της πρωτιάς στο Ιστορικό Αρχαιολογικό Ιωαννίνων, ενίσχυση στην Αθήνα (43 ψήφοι από 20 πέρσι), αύξηση στη Θεσσαλονίκη (108 από 77), σταθεροποίηση στην Πάτρα (με εμφάνιση σε νέες σχολές). Συνεχίζουμε στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων να διατηρούμε την 3η θέση (241 ψήφοι), ωστόσο με σημαντική πτώση, που μάς βάζει επιτακτικά μπροστά σε νέα καθήκοντα.

Η ενίσχυση μιας επαναστατικής πολιτικής όπως της ΣΣΠ δυναμώνει το φοιτητικό κίνημα. Δίνουμε καθημερινά όλες μας τις δυνάμεις στην προσπάθεια ανασυγκρότησης των Συλλόγων και στην ανάπτυξη ενός μαζικού, ενωτικού, μαχητικού φοιτητικού κινήματος, πατώντας πάνω στην πολύτιμη εμπειρία του αγώνα ενάντια στη συγκάλυψη του νεοφιλελεύθερου εγκλήματος των Τεμπών με φάρο την ιστορική διαδήλωση της 28ης Φλεβάρη. Για την ανάπτυξη της ριζοσπαστικοποίησης και πολιτικοποίησης της νεολαίας, κόντρα στις αποτυχημένες και αδιέξοδες συνταγές των «συμβολικών κινήσεων» ή των «εύκολων εκλογικών λύσεων», που αποσκοπούν να παγιδέψουν την αγωνιστική διάθεση νεολαίας και εργαζομένων σε εκλογικούς σχεδιασμούς. Απέναντι στις επιθέσεις-σταθμούς που έχουμε μπροστά μας, πλάι στις κινητοποιήσεις που ξεσπούν σε κάθε γωνιά του πλανήτη, πρέπει να υπερασπιστούμε τον παλαιστινιακό λαό που μάχεται για την επιβίωσή του, στρέφοντας τα «όπλα» ενάντια στη δική μας κυβέρνηση και στους ιμπεριαλιστές ΕΕ-ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Παίρνουμε οξυγόνο με την πώση της κυβέρνησης της συγκάλυψης και του πολέμου, όχι με λόγια στη βουλή. Απαιτώντας ΠΙΣΩ ΤΩΡΑ ΤΑ ΤΡΕΝΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ – ΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ «ΙΔΙΩΤΙΚΑ» ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ – ΕΞΩ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ, ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ, να επιβάλλουμε μια βαθιά ρωγμή στο σημερινό καθεστώς. Καλούμε κάθε συμφοιτητή, αγωνιστή, νέο που συμφωνεί με αυτά αιτήματα αλλά και που δεν «βολεύεται» στη σημερινή κρίση του κινήματος, να παλέψει μαζί μας – για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης, για μια ζωή με αξιοπρέπεια και μέλλον, για μια άλλη κοινωνία χωρίς πολέμους, κρίσεις, γενοκτονίες και εκμετάλλευση, μια κοινωνία Σοσιαλιστική!

ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη προσπαθεί να προχωρήσει με «αποφασιστικά» βήματα την επίθεση στην γ' βάθμια εκπαίδευση. Οι απανωτές εξαγγελίες της υπουργού Παιδείας Σ. Ζαχαράκη, του υφυπουργού Ν. Παπαϊωάννου, καθώς και του ίδιου του Μητσοτάκη, αποδεικνύουν ότι το ζήτημα αποτελεί βασικό κομμάτι της ατζέντας του Μαξίμου το τελευταίο διάστημα. Η κυβέρνηση επιχειρεί: α) να παρουσιάσει κυβερνητικό «έργο», β) να συσπειρώσει μια συντηρητική ή/και ακροδεξιά εκλογική βάση, πάνω στην καταστολή, γ) να αλλάξει την ατζέντα της επικαιρότητας, θάβοντας με τη βοήθεια των ΜΜΕ ζητήματα που «καίνε», όπως η δίκη των Τεμπών, δ) να χτυπήσει τη διαμόρφωση μιας νέας αγωνιστικής πρωτοπορίας στη νεολαία. Με αιχμή τη λυσσασμένη, μαύρη προπαγάνδα για τα «γεγονότα» στη Νομική, την «ανομία» μέσα στα πανεπιστήμια κ.λπ., τα βασικά μέτωπα που ανοίγει είναι:

Α) Διαγραφές. Η Ζαχαράκη ανακοίνωσε ότι η νέα ρύθμιση θα περιέχει θετικές διατάξεις για όσους «προσπαθούν να τελειώσουν τις σπουδές τους». Από τη μια αυτό δηλώνει την αδυναμία άμεσης και οριζόντιας εφαρμογής του μέτρου, από την άλλη όμως αποτελεί χτύπημα στην ενότητα του φοιτητικού κινήματος, που καλείται να ξεπεράσει τον πλαστό διαχωρισμό μεταξύ όσων απειλούνται άμεσα («μη ενεργοί») και όσων εξαιρούνται προσωρινά («ενεργοί»). Πιθανόν οι αλλαγές δεν θα κατατεθούν πριν τα πανεπιστήμια αδειάσουν για καλοκαίρι, με σκοπό να αποφευχθεί μια μαζική απάντηση των φοιτητών.

Β) Άνοιγμα 63 Διεθνών Διατμηματικών Μεταπτυχιακών και διεύρυνση των “Study Abroad”, “Summer Schools” και άλλων επί πληρωμή προγραμμάτων σπουδών. Το υπουργείο ανακοίνωσε δαπάνες άνω των 80 εκ. ευρώ για τη στήριξη αυτών των προγραμμάτων. Στην πραγματικότητα αυτά θα μοιραστούν στις τσέπες των ιδιωτικών κολεγίων, των αρπακτικών μανατζαρέων των Συμβουλίων Διοίκησης και μεγαλοκαθηγητών-φίλων του καθεστώτος Μητσοτάκη. Η κλοπή και η ζημιά για τα δημόσια πανεπιστήμια είναι όμως πολύ μεγαλύτερη. Ήδη, όπου έχουν ιδρυθεί προγράμματα με διδάκτρα (μεταπτυχιακά, προπτυχιακά ξενόγλωσσα κ.ά.), αποδεικνύεται ότι όχι μόνο δεν είναι «αυτοχρηματοδοτούμενα», όπως διατυμπάνιζαν τα γαλάζια στελέχη, αλλά χρησιμοποιούν (δηλαδή τρώνε) σημαντικό μέρος της χρηματοδότησης, των

υποδομών και του καθηγητικού προσωπικού των ιδρυμάτων. Μαζί με την πιθανή επερχόμενη έγκριση λειτουργίας των ιδιωτικών «πανεπιστημίων» από την ΕΘΑΑΕ (η «εθνική αρχή αξιολόγησης») και τη συνεχή προσπάθεια ιδιωτικοποίησης των δομών της φοιτητικής μέριμνας, αποτελούν σημαντικό προχώρημα της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης.

Γ) Εφαρμογή του ν. Κεραμέως. Αυστηροποίηση του πειθαρχικού πλαισίου για εργαζόμενους, καθηγητές, ακόμη και πρυτάνεις, που αντιστέκονται στην εφαρμογή των χουντοδιατάξεών του. Αυτό το επίπεδο παρεμβατισμού μέσα στα ΑΕΙ ξεπερνά ακόμα και την κατάργηση του «αυτοδιοίκητου» από τα Συμβούλια Διοίκησης, που αποτέλεσαν μακρύ χέρι του «επιτελικού κράτους» μέσα στα πανεπιστήμια. Με συστάσεις του Μητσοτάκη, στη διάσκεψη με τους πρυτάνεις, τέθηκε στο τραπέζι η θέσπιση ποινών, που φτάνουν έως και την καθαίρεση όποιου απ' αυτούς «δεν ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του». Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι το Μαξίμου θα μπορεί να τοποθετεί όποιον «εκλεκτό» του θέλει στις διοικήσεις των ΑΕΙ.

Δ) «Νόμος και Τάξη» στα ΑΕΙ. Η επιβολή τόσο σημαντικών τομών είναι μονόδρομος για την κυβέρνηση, αλλά γνωρίζει πως θα αντιμετωπίσει έντονες αντιδράσεις. Γι' αυτό στοχεύουν να οικοδομήσουν ένα σιδηρόφραχτο καθεστώς, ένα πανεπιστήμιο-φυλακή, απαραίτητο συμπλήρωμα της διάλυσης στην πράξη του δημόσιου δωρεάν πανεπιστημίου. Εκκενώσεις φοιτητικών στεκιών, καταλήψεων, τελεσίγραφο για την εγκαθίδρυση συστημάτων παρακολούθησης και ελεγχόμενης πρόσβασης, νομοθέτηση πειθαρχικών διαδικασιών φαστ-τρακ, φέρνουν ένα νέο ιδιώνυμο και την ποινικοποίηση κάθε αντίστασης.

Το χάσμα που χωρίζει τη νεολαία από την κυβέρνηση της ΝΔ είναι τεράστιο και πλέον αγεφύρωτο. Η προσπάθεια πλήρους ελέγχου και «στεγανοποίησης» των πανεπιστημίων και των σχολείων, η προπαγάνδα περί «παραβατικότητας των νέων», είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας και απονομιμοποίησης του καθεστώτος Μητσοτάκη, όχι επίδειξη δύναμης. Ωστόσο, δεν πρέπει να υποτιμήσουμε τον σοβαρό κίνδυνο αυτών των επιθέσεων. Αν μείνουν αναπάντητες, το φοιτητικό κίνημα θα βρεθεί μπροστά σε ένα πολύ χειρότερο συσχετισμό δύναμης και στον κίνδυνο ανάσχεσης ή καθυστέρησης της γέννησης μιας νέας αγωνιστικής πρωτοπορίας.

Αυτή η αντιδημοκρατική αναδίπλωση και μάλιστα ενάντια στη νεολαία γίνεται διεθνές φαινόμενο, μέσα στα αδιέξοδα που δημιουργεί η δομική κρίση του συστήματος και η κρίση των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ. Η εκλογή Τραμπ έχει σηματοδοτήσει ένα πογκρόμ καταστολής ειδικά ενάντια στη σπουδάζουσα νεολαία και στους χώρους των πανεπιστημίων. Στην ίδια κατεύθυνση σπρώχνει στην Ευρώπη η άνοδος της ακροδεξιάς, η μετατροπή (από όλες τις αστικές δυνάμεις) των κολοβών κοινοβουλευτικών δημοκρατιών σε μόνιμα, μισοολοκληρωτικά καθεστάτα «έκτακτης ανάγκης», η στήριξη της σφαγής των Παλαιστινίων από τους Σιωνιστές και το χτύπημα της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη – και βέβαια η ξέφρενη εκτόξευση των εξοπλιστικών δαπανών. Οι στρατιωτικές και πολεμικές προετοιμασίες σημαίνουν ανοιχτό ταξικό πόλεμο όλων των αστικών επιτελείων ενάντια στον «εσωτερικό εχθρό» και πρώτα-πρώτα στις δημοκρατικές ελευθερίες.

Όσο επικίνδυνα και αν είναι αυτά τα καθεστάτα, όπως και αυτό της κυβέρνησης Μητσοτάκη, παραμένουν απομονωμένα από την κοινωνία. Δεν μπορούν να κυβερνούν για πάντα με το μαστίγιο – και αυτή η προσπάθειά τους προετοιμάζει τις επόμενες εκρήξεις και συγκρούσεις. Το φοιτητικό κίνημα έχει μπροστά του σημαντικές ευκαιρίες. Να πιάσει το νήμα του αγώνα από τις 28 Φλεβάρη, να παλέψει ενάντια στις αντι-εκπαιδευτικές επιθέσεις. Μια νίκη θα ανοίξει δρόμους για όλη την κοινωνία: για να σπάσουμε την αντιδημοκρατική αναδίπλωση, να βοηθήσουμε στην ανατροπή της κυβέρνησης, να πάρουμε ανάσα. Δεν θα είναι ένας εύκολος ή ανέξοδος δρόμος. Απαιτεί σύγκρουση και θυσίες, ρητή δέσμευση σε αγώνες μαχητικούς, που θα παλεύουν μέχρι τη νίκη και δεν θα μένουν «στα μισά». Απαιτεί αλλαγή των συσχετισμών μέσα στο φοιτητικό κίνημα, πρωτίστως το ξεπέρασμα των υπονομευτικών, συμβιβαστικών πολιτικών της ΠΚΣ-ΚΝΕ, καθώς και τη συγκρότηση μιας ενότητας πάνω σε κοινές δράσεις, μέσα στον αγώνα, από όλες τις δυνάμεις και όλους τους φοιτητές που πραγματικά θέλουν να παλέψουν. Μέσα από τέτοιες διεργασίες, χρειαζόμαστε όσο ποτέ να αναδειχτεί μια νέα γενιά αγωνιστών, εξοπλισμένη με μαχητικότητα και επαναστατική πολιτική, που θα παλέψει αποφασιστικά για την ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων και συνολικά του κινήματος.

«ΠΟΡΙΣΜΑ» ΚΑΡΩΝΗ ΓΙΑ ΤΑ ΤΕΜΠΗ: Ακόμη ένα επεισόδιο στην επιχείρηση συγκάλυψης

14 ολόκληρους μήνες μετά την έναρξη της πραγματογνωμοσύνης –και συνολικά 2,5 χρόνια μετά από το συμβάν– δόθηκε τελικά στη δημοσιότητα το «πόρισμα» Καρώνη για το έγκλημα των Τεμπών με 57 θύματα. Μια καθυστέρηση που εδώ και μήνες ενίσχυε τις υποψίες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για συνδιαλλαγή με την κυβερνητική εξουσία. Το τελικό «πόρισμα», μνημείο συγκάλυψης και συνενοχής, ήρθε να επιβεβαιώσει αυτό το λαϊκό αίσθημα.

14 μήνες χρειάστηκε ο κύριος καθηγητής του ΕΜΠ, από τον Απρίλιο του 2024 που διορίστηκε ως πραγματογνώμονας από τον ανακριτή, για να αποκλείσει την ύπαρξη πιθανού φορτίου με υδρογονάνθρακες στην εμπορική αμαξοστοιχία και να διαπιστώσει ότι τα έλαια σιλικόνης των μετασχηματιστών πιθανόν να έχουν «μετάσχει στη δημιουργία της πυρόσφαιρας στο έγκλημα των Τεμπών»! Για να αναπαράγει δηλαδή το αφήγημα, που από την πρώτη στιγμή της φονικής σύγκρουσης των δύο τρένων και της έκρηξης που επακολούθησε, στήθηκε από την κυβέρνηση και επιμελώς προωθήθηκε από πολιτικούς, δημοσιογραφικούς και άλλους κύκλους μισθοδοτούμενους από το Μαξίμου.

Το «πόρισμα» Καρώνη βασίστηκε στα δείγματα του Γενικού Χημείου του Κράτους, στην αυ-

τοψία της Αστυνομίας, τα πορίσματα της Πυροσβεστικής και τις απαντήσεις που έχει δώσει η «Hellenic Train». Τι κι αν τα δείγματα του Γενικού Χημείου πάρθηκαν πολύ μετά το συμβάν (μεταξύ 29/3/23 και Σεπτεμβρίου του 2024); Τι κι αν το μπάζωμα του τόπου του εγκλήματος και το πέταγμα βαγονιών, χώματος –μαζί και του γενετικού υλικού των θυμάτων!– στο Κουλούρι (που αποκάλυπτα παραβλέπονται από το «πόρισμα» Καρώνη) αφαίρεσαν κρίσιμα δεδομένα για την έρευνα; Τι κι αν οι πυροσβέστες που έσπευσαν στο σημείο της έκρηξης κατέθεσαν ότι πιάστηκαν να υπογράψουν επί τόπου το σχετικό πόρισμα για τα έλαια σιλικόνης;

Ενώ το «πόρισμα» υπολογίζει την ποσότητα υδρογονανθράκων που θα μπορούσαν να είχαν καεί στην πυρόσφαιρα (περίπου 2,3 τόνοι), προεξοφλεί την απουσία τους, κρίνοντας από τις φωτωτικές της Hellenic Train, την αυτοψία της Αστυνομίας και τα βίντεο που δε δείχνουν τέτοιο φορτίο! Πέραν των προφανών λόγων που θα είχαν η Hellenic Train και η αστυνομία να αποκρύψουν ένα τέτοιο φορτίο, είναι γνωστό ότι αμφισβητείται η γνησιότητα των περιφημών βίντεο, καθώς «βρέθηκαν» ως δια μαγείας έναν χρόνο μετά το συμβάν στις 8/2/2025, και μάλιστα αφού τα κατέθεσε στον ανακριτή ο Καπερνάρος και τα αποκάλυψε στο πανελλήνιο ο Πορτοσάλτε! Πόση υποκρισία πια!

Εν τέλει ο κύριος καθηγητής στο 132 σελίδων «πόρισμά του»

δεν παρέχει την παραμικρή επισημονική απόδειξη ότι τα έλαια σιλικόνης ήταν η γενεσιουργός αιτία της πυρόσφαιρας. Γι αυτό και η προσεκτική διατύπωση ότι τα έλαια σιλικόνης «συμμετείχαν» στην πυρόσφαιρα, χωρίς όμως να δίνεται καμία επισημονική διαβεβαίωση αν ήταν τα έλαια σιλικόνης ή κάτι άλλο που την προκάλεσαν, που είναι και το ζητούμενο. Άλλωστε, σε προηγούμενο σημείο ο καθηγητής σημειώνει σαφώς ότι τα έλαια, που υπήρχαν στους μετασχηματιστές των δύο τρένων που συγκρούστηκαν, «σε φυσιολογικές συνθήκες δεν μπορούν να σχηματίσουν πυρίνη σφαίρα».

Στο κάτω κάτω αν δεχτούμε ότι τα έλαια σιλικόνης των μετασχηματιστών του τρένου προκάλεσαν αυτή την φονική πυρκαγιά, τότε τίθεται μέγα ζήτημα οδικής και σιδηροδρομικής ασφάλειας, όλα τα ηλεκτρικά τρένα είναι κινούμενες βόμβες και θα έπρεπε να ζητηθεί η άμεση ακινητοποίησή τους.

Το «πόρισμα» Καρώνη είναι γεμάτο κενά, υποθέσεις, ενδεχόμενα και πιθανότητες, αναλύσεις για άλλα συμβάντα. Δεν πρόκειται καν για πόρισμα, αυτό θα προϋπέθετε μια κάποια έρευνα και επισημονικά συμπεράσματα. Είναι μια έκθεση με τις εκτιμήσεις του κυρίου καθηγητή, με μόνη έγνοια να χωρέσει όπως-όπως την αναφορά στα έλαια σιλικόνης, προσφέροντας ένα επιχείρημα στην επικοινωνιακή διαχείριση του θέματος από την κυβέρνηση.

Από αυτή την αναφορά έσπευσε να πιαστεί ο κυβερνητικός εκ-

πρόσωπος Π. Μαρινάκης για να καλωσορίσει το «πόρισμα» και να εξαγγείλει το «επίσημο τέλος στην πιο χυδαία προσπάθεια χειραγώγησης της κοινής γνώμης». Από κοντά και οι αργυρώνητοι δημοσιογράφοι να πανηγυρίζουν «τον επίλογο στα Τέμπη», την «κατάρριψη των θεωριών συνωμοσίας και των fake news», το «κλείσιμο του κύκλου πραγματογνωμοσύνης». Τέρμα τα «Σκύβουμε ταπεινά το κεφάλι στα θύματα των Τεμπών», όλα τώρα για την ολοκληρωτική συγκάλυψη του εγκλήματος.

Ευσεβείς πόθοι! Το πόρισμα Καρώνη δεν προκάλεσε μόνο τη δικαιολογημένη αντίδραση των συγγενών των θυμάτων, που δεν πήραν καμία απάντηση στα ερωτήματά τους. Ενίσχυσε ακόμη περισσότερο τα αισθήματα οργής και αγανάκτησης των φτωχών λαϊκών μαζών για τη συγκάλυψη του εγκλήματος, την επιχείρηση διαστρέβλωσης των γεγονότων και παραπληροφόρησης. Τη βαθιά απαξία για το επίσημο πολιτικό σκηνικό και όλους τους αστικούς θεσμούς, που εξέφρασαν τα εκατομμύρια που πλημμύρισαν τη χώρα στις 28 Φλεβάρη, στη μεγαλύτερη απεργία από τη Μεταπολίτευση.

Είναι γεγονός ότι έκτοτε έλαμψε η ανυπαρξία Αντιπολίτευσης, η στοίχιση σύσσωμου του πολιτικού σκηνικού (όλων των αστικών κομμάτων, μαζί και των ρεφορμιστών του ΚΚΕ) στον ορνιθώνα του αστικού κοινοβουλίου, με τις εξεταστικές και προανακριτικές επιτροπές τους, τις προτάσεις δυ-

σπιστίας τους κ.λπ. Το θάψιμο του συνθήματος για εθνικοποίηση των σιδηροδρόμων, που με συνέπεια υπηρέτησε το ΚΚΕ (όπως καταγγέλλουν και αποχωρήσαντες συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ), στέρησε το κίνημα από την απαραίτητη αιχμή ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Όλα αυτά υπονόμισαν το κίνημα δίνοντας πολύτιμο χώρο και χρόνο στην κυβέρνηση, για να συνεχίζει τώρα το μπάζωμα του εγκλήματος των Τεμπών και συνολικά την ακροδεξιά πολιτική της.

Όμως, όλοι αυτοί που φώναζαν «ΔΕΝ ΕΧΩ ΟΞΥΤΟΝΟ» και «Κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων» δε θα αλλάξουν τη γνώμη τους από το «πόρισμα» κανενός Καρώνη. Έχουν αποφασίσει ότι ΓΙΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΩΝ ΦΤΑΙΝΕ ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. Το ξεπούλημα της πρώην ΤΡΑΙΝΟΣΕ στην ιταλική Hellenic Train έναντι μόλις 45 εκατ. ευρώ. Η λειτουργία του σιδηροδρόμου με κριτήριο το κέρδος, που δεν επιτρέπει τη λήψη μέτρων ασφαλείας, με αποτέλεσμα τα δύο τρένα να κινούνταν επί 12 λεπτά στην ίδια γραμμή και σε αντίθετη κατεύθυνση μέχρι την σύγκρουση. Που επιβάλλει τη συγκάλυψη του παράνομου φορτίου που έκαψε τους επιβάτες.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι σε αποδρομή και δε θα τη σώσουν όσες κοινοβουλευτικές επιτροπές, όσα πορίσματα προθύμων «επιστημόνων» κι αν επιστρατεύσει.

■ Θεοδωροπούλου Σοφία

Ομαδικοί τάφοι στο κολαστήριο του Επταπυργίου

Τους τελευταίους μήνες ανακαλύφθηκαν στις Συκιές Θεσσαλονίκης λόγω εργασιών ανάπλασης από τον Δήμο στο Μνημείο Εθνικής Αντίστασης, 6 ομαδικοί τάφοι δίπλα από το Επταπύργιο (Γεντί Κουλέ), το οποίο λειτουργούσε κατά την περίοδο του εμφυλίου ως φυλακή για τους πολιτικούς κρατούμενους.

Πρόκειται για 36 σκελετούς εκτελεσμένων αγωνιστών του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος από τα έκτακτα στρατοδικεία του εμφυλίου. Αγωνιστές που αρχικά υπέμειναν για μήνες τα φριχτά βασανιστήρια των αστυφυλάκων και έπειτα εκτελέστηκαν και θάφτηκαν επί τόπου. Όλα δείχνουν πως δεν είναι μόνο αυτοί οι σκελετοί. Υπάρχουν αναφορές για πολλούς ακόμη που είχαν βρεθεί πριν χρόνια στα θεμέλια των γύρω σπιτιών, τους οποίους οι εργολάβοι μπάζωσαν όπως-όπως.

Το υπόβαθρο του εμφυλίου

Η πρώτη φάση της ελληνικής

επανάστασης (1943-45) ηττήθηκε, αφού πρώτα είχε προδοθεί από την ηγεσία του ΚΚΕ, που δεν πάλευε για την σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά ευαγγελιζόταν μια αστικοδημοκρατική επανάσταση (δηλαδή η χώρα να είναι καπιταλιστική, αλλά πιο δημοκρατική). Συνεπώς, μετά την απελευθέρωση της χώρας, το ΚΚΕ διεκδίκησε υπουργικές καρέκλες στην επικείμενη αστική κυβέρνηση, προοπτική όμως που δεν συμμερίζονταν η αστική τάξη, οι Άγγλοι, οι συνεργάτες των Γερμανών και οι μαυραγορίτες που θα στελέχωναν το μεταπολεμικό κράτος. Τότε, το ΚΚΕ αντί να πάρει την εξουσία, έμεινε άπραγο δίνοντας τον απαραίτητο χρόνο στην αστική τάξη για να ανασυνταχθεί. Έτσι λοιπόν, οδηγούμαστε στην ήττα των Δεκεμβριανών του 1944 και στην Συμφωνία της Βάρκιζας, στην οποία παρέδωσε τα όπλα του ΕΛΑΣ και τους αγωνιστές του στους αυριανούς τους δήμιους.

Η ήττα της επανάστασης έστρωσε τον δρόμο για την αντε-

πανάσταση, που εξαπέλυσε ένα άγριο ανθρωποκυνηγητό ενάντια σε κάθε αγωνιστή και κομμουνιστή. Για να αμυνθούν απέναντι σε αυτό το καθεστώς λευκής τρομοκρατίας αρκετοί αγωνιστές βγήκαν ξανά στο βουνό και συγκρότησαν ένοπλες ομάδες, μια που η ζωή στην ύπαιθρο ήταν αβίωτη. Στην συνέχεια, αυτές τις ομάδες συνένωσε το ΚΚΕ κάτω από τον ΔΣΕ και έτσι ανοίγει η 2η φάση της ελληνικής επανάστασης (1946-49). Η ηγεσία του ΚΚΕ δεν θα αλλάξει θέση σε σχέση με τον αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα της επανάστασης, γεγονός που προδιέγραφε την κατάληξή του.

Η «Βαστίλη» της Θεσσαλονίκης

Οι πρώτες εκτελέσεις πολιτικών κρατουμένων στο Επταπύργιο ξεκινούν από τον Ιούλιο του 1946 και κορυφώνονται το 1947-48. Τα έκτακτα στρατοδικεία λειτουργούσαν με πυρετώδεις ρυθμούς, στην πλειοψηφία των περιπτώσεων η απόφαση του στρατοδικείου ήταν κατα-

δίκη σε θάνατο, που βασιζόταν αποκλειστικά σε δύο αντιδραστικά διατάγματα: α) το «Περί εκτάκτων μέτρων αφορώντων τη Δημοσίαν τάξιν και ασφάλειαν», που ποινικοποιούσε τις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις του εργατικού κινήματος και β) τον ν.509 «Περί μέτρων ασφαλείας του Κράτους, του πολιτεύματος, του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των ελευθεριών των πολιτών», που έθετε εκτός νόμου το ΚΚΕ, το ΚΔΚΕ και κάθε άλλη αριστερή οργάνωση. Σύμφωνα με μαρτυρίες οι εκτελεσμένοι αγωνιστές στο Επταπύργιο στην περίοδο 1946-49 φτάνουν τους 400.

Οι ουρές του μετεμφυλιακού κράτους

76 χρόνια μετά το τέλος του εμφυλίου, η κυβέρνηση της ΝΔ που νοσταλγεί το μετεμφυλιακό κράτος, στέκεται εμπόδιο στο να χυθεί άπλετο φως στις θηριωδίες που έκαναν οι πολιτικοί της πρόγονοι στους αγωνιστές. Με ανακοίνωσή τους ο Σύλλο-

γος Ελλήνων Αρχαιολόγων ζητά από το υπουργείο Πολιτισμού να συνεχιστούν οι έρευνες για τον εντοπισμό όλων των ανθρώπων κατάλοιπων στην περιοχή γύρω από το Γεντί Κουλέ καθώς και να οριοθετηθεί ως ιστορικός τόπος. Ωστόσο, το Υπουργείο αποποιήθηκε των ευθυνών του, με την ευτελή δικαιολογία πως «δεν καταγράφει τους τάφους ως αρχαιολογικό εύρημα επειδή χρονολογούνται μετά τον 19^ο αιώνα». Βέβαια, αυτό που δυσκολεύεται να πει είναι ότι ως κόμμα έχει ιστορική σύνδεση με τους νικητές του εμφυλίου, και υπ' αυτήν την έννοια είναι δύσκολο να αναγνωρίσει τα δικά της εγκλήματα, όταν τόσα χρόνια αναμασά την τσίχλα «των βάρβαρων εγκλημάτων της αριστεράς». Η ιστορία τους διαψεύδει και οι νεκροί αγωνιστές διψούν για δικαιοσύνη, που θα την βρουν μέσα από τους σημερινούς αγώνες για ανατροπή της κυβέρνησης των δολοφόνων.

■ Καρβούνης Γρηγόρης

Η περιοδεία Τραμπ στις αραβικές χώρες

Στις 13 - 16 Μάη ο Τραμπ πραγματοποίησε την πρώτη επίσημη περιοδεία του στο εξωτερικό επισκεπτόμενος τρεις χώρες της Αραβικής Χερσονήσου: τη Σαουδική Αραβία, το Κατάρ και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (ΗΑΕ). Θυμίζουμε ότι και στην πρώτη του θητεία ο Τραμπ είχε σπάσει την παράδοση που ήθελε η πρώτη επίσημη επίσκεψη στο εξωτερικό για τους αμερικανούς προέδρους να γίνεται στη Βρετανία, τον πιο πιστό σύμμαχο των ΗΠΑ. Η αλλαγή αυτή οφείλεται βέβαια στην άνοδο της σημασίας των αραβικών χωρών και αντίστοιχα στην υποβάθμιση της βαρύτητας τόσο της Ευρώπης όσο και της Βρετανίας. Όμως, σε αντίθεση με την επίσκεψή του κατά την πρώτη του θητεία, αυτή τη φορά η περιοδεία του δεν περιλάμβανε το Ισραήλ.

Η περιοδεία αυτή είχε δύο στόχους: αφενός τη σύναψη οικονομικών συμφωνιών και αφετέρου την προσπάθεια σύναψης διπλωματικών/γεωπολιτικών συμφωνιών.

Οικονομική επιτυχία της περιοδείας Τραμπ

Η κύρια οικονομική πολιτική του Τραμπ, στην πράξη, πέρα από μια άγρια επίθεση απέναντι στην αμερικάνικη εργατικήτάξη, συνοψίζεται στην με κάθε τρόπο οικονομική ενίσχυση των μεγάλων αμερικάνικων επιχειρήσεων σε βάρος άλλων επιχειρήσεων, όχι μόνο κινέζικων αλλά και ευρωπαϊκών, κ.ά. Κατά συνέπεια, δεν προκαλεί έκπληξη η περιοδεία στις τρεις αυτές αραβικές χώρες που έχουν τεράστια χρηματικά πλεονάσματα και αναζητούν το-

μείς επένδυσης. Γι' αυτό και συνόδευαν τον Τραμπ όλοι οι ιδιοκτήτες ή διευθυντές των μεγάλων εταιριών, ιδιαίτερα των τεχνολογικών (Open-AI, Nvidia, Palantir, IBM, Qualcomm, Alphabet, AMD, Qualcomm, Blackstone), των χρηματοπιστωτικών (Citigroup, BlackRock, BDT&MSD Partner) ή στρατιωτικού εξοπλισμού.

Απ' ό,τι φαίνεται η περιοδεία στον οικονομικό τομέα ήταν ιδιαίτερα επιτυχημένη, όχι μόνο για τις αμερικάνικες εταιρίες αλλά και για τις δικές του (ξενοδοχεία, ακίνητα, κ.ά.). Η Σαουδική Αραβία υπέγραψε αρκετές οικονομικές συμφωνίες και μια συμφωνία μαμούθ ύψους 142 δισ. δολαρίων για αγορά αμερικάνικων όπλων. Επιπλέον υποσχέθηκε για την επόμενη τετραετία να επενδύσει 600 δισ. στις ΗΠΑ, αν και αυτή η υπόσχεση δεν είναι δεσμευτική. Θυμίζουμε ότι αντίστοιχες οικονομικές συμφωνίες και υποσχέσεις επενδύσεων, συνολικού ύψους 450 δισ., είχε αποσπάσει και στην πρώτη θητεία του ο Τραμπ αλλά από αυτές μόνο οι μισές πραγματοποιήθηκαν.

Το Κατάρ, που του χάρισε και ένα Boeing 747 αξίας 400 εκ., υπέγραψε συμφωνία για αγορά από την Boeing 210 αεροπλάνων και 400 μηχανών αεροπλάνων, συνολικού ύψους 14,5 δισ. και άλλα 10 δισ. σε αγορά στρατιωτικού εξοπλισμού. Συνολικά υπογράφηκαν οικονομικές συμφωνίες 243 δισ. δολαρίων που περιλαμβάνουν και υποσχέσεις για επενδύσεις στις ΗΠΑ, που όμως είναι αμφίβολο αν θα τηρηθούν.

Στα ΗΑΕ υπογράφηκαν συμφωνίες ύψους 200 δισ. και συμφωνήθηκε να δημιουργηθεί μια επένδυση, η μεγαλύτερη

εκτός των ΗΠΑ, σε datacenter, κατασκευή ημιαγωγών και κέντρο τεχνητής νοημοσύνης, ενώ συνολικά οι οικονομικές συμφωνίες λέγεται ότι φθάνουν τα 1,4 τρις. δολάρια για την επόμενη δεκαετία, παρ' όλο που κι αυτές κατά πάσα πιθανότητα δεν θα πραγματοποιηθούν στο μεγαλύτερο μέρος τους.

Πενιχρά διπλωματικά κέρδη από την περιοδεία

Κοντολογίς ο δεύτερος πυλώνας της πολιτικής Τραμπ είναι η προετοιμασία των ΗΠΑ για σύγκρουση με την Κίνα. Όσον αφορά αυτόν τον πυλώνα, η περιοδεία είχε μάλλον πενιχρά αποτελέσματα. Στην πρώτη του θητεία, ο Τραμπ είχε κατορθώσει να θεμελιώσει τις «Συμφωνίες του Αβραάμ». Αυτές, επί της ουσίας, σήμαιναν μια ισχυρή πολιτική συμμαχία Ισραήλ και αραβικών κρατών και ταυτόχρονα την δημιουργία ενός οικονομικού διαδρόμου που θα συνέδεε την Ινδία με την Ευρώπη διαμέσου αυτής της συμμαχίας Ισραήλ-Αραβικών χωρών, με στόχο την απόσπαση της Ινδίας από τους BRICS. Σε αυτή την περιοδεία του, το σχέδιο αυτό μάλλον δεν συζητήθηκε καθόλου — σίγουρα πάντως δεν υπήρξε καμιάς απολύτως δημόσια αναφορά, και μάλλον έχει εγκαταλειφθεί πλήρως. Κι αυτό είναι λογικό, μια που πολλά έχουν αλλάξει από τότε. Όχι μόνο το Ισραήλ συνεχίζει τη γενοκτονία των Παλαιστινίων αλλά πλέον η Ρωσία κερδίζει στον πόλεμο της Ουκρανίας και γενικότερα οι BRICS έχουν ισχυροποιηθεί πολύ.

Σε διπλωματικό/γεωπολιτικό επίπεδο αυτή η περιοδεία είχε δύο ήσσονος ση-

μασίας αποτελέσματα. Το πρώτο ήταν η υπόσχεση του Τραμπ να προστατέψει τα αραβικά καθεστώτα. Όπως δήλωσε, και σε αντίθεση με τις «φιλελεύθερες ανοησίες του Μπάιντεν» που κρατούσε μια ισχυρή αποστασιοποίηση από τα αραβικά καθεστώτα, αυτός δεν «θέλει να επιβάλει αλλαγές στο πολιτικό καθεστώς ή στον τρόπο ζωής» τους. Το δεύτερο, ήταν η αναγνώριση από τον Τραμπ του τζιχαντιστή Αλ-Τζολάνι. Συναντήθηκε μαζί του, παρουσία του Σαουδάραβα πρίγκιπα Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, τον εγκωμίασε και υποσχέθηκε μάλιστα ότι θα άρει και ορισμένες αμερικάνικες κυρώσεις στη Συρία. Στην πράξη αυτό σημαίνει μια σχετική αποδοχή των σχεδίων της Τουρκίας και Σ. Αραβίας την περιοχή.

Ωστόσο, κι αυτά τα δύο αποτελέσματα όσο και οι οικονομικές συμφωνίες δεν φέρνουν καμιά ποιοτική αλλαγή σε όφελος των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή. Ίσως έχει μετατοπιστεί ελαφρώς η Σ. Αραβία προς τις ΗΠΑ, ειδικά μετά την είσοδό της στους BRICS, αλλά πάντως δεν μπορεί να εγκαταλείψει την Κίνα για τρεις κυρίως λόγους: α) η Κίνα είναι ο σημαντικότερος πελάτης της στο πετρέλαιο ενώ οι ΗΠΑ δεν αγοράζουν ούτε ένα βαρέλι, β) οι ΗΠΑ ενισχύουν το Ισραήλ στην εθνοκάθαρση των Παλαιστινίων, πράγμα εξοργιστικό για τις αραβικές μοναρχίες, όχι επειδή συμπαθούν τους Παλαιστίνιους αλλά γιατί φοβούνται τις αντιδράσεις των αραβικών μαζών, γ) οι ΗΠΑ δεν μπορούν να επιβάλλουν μια «ισορροπία» στην περιοχή προς όφελος των συνιτικών αραβικών κρατών και σε βάρος του Ιράν και της Υεμένης.

Πορτογαλικές εκλογές: η Ακροδεξιό δεύτερο κόμμα

Πραγματοποιήθηκαν στην Πορτογαλία στις 18 Μαΐου πρόωρες βουλευτικές εκλογές, μόλις έναν χρόνο από τις, επίσης πρόωρες, εκλογές τον Μάρτη του 2024, μετά την άρνηση παροχής ψήφου εμπιστοσύνης στην κεντροδεξιό κυβέρνηση μειοψηφίας Μοντενέγκρου (πρώτη φορά μετά το 1977). Ο λόγος ήταν το καινούριο σκάνδαλο που ξέσπασε με την παράνομη συμμετοχή του οικογενειακού περιβάλλοντος του πρωθυπουργού σε επιχειρήσεις που σύναπταν συμβόλαια με το κράτος, με αποτέλεσμα το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS) να αποσύρει την ανοχή του προς την κυβέρνηση. Η ειρωνεία της υπόθεσης είναι ότι με παρόμοιο τρόπο είχε καταρρεύσει η κυβέρνηση του τότε πρωθυπουργού Αντόνιο Κόστα (σημερινός πρόεδρος της Κομισιόν), αφού είχε ξεκινήσει δικαστική έρευνα για ένα μεγάλο σκάνδαλο διαπλοκής. Γρήγορα εξέπεσε το υπόδειγμα των «προοδευτικών», όπως άλλωστε όλων των σοσιαλδημοκρατικών νεοφιλελεύθερων λακέδων στην Ευρώπη.

Οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν σε ένα σκηνικό γενικευμένης ρευσιμότητας, καθώς τα δύο παραδοσιακά κόμματα (Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα [δεξιό] – PSD και Σοσιαλιστικό Κόμμα

[«κεντροαριστερό»] – PS) περνάνε από αλλεπάλληλες κρίσεις στο εσωτερικό τους, εξαιτίας των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόζουν και τα μαζεμένα σκάνδαλα διαφθοράς. Η συμμετοχή (64,4%) ήταν η μεγαλύτερη σε κάλπη μετά το 1995. Η σημαντική ενίσχυση του ακροδεξιού κόμματος Σέγκα («Αρκετά») που βρίσκεται πλέον στην αξιωματική αντιπολίτευση, ήταν το επίκεντρο του πολύ κακού αποτελέσματος των εκλογών.

Πύρρειος νίκη του δεξιού κυβερνητικού κόμματος

Παρά τα σκάνδαλα που βγήκαν στην δημοσιότητα, η δεξιό εκλογική συμμαχία (με προεξέχον κόμμα το PSD), με ηγέτη τον νυν πρωθυπουργό, Λουίς Μοντενέγκρου, κατάφερε να βγει εκλογικά ενισχυμένη σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές, φτάνοντας από το 28,8% στο 31,8% κερδίζοντας 140.000 ψήφους και 11 έδρες παραπάνω, φτάνοντας συνολικά στις 91 από τις 230 στο σύνολο. Ωστόσο δεν κατάφερε να κερδίσει την απόλυτη πλειοψηφία μέσα στο κοινοβούλιο και θα αναγκαστεί είτε να αναζητήσει συμμαχίες (μέχρι στιγμής έχει απορρίψει το Σέγκα), είτε να σχηματίσει πάλι μια κυβέρνηση μειοψηφίας. Το

σίγουρο είναι ότι η επόμενη κυβέρνηση θα είναι εξίσου ή και περισσότερο αδύναμη σε σχέση με την προηγούμενη.

Η επανεκλογή Μοντενέγκρου μπορεί να εξηγηθεί σε έναν βαθμό από την πιο προσεκτική του στάση απέναντι στο κίνημα, μην έχοντας εφαρμόσει ακόμα τις αντεργατικές πολιτικές που σχεδιάζει (αύξηση πολεμικών δαπανών, ιδιωτικοποιήσεις, τσάκισμα εργασιακών δικαιωμάτων κ.ά.), λόγω της αδύναμης θέσης που βρίσκονταν η κυβέρνηση μειοψηφίας. Φάνηκε ότι η αύξηση των μισθών και η κατάργηση του ΦΠΑ σε βασικά αγαθά επηρέασαν σε ένα βαθμό την ενίσχυσή του. Ωστόσο, μετά την εκτόξευση του Σέγκα είναι βέβαιο ότι η ατζέντα θα στραφεί πιο δεξιό, με μια πιο αναβαθμισμένη επίθεση στους εργαζόμενους και την νεολαία.

Σέγκα: στους ρυθμούς της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς

Από την άλλη, το Σέγκα με ηγέτη τον Αντρέ Βεντούρα ήταν ο πραγματικός νικητής: το ποσοστό του αυξήθηκε από 18,1% σε 22,8%, με 270.000 ψήφους παραπάνω και 60 έδρες, δύο περισσότερες από το PS. Σε μια χώρα όπου το κίνημά της είχε εξαφανίσει τους φασίστες από

την πολιτική σκηνή για δεκαετίες μετά την Επανάσταση των Γαρυφάλλων, η Ακροδεξιό μέσα σε έξι χρόνια εκτοξεύεται και βρίσκεται ένα βήμα πριν κυβερνήσει, συμπληρώνοντας το παζλ των υπόλοιπων ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη που βρίσκονται με το ένα πόδι σε κυβερνήσεις.

Το προφίλ του Βεντούρα δεν διαφέρει πολύ με αυτό των ομοϊδεατών του στην Ευρώπη: εχθρός του εργατικού κινήματος και των δημοκρατικών δικαιωμάτων (έχει δηλώσει ότι η δικτατορία του Σαλαζάρ έκανε «και καλά και κακά πράγματα»), οπαδός του Τραμπ, ρατσιστής, εκμεταλλεύεται την δυσανεμία για τα δύο κυβερνητικά κόμματα φέρνοντας την προβιά του «αντισυστημικού». Αντλεί ψήφους και από τους απογοητευμένους των αριστερών κομμάτων ΚΚΠ-Αριστερό Μπλοκ — ενδεικτικά, το Σέγκα βγήκε πρώτο στον αγροτικό πορτογαλικό νότο και σε ορισμένα βιομηχανικά κέντρα, που ήταν προπύργια του ΚΚΠ για δεκαετίες.

Σίγουρα οι μεγαλύτεροι χαμένοι από την εκλογική διαδικασία είναι η «προοδευτική» αντιπολίτευση. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα έχασε πάνω από 5 ποσοστιαίες μονάδες (από 28% το 2024 στο 22,8%) χάνοντας

περίπου 370.000 ψήφους και 20 έδρες, ούσα πλέον 3η κοινοβουλευτική δύναμη. Τα 3 χρόνια που πέρασαν, όπου το PS είχε εκλεγεί αυτοδύναμο, φαίνονται αιώνας για το κόμμα που πληρώνει δικαίως το τίμημα για την εφαρμογή των ιδιωτικοποιήσεων, το τσάκισμα των πραγματικών μισθών, την διαφθορά κ.ά.

Ακόμα πιο τραγική η εικόνα για τα δεκανίκια του Σοσιαλιστικού Κόμματος, το ΚΚΠ και το Αριστερό Μπλοκ. Για το πρώτο, η εκλογική συμμαχία βρίσκεται τα τελευταία χρόνια σε αποδρομή, φτάνοντας στο 2,9% (από 3,2%), που είναι το χειρότερο εκλογικό αποτέλεσμα στην ιστορία του. Ολοκληρώνεται, σταδιακά ο κύκλος του «παράδοξου» των πούρων σταλινικών κομμάτων που δεν έχουν εξαφανιστεί μετά την ιστορική τους χρεωκοπία το 1991, πράγμα που πανευρωπαϊκά ίσχυε μόνο στην Πορτογαλία και στην Ελλάδα. Ακόμα πιο τραγική η πορεία του Αριστερού Μπλοκ, που μετά βίας εκλέγει έναν βουλευτή (από 4,4% στο 2%). Και οι δύο, δείχνουν περίτρανα ότι έτσι τιμωρείσαι από τους εργαζόμενους και την νεολαία όταν ψηφίζεις προϋπολογισμούς λιτότητας για χάρη ενός ψευτο-ρεαλισμού, χέρι-χέρι με το Σοσιαλιστικό Κόμμα.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΡΩΣΙΑΣ – ΟΥΚΡΑΝΙΑΣ: ένα αδιέξοδο άκαρπων διαπραγματεύσεων

Την Δευτέρα 2 Ιουνίου έγινε η συνάντηση μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας στην Κωνσταντινούπολη στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων επίτευξης ειρηνευτικής συμφωνίας μεταξύ των δύο χωρών. Μια συνάντηση η οποία στέφθηκε με αποτυχία, καθώς η μοναδική συμφωνία η οποία επετεύχθη ήταν δέσμευση για ολιγοήμερη κατάπαυση πυρός (σε συγκεκριμένα μέτωπα) για ανταλλαγή κάποιων αιχμαλώτων και νεκρών. Κατά τ' άλλα, το μοτίβο δεν άλλαξε — ανταλλαγή μνημονίων ειρήνευσης εκατέρωθεν και ορισμός νέου ραντεβού στα τέλη Ιουνίου. Οι δύο προτάσεις παραμένουν περίπου στις ίδιο μήκος κύματος: η Ρωσία απαιτεί αναγνώριση της Κριμαίας και του Ντονμπάς ως εδάφη της, την μη ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και την αποστρατιωτικοποίησή της, την άρση των κυρώσεων εναντίον της και την επανέναρξη των εμπορικών συναλλαγών, ενώ η Ουκρανία αρνείται να αναγνωρίσει τις προαναφερθείσες περιοχές ως μέρος της ρώσικης επικράτειας, απαιτεί την πλήρη αποχώρηση των ρώσικων δυνάμεων από την Ουκρανία, την διατήρηση του δικαιώματος της ένταξης στο ΝΑΤΟ (που ήταν και ο βασικός λόγος της ρώσικης επέμβασης) και την αποζημίωσή της με δέσμευση ρωσικών κεφαλαίων.

Μια συνάντηση καταδικασμένη μάλλον να αποτύχει, καθότι οι επιθέσεις εκατέρωθεν κλιμακώνονται κατακόρυφα. Την 1η Ιούνη, η Ουκρανία προχώρησε στην μεγαλύτερης έκτασης επίθεση που έχει κάνει έως τώρα απέναντι στην Ρωσία και μάλιστα χιλιάδες χιλιόμετρα από τα σύνορά τους. Η επιχείρηση «Ιστός Αράχνης» κατάφερε να πλήξει 4 ρώσικες στρατιωτικές βάσεις στην ανατολική Σιβηρία, καταστρέφοντας 40 μαχητικά αεροπλάνα (βομβαρδιστικά τύπου Tu-95 και Tu-22), ζημία ύψους 2 δισεκατομμυρίων δολαρίων και σίγουρα να αιφνιδιάσει την Ρωσία. Βάσει των δηλώσεων της ουκρανικής πλευράς, επρόκειτο για επιχείρηση που σχεδιαζόταν για ενάμιση χρόνο και κατάφερε να προσπελάσει την αεράμυνα της Ρωσίας, τοποθετώντας τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη, με τα οποία πραγματοποιήθηκε η επίθεση, καμουφλαρισμένα σε ξύλινα κουτιά, περίξ των βάσεων στόχων.

Την ίδια μέρα σημειώθηκαν 2 εκρήξεις-κατεδαφίσεις γεφυρών επί του σιδηροδρομικού δικτύου της Ρωσίας στις περιοχές Κουρσκ και Μπριάνσκ, με απολογισμό 7 νεκρούς και πάνω από 60 τραυματίες. Η Ουκρανία δεν έχει αναλάβει την ευθύνη για αυτές τις επιθέσεις, ωστόσο η Ρωσία την κατηγορεί ευθέως, βασιζόμενη και σε αντίστοιχες εκρήξεις που έχουν συμβεί στο παρελθόν στο σιδηροδρομικό της δίκτυο. Επίσης στις 4 Ιουνίου, 1.100 κιλά εκρηκτικών, τα οποία είχαν τοποθετηθεί υποθαλάσσια, εξερράγησαν και κατέστρεψαν μέρος της γέφυρας της Κριμαίας, που αποτελεί οδική και σιδηροδρομική αρτηρία. Παράλληλα τα ξημερώματα στις 2 Ιουνίου, η Ρωσία εξαπέλυσε πάνω από 470 drones με στόχο στρατιωτικές ουκρανικές μονάδες, σκοτώνοντας τουλάχιστον 12 Ουκρανούς στρατιώτες και δεσμεύτηκαν σε απάντηση και αντίποινα για την εκτεταμένη ουκρανική επίθεση στο Ιρκούτσκ.

Μια ρευστή κινούμενη άμμος

Οι αξιώσεις των δύο πλευρών είναι καταφανώς αντίθετες και η κατάσταση κάθε άλλο παρά αποκλιμακώνεται. Από το δυτικό στρατόπεδο Ουκρανίας-ΕΕ-ΝΑΤΟ υπάρχει μια μεγάλη αύξηση της επιθετικότητας. Δεν υπάρχει αμφιβολία για την εμπλοκή των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων ειδικά στην διευρυμένη επιχείρηση στην Ανατολική Σιβηρία. Εξίσου προκλητική είναι και η ανακοίνωση στρατιωτικής άσκησης του ΝΑΤΟ στην Βαλτική (ασκήσεις BALTOPS), που διεξάγεται αυτόν τον μήνα, προκαλώντας έντονες αντιδράσεις από την ρώσικη πλευρά.

Το σχέδιο του Τραμπ για κλείσιμο του μετώπου με την Ρωσία και επικέντρωση στην Κίνα δεν φαίνεται να μπορεί να επιτύχει. Οι σχέσεις Ρωσίας - Κίνας έχουν ενισχυθεί σημαντικά (σε οικονομικό και στρατιωτικό επίπεδο) και η πρώτη δεν φαίνεται ότι θα υποχωρήσει ούτε στο ελάχιστο. Χαρακτηριστική ήταν και η δήλωση του ρώσου αντιπροέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας Ντμίτρι Μεντβέντεφ: «Οι συνομιλίες της Κωνσταντινούπολης δεν είναι για να επιτευχθεί μια συμβιβαστική ειρήνη με τους φαντασιόπληκτους όρους κάποιου άλλου αλλά για να διασφαλιστεί η γρήγορη νίκη μας και η πλήρης καταστροφή του νεοναζιστικού καθεστώτος». Μια δήλωση η οποία αναδεικνύει, με ωμό πιθανώς τρόπο, τους συσχετισμούς που έχουν διαμορφωθεί στον ρωσο-ουκρανικό πόλεμο.

Ο ασκός του Αιόλου έχει ανοίξει

Η αύξηση της επιθετικότητας από την πλευρά των δυτικών ιμπεριαλιστών αποτελεί μια προσπάθεια να αποσπάσουν όσα περισσότερα μπορούν από την κατάσταση και να δώσουν όσα λιγότερα γίνεται. Ήδη οι ΗΠΑ έχουν συνάψει συμφωνία συνεργασίας με την Ουκρανία για την εκμετάλλευση ορυκτών γαιών. Οι πρόσφατες αυτές εξελίξεις δείχνουν ότι δεν θα μπορέσει να επιτευχθεί συμφωνία ούτε στην επόμενη συνάντηση των δύο χωρών. Ακόμη και αν μια συμφωνία επιτευχθεί το επόμενο διάστημα, η πιθανότητα αναζωπύρωσης της έντασης ή ανοίγματος νέων μετώπων παραμένει έντονη.

Οι λαοί ολόκληρου του πλανήτη βρίσκονται αντιμέτωποι με την χειρότερη ιστορική συγκυρία. Η βαθύτατη και δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, οι αλλαγές στους οικονομικούς συσχετισμούς υπέρ των BRICS και κατ' επέκταση η δραματική όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, μαζί με την ξεπεσμένη «αριστοκρατία» των ΗΠΑ και της ΕΕ, που προσπαθούν μανιωδώς να γαντζωθούν στο υπό κατάρρευση βάθρο τους, οδηγούν για άλλη μια φορά τους εργαζόμενους και τους νέους στην αγχόνη του πολέμου. Ενός πολέμου ακόμη πιο επικίνδυνου, με την πυρηνική απειλή να μεγαλώνει. Τα εξοπλιστικά προγράμματα έχουν ανάψει και βάζουν φωτιά σε μισθούς, δικαιώματα, υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση. Πρέπει να υπερασπιστούμε αυτές τις κατακτήσεις. Ο καπιταλισμός δεν είναι το τέλος της ιστορίας — είναι ο βόθρος που, αν δεν τον ανατινάξουμε, θα μας καταπιεί ολοσχερώς.

στον κόσμο...

Παναμάς

Από τέλη Απρίλη μέχρι μέσα Μάη, χιλιάδες εργαζόμενοι ξεχύθηκαν στους δρόμους ενάντια στην κυβέρνηση και μάλιστα στήνοντας μπλόκα στον Παναμερικανό Αυτοκινητόδρομο. Δύο είναι οι αιχμές του δόρατος για τις μαζικές αυτές κινητοποιήσεις: α) το νέο αντισφαλιστικό νομοσχέδιο που κατέθεσε η κυβέρνηση και β) το νέο μνημόνιο συνεργασίας «για την ασφάλεια» με τις ΗΠΑ.

Αυτή η κίνηση ξεκίνησε με τη γενική απεργία στις 23 Απριλίου, υπό την ηγεσία των εκπαιδευτικών, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος. Ουσιαστικά, οι συντάξεις μετατρέπονται σε ατομικούς λογαριασμούς, αυξάνονται τα όρια συνταξιοδότησης και η σύνταξη αναλογεί στο 30-5% του μισθού, αντί για 60-70% που ίσχυε με το προηγούμενο σύστημα. Αυτά είναι τα πρώτα βήματα της ιδιωτικοποίησης των συντάξεων, ένα εγχείρημα που επιδίωκαν οι τελευταίες τρεις κυβερνήσεις. Η κινητοποίηση εξαπλώθηκε γρήγορα σε όλο τον Παναμά, συμπεριλαμβανομένων και άλλων τομέων: το ισχυρό συνδικάτο των οικοδομών, γνωστό στα ισπανικά ως Suntracs, εργάτες της υπαίθρου — ιδιαίτερα εκείνοι από τη βιομηχανία μπανάνας — ιθαγενείς, φοιτητές και διάφορες κοινωνικές οργανώσεις. Το αντισυνταξιοδοτικό του προέδρου του Παναμά, Μουλίνιο απορρίπτει το 82% του πληθυσμού, σύμφωνα με δημοσκοπήσεις.

Ωστόσο, η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι ήταν η πρόσφατη συμφωνία που υπογράφηκε μεταξύ της κυβέρνησης του Παναμά και των ΗΠΑ. Η ανακοίνωση έγινε στις 10 Απριλίου, αφού η κυβέρνηση Μουλίνιο ενέκρινε την ανάπτυξη στρατευμάτων και την επέκταση της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ στο έδαφος του Παναμά, χωρίς καμία συζήτηση στο κοινοβούλιο ή δημόσια διαβούλευση. Αντιμέτωπη με την αυξανόμενη κοινωνική αναταραχή, η κυβέρνηση απάντησε κλιμακώνοντας την καταστολή. Η χώρα είναι πρακτικά σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης: αστυνομικές δυνάμεις με ειδικό εξοπλισμό κατακλύζουν τους τερματικούς σταθμούς μεταφορών, πανεπιστήμια, αγροτικές κοινότητες και εμπορικά κέντρα. Ακόμα, κάνουν έφοδο σε σχολεία, ζητούν από τους διευθυντές λίστες με ονόματα απεργών και ψάχνουν παράνομα σε σπίτια ηγετών των συνδικάτων.

Ολλανδία

Στη διαδήλωση της Κόκκινης Γραμμής στη Χάγη στις 18/5 συμμετείχαν 100.000 άνθρωποι και αποτελεί τη μεγαλύτερη διαδήλωση στη χώρα από το 2004. Οι διαδηλωτές, ντυμένοι στα κόκκινα, διαμαρτύρονταν για την άρνηση της κυβέρνησης να ζητήσει κατάπαυση του πυρός στη Γάζα, μετά από συνάντηση του πρωθυπουργού Ντικ Σόοφ με ΜΚΟ. Ο συμβολισμός της «κόκκινης γραμμής» αποτελεί μια αναφορά στην προαναφερθείσα συνάντηση που πραγματοποιήθηκε τον Απρίλιο, απαιτώντας από τον πρωθυπουργό να ζητήσει κατάπαυση του πυρός, με την απάντησή του να είναι ότι δεν θα «τραβήξει κόκκινη γραμμή».

Η παραδοσιακά φιλοϊσραηλινή Ολλανδία βιώνει ιστορική μεταστροφή στη δημόσια γνώμη, με τα αστικά επιτελεία να δέχονται αυξανόμενη πίεση. Τα εγκλήματα του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ (βομβαρδισμοί, αποκλεισμός ανθρωπιστικής βοήθειας) καταγγέλλονται όλο και περισσότερο από την κοινωνία ως γενοκτονία ενάντια στον παλαιστινιακό λαό. Σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, το 48% των Ολλανδών πιστεύει ότι συμβαίνει γενοκτονία (σε αυτό συμπεριλαμβάνεται το 31%, που υποστηρίζει το φιλοϊσραηλινό PVV του Wilders), ενώ μόνο 12% διαφωνεί.

Η διαδήλωση δεν θα είχε τέτοια επιτυχία χωρίς τις συνεχόμενες διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν από τον Οκτώβριο του 2023, κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν σε διάφορες πόλεις, σε σιδηροδρομικούς σταθμούς και από φοιτητές σε πανεπιστήμια. Ιδίως οι φιλοπαλαιστίνιοι φοιτητές έχουν υποφέρει από ακραία αστυνομική βία, η οποία έχει πυροδοτήσει μεγάλη οργή.

Παλαιστίνη: εθνοκάθαρση σε πλήρη εξέλιξη

Λίγες μέρες μετά την προσχηματική επανέναρξη παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα προκειμένου να αμβλυνθεί η παγκόσμια κατακραυγή και οι αναπόφευκτες, πλέον, διεθνείς αντιδράσεις, το σιωνιστικό καθεστώς του Ισραήλ εντείνει την επιχείρηση εξόντωσης του παλαιστινιακού πληθυσμού στοχοποιώντας τα εναπομείναντα νοσοκομεία, σχολεία-καταφύγια και κέντρα διανομής τροφίμων, με πρωτοφανή λύσσα. Ταυτόχρονα, σε πλήρη εφαρμογή βρίσκεται το σχέδιο μεταφοράς του πληθυσμού της Λωρίδας στο νότο που προβλέπεται να μετατραπεί σε στρατόπεδο συγκέντρωσης μέχρι τη βεβαιωμένη μεταφορά του στις διπλανές χώρες. Οι ΗΠΑ από τη μία εξακολουθούν να καλύπτουν το μαντρόσκυλό τους στην περιοχή με σχέδια εκεχειρίας που στόχο έχουν να παγιδεύσουν τη Χαμάς και να της φορτώσουν την δεδομένη αποτυχία των διαπραγματεύσεων, από την άλλη φαίνεται να αναζητούν τρόπους ολοκλήρωσης των σχεδίων τους για την ευρύτερη Μέση Ανατολή παρά ή/και ενάντια στις ισραηλινές επιδιώξεις.

Η εργαλειοποίηση της πείνας

Από τις αρχές Μάρτη η απαγόρευση κάθε είδους ανθρωπιστικής βοήθειας, σε συνδυασμό με τις εντεινόμενες χερσαίες και εναέριες επιχειρήσεις, είχε στόχο τη φυσική εξόντωση όσο το δυνατόν περισσότερων Παλαιστινίων. Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής ήταν η Γάζα να χαρακτηρίζεται σήμερα από το Γραφείο Ανθρωπιστικών Υποθέσεων του ΟΗΕ, ως η πιο υποσιτισμένη περιοχή του κόσμου, με το 100% του πληθυσμού της να απειλείται με λιμό.

Με τις εικόνες των ακρωτηριασμένων, υποσιτισμένων κι ετοιμοθάνατων παιδιών να κάνουν το γύρο του διαδικτύου μαζί με τραγικές ιστορίες, όπως της γιατρού Αλάα αλ-Νάτζαρ που έχασε τα εννέα από τα δέκα ανήλικα παιδιά της, και τη διεθνή πίεση να αυξάνεται, το καθεστώς Νετανιάχου αναγκάστηκε να τροποποιήσει την πολιτική του, στοχεύοντας πάντα στο ίδιο αποτέλεσμα: να καταστήσει αδύνατη τη διαβίωση στη Γάζα και να την καταλάβει ολόκληρη. Ανακοίνωσε, λοιπόν, την άρση της πολιορκίας της, αλλά επέτρεψε να μπουκνούν μόλις 115 φορτηγά ανθρωπιστικής βοήθειας από τα χιλιάδες που περιμένουν στα σύνορα και διαθέτουν προμήθειες για να τραφεί όλος ο πληθυσμός για δυο ολόκληρους μήνες. Είναι ενδεικτικό της κοροϊδίας ότι κατά την πρόσφατη εκεχειρία έμπαιναν καθημερινά 500 φορτηγά. Ανέθεσε, επιπλέον, τη διανομή της βοήθειας στο GHF (Gaza Humanitarian Foundation), μια ΜΚΟ ελεγχόμενη από το Ισραήλ και τις ΗΠΑ – και όχι στις υπηρεσίες του ΟΗΕ, όπως η UNRWA, ή στους άλλους διεθνείς οργανισμούς που διαθέτουν το απαιτούμενο προσωπικό, δίκτυο και υποδομή. Τέλος, άνοιξε ελάχιστα περάσματα, κι αυτά στο νότιο τμήμα της Λωρίδας, έχοντας παράλληλα ξεκινήσει ένα νέο γύρο βίαιων εκκενώσεων στο βορρά. Ο στόχος

είναι να αναγκάσει τους Παλαιστίνιους να μετακινηθούν νοτιότερα και να τους εγκλωβίσει σε τρεις ζώνες: στο Αλ Μαουάσι όπου ήδη έχουν συρρεύσει 700.000 άνθρωποι, στην πόλη της Γάζας όπου αναμένεται να μετακινηθούν 1.000.000 από το βορρά, και στα κεντρικά προσφυγικά στρατόπεδα στη Ντέρ αλ Μπάλαχ όπου αναμένονται 350.000 ακόμα. Η συνέχεια, σύμφωνα με τα σχέδια επί χάρτου των σιωνιστών, θα είναι η μαζική εκδίωξη τους και η προσάρτηση της Λωρίδας της Γάζας. Θα ακολουθήσει η Δ. Όχθη της οποίας η κατάληψη προχωράει γοργά με πάνω από 24 τετραγωνικά χιλιόμετρα να έχουν εκκενωθεί βίαια και προσαρτηθεί, το τελευταίο δωδεκάμηνο, και 22 νέους εποικισμούς να έχουν πρόσφατα «νομιμοποιηθεί».

Το αποτέλεσμα της κυνικής εργαλειοποίησης της ανθρώπινης απελπισίας, μετά από τρεις μήνες ολοκληρωτικής στήρησης φαγητού, νερού, φαρμάκων και καυσίμων, ήταν αναμενόμενο: χιλιάδες πεινασμένοι άνθρωποι να ορμάνε στην ελάχιστη ανθρωπιστική βοήθεια, οι υπάλληλοι του GHF να αδυνατούν να χειριστούν την κατάσταση – αυτό άλλωστε ήταν το ζητούμενο – οι ισραηλινοί φρουροί να χτυπάνε στο ψαχνό και να δολοφονούν δεκάδες πεινασμένους για να «ελέγξουν» το πλήθος και η παροχή βοήθειας να διακόπτεται ξανά μέχρι νεότερας.

Εκεχειρία με όρους παράδοσης

Οι εξελίξεις στην προσπάθεια σύναψης μιας νέας συμφωνίας εκεχειρίας δεν προκαλούν έκπληξη. Οι θεατρνισμοί του Τραμπ και η δήθεν ρήξη στις σχέσεις του με τον Νετανιάχου, που συνοδεύτηκε από άμεσες διαπραγματεύσεις με τη Χαμάς, αποδείχτηκαν ένα καλοστημένο παιχνίδι. Πράγματι, δεν πρόλαβε η Χαμάς να ανακοινώσει τη συμφωνία στην οποία κατέληξε με τον απεσταλμένο του Τραμπ, Στιβ Γουίκοφ και τους άραβες μεσολαβητές, και το Ισραήλ εμφανίστηκε να συναινεί σε μια άλλη συμφωνία διαφορετική από εκείνη που αποδέχτηκε η Χαμάς. Η Χαμάς συμφώνησε σε μια πρώτη φάση κατάπαυσης 60 ημερών, ανταλλαγή ομήρων, μόνιμη εκεχειρία, πλήρη απόσυρση των κατοχικών δυνάμεων, απρόσκοπτη ροή της ανθρωπιστικής βοήθειας στη Λωρίδα (όροι που θέτει απαρέγκλιτα από την πρώτη στιγμή) και ανάθεση της διοίκησης σε μια τεχνοκρατική επιτροπή. Η μεταγενέστερη αμερικανο-ισραηλινή εκδοχή της εκεχειρίας δεν εγγυάται μόνιμη κατάπαυση του πυρός ούτε μόνιμη αποχώρηση των σιωνιστικών στρατευμάτων ενώ παγώνει ως μηχανισμό διανομής της ανθρωπιστικής βοήθειας το GHF (σχεδιασμένο να συνεχίσει τη λιμοκτονία) και απαιτεί πλήρη αφοπλισμό της αντίστασης. Μια συμφωνία, δηλαδή, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του σιωνιστικού καθεστώτος και πλασαρισμένη, από την Ουάσινγκτον, με τρόπο που η ευθύνη για τη απόρριψή της να πέσει στις πλάτες της Χαμάς. Έτσι διευκολύνεται το απάνθρωπο έργο του, και εμφανίζεται η

αμερικανική κυβέρνηση να παίρνει πρωτοβουλίες για τον τερματισμό του αδιεξόδου.

Ο αμερικανός φίλος και οι όψιμοι επικριτές

Γίνεται όλο και περισσότερο φανερό ότι η σιωνιστική ατζέντα θέτει σοβαρά εμπόδια στα αμερικανικά σχέδια για προσέγγιση των αραβικών καθεστώτων και διευθέτηση των σχέσεων με το Ιράν. Ζήτημα για μείωση της οικονομικής και στρατιωτικής ενίσχυσης του Ισραήλ δεν τίθεται από το αμερικανικό κατεστημένο. Δεν σκοπεύουν να αφήσουν ακάλυπτο το μακρύ τους χέρι στην περιοχή, πολύ περισσότερο όταν έχει αποδείξει ότι παρά την υπεροπλία του δεν τα καταφέρνει χωρίς τις πλάτες των ΗΠΑ. Η σιωνιστική επιθετικότητα/επεκτατικότητα στο Λίβανο και τη Συρία αντιμετωπίζεται με ανοχή. Όμως μια σύγκρουση με το Ιράν, που επίμονα προσπαθεί να προκαλέσει το Ισραήλ, χαλάει τα σχέδια του Τραμπ που βρίσκεται σε συνομιλίες με τους Ιρανούς προσβλέποντας στο κλείσιμο του μετώπου. Επιπλέον, η επανάκαμψη των συμφωνιών του Αβραάμ, κομβικής σημασίας για τις ΗΠΑ στον ανταγωνισμό τους με την Κίνα, προϋποθέτει τον τερματισμό της γενοκτονίας και τη διευθέτηση με κάποιο

τρόπο του παλαιστινιακού, όροι που μπαίνουν από τους, κατά τα άλλα πρόθυμους για συζήτηση, άραβες ηγέτες και ιδίως τη Σαουδική Αραβία (κανένας τους δεν έχει διακόψει εμπορικές-οικονομικές σχέσεις με το Ισραήλ).

Αυτό όμως που δεν μπορεί να κάνει πια ούτε η αμερικανική, ούτε καμιά άλλη δυτική κυβέρνηση, καθώς βρίσκονται αντιμέτωπες με την παγκόσμια κατακραυγή, είναι να προσποιστείται ότι δεν βλέπει τη γενοκτονία. Οι πιο αμερικανόδουλες όπως του Μητσοτάκη, περιορίζονται σε ανέξοδες δηλώσεις συμπónιας, αποφεύγουν τις κακοτοπιές απέχοντας από «επικίνδυνες» ψηφοφορίες διεθνών οργανισμών, όπως του ΟΗΕ, και διατηρούν τις άριστες στρατιωτικές, εμπορικές και διπλωματικές σχέσεις τους με το κράτος-δολοφόνο. Άλλες κυβερνήσεις (Ισπανίας, Ιρλανδίας, Νορβηγίας) προχωράνε σε αναγνώριση του κράτους της Παλαιστίνης. Η κυβέρνηση του Μακρόν προαναγγέλλει (χωρίς να πραγματοποιεί) την αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους, αλλά τις εμπορικές σχέσεις με το Ισραήλ δεν τις διακόπτει, άλλωστε το 32% των εξαγωγών της ΕΕ κατευθύνονται στο Ισραήλ.

■ Μαρία Κτιστάκη

Ένα τεράστιο κίνημα αλληλεγγύης

Από τις αρχές Απρίλη ένα διεθνές, μαζικό κίνημα αλληλεγγύης σαρώνει τις χώρες του κόσμου. Αποκορύφωμα υπήρξαν οι διαδηλώσεις στην επέτειο της Νάκμπα, αλλά πρόκειται για ένα κίνημα πολύμορφο που μεγαλώνει μέρα με τη μέρα. Πραγματοποιήθηκαν πορείες εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων σε μια σειρά ευρωπαϊκών και αμερικανικών πόλεων: Λονδίνο, Δουβλίνο, Παρίσι, Μιλάνο, Βερολίνο, Στοκχόλμη, Κοπεγχάγη, Χάγη, Βρυξέλες, Ουάσινγκτον, Νέα Υόρκη, Σικάγο, Λος Άντζελες, Σιάτλ, Νέα Ορλεάνη, Ντέμπορν. Υπήρξαν συγκεντρώσεις και καταλήψεις σε πανεπιστημιακά ιδρύματα της και των ΗΠΑ, όπου καμιά προσπάθεια καταστολής δεν απέδωσε και όπου οι ομιλίες αποφοίτησης μετατράπηκαν σε παρεμβάσεις υπεράσπισης του παλαιστινιακού λαού και απαίτησης τερματισμού της οικονομικής σχέσης των πανεπιστημίων με το Ισραήλ.

Στην αφρικανική και ασιατική ήπειρο, πέρα από την Υεμένη, όπου 1 εκατομμύριο κόσμου συγκεντρώνεται κάθε Παρασκευή εδώ και 18 μήνες, διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων πραγματοποιήθηκαν στο Μαρόκο, την Τύνιδα, τη Σενεγάλη, τη Ντάκα του Μπαγκλαντές, το Καράτσι, τη Δαμασκό, το Ιντλίμπ και το Χαλέπι της Συρίας, την Κωνσταντινούπολη και την Άγκυρα, σε πόλεις του Ιράκ, του Κατάρ, της Ιορδανίας, την Ινδονησία, της Νότια Κορέας, αλλά και στην Ιαπωνία και την Αυστραλία.

Στη χώρα μας, επίσης, βρίσκεται σε εξέλιξη ένα ογκούμενο κύμα διαδηλώσεων, συγκεντρώσεων και εκδηλώσεων. Από τις πορείες των πολλών χιλιάδων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, αλλά και σε όλες τις πόλεις της χώρας, στην επέτειο της Νάκμπα, μέχρι το πλήθος άλλων κινητοποιήσεων που γίνονται σε κάθε γωνιά της Ελλάδας.

Παράλληλα εξελίσσεται ένα διεθνές κίνημα ψηφισμάτων ακαδημαϊκών, καλλιτεχνών, συνδικαλιστικών και κοινωνικών συλλογικοτήτων,μποϊκοτάζ ισραηλινών προϊόντων και εταιρειών, το Global March to Gaza με ακτιβιστές από 32 χώρες και το Freedom Flotilla Coalition που στοχεύουν στο συμβολικό σπάσιμο της πολιορκίας.

Σε αυτό το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης βρίσκεται η μοναδική ελπίδα του παλαιστινιακού λαού για επιβίωση και ελευθερία. Η ίδια η πραγματικότητα αποδεικνύει ότι αυτό αποτελεί τη μόνη αποτελεσματική πίεση στις ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις να φρενάρουν το σιωνιστικό Ισραήλ. Αυτό θα επιβάλει τον τερματισμό της γενοκτονίας κι ένα κράτος για τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό στη γη του.

82 χρόνια από την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου

«Κάθε σοβαρός επαναστάτης οφείλει να υπερασπίζεται τις αντιλήψεις που θεωρεί σπουδαίες για την υπόθεση της προλεταριακής επανάστασης, ακόμα κι αν θα 'μινε μειωηφία... Αν δεν το κάνει αυτό, δεν είναι επαναστάτης, αλλά ένας αξιοθρήνητος υπαλληλίσκος...»

Στις 6 Ιουνίου 1943, στο χωριό Νεζερό της Φθιώτιδας, ο Παντελής Πουλιόπουλος και 105 ακόμη πολιτικοί κρατούμενοι έπεσαν θύματα της ιταλικής φασιστικής βαρβαρότητας. Η εκτέλεσή τους, ως αντίποινα για τη δράση του ΕΛΑΣ, σφράγισε τη ζωή ενός από τους πιο σημαντικούς θεωρητικούς και επαναστάτες μαρξιστές του ελληνικού και διεθνούς εργατικού κινήματος. Ο Πουλιόπουλος δεν ήταν απλώς ένας κομμουνιστής: ήταν ο θεμελιωτής του τροτσικιστικού ρεύματος στην Ελλάδα, ένας διανοούμενος που συνδύαζε τη θεωρία με την πράξη και ένας ήρωας που αγωνίστηκε μέχρι το τέλος για την ιδέα της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης.

Γεννημένος στη Θήβα στις 10 Μαρτίου 1900, καταγόταν από εύπορη οικογένεια, καθώς ο πατέρας του διέθετε μεγάλο κατάστημα ενδυμάτων και ραφτάδικο στην πόλη, ενώ ήταν ο πέμπτος στη σειρά από έξι παιδιά. Τελειώνοντας το σχολείο στη Θήβα, πέρασε στη Νομική Σχολή Αθηνών το 1919 και εγκαταστάθηκε στην πρωτεύουσα, όπου έγινε μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδας (ΣΕΚΕ). Το 1920, με την επιστροφή του στο μικρασιατικό μέτωπο, ανέπτυξε έντονη αντιπολεμική δράση, οργανώνοντας πυρήνες του ΣΕΚΕ και εκδίδοντας την αντιπολεμική εφημερίδα «Κόκκινος Φρουρός». Η

δράση του, τού στοίχισε σύλληψη και καταδίκη για «εσχάτη προδοσία», αλλά γλίτωσε την εκτέλεση λόγω της καταστροφής του ελληνικού μετώπου το 1922.

Με την επιστροφή του στην Αθήνα, πρωτοστάτησε στην ίδρυση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών, ένα πρωτοποριακό κίνημα που απαιτούσε δικαιώματα για τους βετεράνους και τους πρόσφυγες, διατελώντας και πρόεδρος της οργάνωσης. Μαζί με τον Πουλιόπουλο, τα μέλη της οργάνωσης έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη μετέπειτα «μπολσεβικοποίηση» του ΣΕΚΕ. Το 1924, στο 3ο Έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ, το κόμμα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ), εντάσσεται πλέον στην 3η Διεθνή, και ο 24χρονος Πουλιόπουλος εξελέγη ο πρώτος Γενικός Γραμματέας του. Εκπροσώπησε το κόμμα στο 5ο Συνέδριο της Κομίντερν.

Η ηγεσία του Πουλιόπουλου στο ΚΚΕ σηματοδότηκε από την εσωτερική σύγκρουση με τη σταλινική φράξια των Χαϊτά, Ζαχαριάδη και Σιάντου. Το 1925, συνελήφθη από τη δικτατορία του Παγκάλου για την υπεράσπιση του συνθήματος περί «ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης» — μιας πολιτικής που είχε επιβληθεί από την Κομίντερν, παρόλο που ο ίδιος πίστευε πως εξυπηρετούσε τον βουλγαρικό εθνικισμό και τη θεωρούσε λανθασμένη. Στο δικαστήριο, έδωσε μια εμβληματική πεντάωρη απολογία, υπερασπιζόμενος τον διεθνισμό και την αυτοδιάθεση των λαών.

Μετά την αθώωσή του, εξορίστηκε στη Φολέγανδρο, όπου παρέμεινε μέχρι το 1926 και την πτώση της δικτατορίας Παγκάλου.

Κατά την απουσία του, οι σταλινικοί είχαν εδραιώσει την εξουσία τους στο ΚΚΕ, εγκαταλείποντας την επαναστατική γραμμή. Τον Μάρτιο του 1927 τέθηκε εκτός Κεντρικής Επιτροπής και αργότερα, τον ίδιο χρόνο, εκτός κόμματος μετά τη δημοσίευση της ασκούμε κριτική στο ΚΚΕ, στο πλαίσιο της διαπάλης Στάλιν - Τρότσκι. Ένα χρόνο αργότερα ιδρύει την ομάδα «Σπάρτακος» καθώς επίσης και το ομώνυμο περιοδικό. Το 1934 ο Παντελής Πουλιόπουλος και ο Μιχάλης «Πάμπλο» Ράπτης σχημάτισαν την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) και ανέπτυξαν δεσμούς με αντιπολιτευόμενες τροτσικιστικές ομάδες του εξωτερικού. Το 1938 πήραν την πρωτοβουλία να ενώσουν το κατακερματισμένο τροτσικιστικό κίνημα στην Ελλάδα, κάτω από την ομπρέλα της Ενωμένης Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΕΟΚΔΕ), η οποία ήταν από τα ιδρυτικά μέλη της 4ης Διεθνούς.

Το 1934, σε απάντηση στον εκφυλισμό του ΚΚΕ (6η ολομέλεια), ο Πουλιόπουλος εξέδωσε το εμβληματικό έργο του «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα»;, μια μαρξιστική ανάλυση για την ελληνική κοινωνία της εποχής. Απέδειξε με οικονομικά στοιχεία ότι ο ελληνικός καπιταλισμός δεν ήταν υπανάπτυκτος και καθυστερημένος, αλλά ενσωματωμένος στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Επομένως η επανάσταση στην Ελλάδα έπρεπε να είναι άμεση και σοσιαλιστική, όχι «αστικοδημοκρατική», όπως υποστήριζε το ΚΚΕ που είχε υιοθετήσει τη θεωρία των σταδίων.

Το 1938, συνελήφθη από τη δικτατορία Μεταξά και φυλακίστηκε στην Ακροναυπλία, όπου συνέχισε να γράφει και να συζητά με συγκρατούμενους. Το 1941, όταν η ελληνική κυβέρνηση παρέδωσε τους πολιτικούς κρατούμενους στους Ναζί, πρότεινε μια μαζική απόδραση, αλλά οι σταλινικοί ηγέτες την απέρριψαν. Στη συνέχεια μεταφέρεται σε στρατόπεδο στη Λάρισα μέχρι να καταλήξει στο Νεζερό. Τελικά, στις 6 Ιουνίου 1943, εκτελέστηκε από τους Ιταλούς φασίστες. Σύμφωνα με μαρτυρίες, ο Πουλιόπουλος τους μίλησε στα ιταλικά για τη διεθνή εργατική αλληλεγγύη καλώντας τους να ξεγεγρθούν κατά του ιμπεριαλισμού και του φασισμού. Όταν οι περισσότεροι στρατιώτες αρνήθηκαν να πιάσουν τα όπλα, την εκτέλεση ανέλαβαν αξιωματικοί των Καραμπινιέρων.

Ο Πουλιόπουλος άφησε πίσω του μια τεράστια θεωρητική και πολιτική κληρονομιά. Όντας σθεναρός υποστηρικτής της αναγκαιότητας για ένα κόμμα με μέλη καταρτισμένα πολιτικά και θεωρητικά στις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού, μετέφρασε σημαντικά έργα, όπως το «Κεφάλαιο» και την «Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας» του Μαρξ, την «Προδομένη Επανάσταση» του Τρότσκι και την «Ιστορία του Ιστορικού Υλισμού» του Νικολάι Μπουχάριν. Η ίδια του η ζωή αποτελεί σύμβολο αυτοθυσίας και αφοσίωσης. Σήμερα, σε μια εποχή σφοδρών οικονομικών κρίσεων και επικείμενων πολέμων, οι ιδέες του για τον διεθνισμό, την εργατική ενότητα και τον σοσιαλισμό παραμένουν επίκαιρες. Η μνήμη του ζει στον αγώνα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και πολέμους.

22ο Αντικαπιταλιστικό Camping 26 Ιουλίου – 3 Αυγούστου, Μονολίθι, Πρέβεζα

Από τις 26 Ιουλίου μέχρι τις 3 Αυγούστου, η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση διοργανώνουν για 22η χρονιά το Αντικαπιταλιστικό τους Camping, το οποίο θα πραγματοποιηθεί στο camping «PANORAMA» στην παραλία Μονολίθι της Πρέβεζας.

Το κόστος συμμετοχής είναι 70 ευρώ για μαθητές, φοιτητές και άνεργους και 85 ευρώ για τους υπόλοιπους, ποσό που περιλαμβάνει 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping. Για όσους επιθυμούν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται στα 9 ευρώ ημερησίως για μαθητές/φοιτητές/άνεργους και 11 ευρώ για όλους τους υπόλοιπους.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

- **Οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν, το «μεγάλο ξεπούλημα» της δημόσιας περιουσίας και των κοινωνικών υπηρεσιών:** Ιστορικά παραδείγματα στην Ελλάδα και τον κόσμο. Οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις. «Δημόσιο ή ιδιωτικό; Πάλι καπιταλισμό έχουμε»; Η πάλη για εθνικοποιήσεις υπό εργατικό έλεγχο.

- **Ιουλιανά 1965, 60 χρόνια από τη «χαμένη άνοιξη»:** Το μαύρο μετεμφυλιακό καθεστώς: Παλάτι, Στρατός, Αστική Τάξη, Ιμπεριαλιστές. Η άνοδος των ταξικών αγώνων και η σύγκρουση των μαζών

με τον θρόνο. Οι «πυροσβέστες» ρεφορμιστές της ΕΔΑ/ΚΚΕ. Ο ρόλος της Άκρας και Επαναστατικής Αριστεράς. Συμπεράσματα για μια προεπαναστατική κατάσταση.

- **Οι δασμοί και ο προστατευτισμός θα κάνουν τις ΗΠΑ ξανά «μεγάλες»;** Προστατευτισμός και παγκοσμιοποίηση μαζί ή Προστατευτισμός ενάντια στην Παγκοσμιοποίηση; Οικονομικός εθνικισμός ενάντια στον Νεοφιλελευθερισμό ή και τα δυο μαζί;

- **Η κοινωνική ιστορία του αστυνομικού μυθιστορήματος:** Συζήτηση με αφορμή το βιβλίο «Ένας Απολαυστικός Φόνος» του Ερνέστ Μαντέλ.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους, αλλά και συζήτηση με γάλλους συντρόφους για τους αγώνες στη χώρα τους.

Άλλες δραστηριότητες

Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.ά.

Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Ακόμα, θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Αγώνας μέχρι τη νίκη - Για να δικαιωθούμε

Σε όλο τον κόσμο, εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, νέοι αντιμετωπίζουν τρομακτικές αλλαγές και κινδύνους. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, πρώτες οι ΗΠΑ, για να διατηρήσουν την κυριαρχία τους απέναντι σε Κίνα-Ρωσία απειλούν με γενικευμένο πόλεμο, ακόμα και με πυρηνικό όλεθρο. Η κόλαση σε Ουκρανία, Παλαιστίνη, Μ. Ανατολή είναι η αρχή ακόμα πιο μεγάλων και επικίνδυνων συγκρούσεων.

Αυτά τα σχέδια σημαίνουν μια «μαύρη» αντεπανάσταση: Πιγνύωση των εξοπλισμών τσακίζοντας τις κοινωνικές δαπάνες και ανάγκες (μισθοί, βιοτικό επίπεδο, κ.ά.). Διαρκές Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, καταστρατήγηση δημοκρατικών ελευθεριών, πολιτικά πραξικοπήματα, αστυνομοκρατία και καταστολή.

Στην Ελλάδα, η συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών συμπτύκνωσε τη μαζική οργή για τη φτωχοποίηση, την καταπάτηση δικαιωμάτων και ελευθεριών, τη διαφθορά και ανηθικότητα, τη σήψη των κρατικών και κοινοβουλευτικών θεσμών από την κλίκα Μητσοτάκη, που

- **Ληστεύει μισθούς-συντάξεις** – με την ακρίβεια, την υπερφορολόγηση του λαού, ενώ απαλλάσσονται κεφάλαιο και πλούσιοι.
- **Ιδιωτικοποιεί τα πάντα** (Υγεία, Παιδεία, Ασφάλιση, Υποδομές κ.ά.), ενώ πλουτίζουν εργολάβοι

και «αρπακτικά».

- **Δίνει δεκάδες δις. για εξοπλισμούς**, έχει κάνει τη χώρα μια απέραντη βάση. Στηρίζει τη σιωνιστική σφαγή των Παλαιστινίων και τους φασίστες του Κιέβου, βάζοντάς μας όλο και πιο βαθιά στον πόλεμο.

- **Έχει φέρει έναν εργασιακό Μεσαίωνα**, ισοπεδώνοντας ιστορικά δικαιώματα (8ωρο, συλ. συμβάσεις κ.ά.).

- **Κυβερνά με την αστυνομοκρατία**, την καταστολή, τις διαρκείς διώξεις αγωνιστών και νέων.

Μετά την ιστορική απεργία στις 28/2, τίποτα δεν θα είναι το ίδιο. Η ελληνική κοινωνία απαιτεί μια ριζική αλλαγή, που κανένα κόμμα του ορνιθώνα της βουλής δεν μπορεί να ικανοποιήσει. Η κλίκα του Μητσοτάκη κρατιέται στην εξουσία απομονωμένη και απονομιμοποιημένη. Για να πάρουμε «οξυγόνο», να ανατρέψουμε/τιμωρίσουμε αυτή την κυβέρνηση δολοφόνων, να αλλάξουμε τους σχετισμούς, δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες για «λύσεις» εκλογικές, όπως είναι η αποτυχημένη πολιτική των ρεφορμιστών και διάφορων κάλπικων «προοδευτικών». Πρέπει να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις – χτίζοντας μια ισχυρή Επαναστατική Αριστερά:

- ➡ Οργανώνοντας - Συντονίζοντας - Ενώνοντας τον αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς, σχολή, σχολείο, γειτονιά.
- ➡ Στοπ στις ιδιωτικοποιήσεις! Λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες,

όχι για Πλούσιους, Εξοπλισμούς, Καταστολή

- ➡ Με τη συνεργασία με τα κινήματα και τους αγώνες στην Ευρώπη και τον κόσμο.

- ➡ Ενάντια σε NATO, Βάσεις, Εξοπλισμούς. Στους ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ και την καθημερινή απειλή του πολέμου.

- ➡ Για μια πραγματική εναλλακτική: Ανατρέποντας το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, που ξερνά εξαθλίωση, πολέμους, περιβαλλοντική καταστροφή. Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, ανοίγοντας τον δρόμο σε μια κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

Πληροφορίες Επικοινωνίας:

Για την μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίτσας.

► **Αθήνα: 6988702166, 2105247227** (Αγ. Κωνσταντίνου 57, ΤΚ 10437)
► **Θεσσαλονίκη : 6978715949** (Κλεισούρας 4, ΤΚ 54631)
► **Ήπειρος: 6972728101**
► **Πάτρα: 6946342176**
► **Κρήτη: 6976226525**
► **Θεσσαλία: 6949105340**

ergatikipali@okde.gr
www.okde.gr

Μεγάλη επιτυχία των εκδηλώσεων της ΟΚΔΕ

30 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΕΡΝΕΣΤ ΜΑΝΤΕΛ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΥΞΙΔΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ - ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ - ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκαν το Σαββατοκύριακο 31/5 – 1/6 στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο στην Αθήνα οι εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ για τα 30 χρόνια χωρίς τον Ερνέστ Μαντέλ. Ήταν ένας φόρος τιμής στον αείμνηστο σύντροφο και μεγάλο επαναστάτη μαρξιστή, αλλά και ένα εφόδιο για τους αγώνες του σήμερα. Σε αυτό το πανελλαδικό ραντεβού της οργάνωσής μας, στις πέντε συζητήσεις συμμετείχαν στελέχη και αγωνιστές από αριστερές οργανώσεις και από τον ακαδημαϊκό χώρο. Ενώ με αμείωτο ενδιαφέρον παρακολούθησαν πολλοί σύντροφοι και συναγωνιστές, από νεότερες και παλιότερες γενιές, εργαζόμενοι, φοιτητές, μαθητές, άνθρωποι με ενδιαφέρον για τη ζωή και το έργο του Ε. Μαντέλ. Συμμετείχαν επίσης δυο σύντροφοι από το εξωτερικό, παλιοί αγωνιστές της 4ης Διεθνούς από το Βέλγιο και τη Χώρα των Βάσκων.

Οι συζητήσεις ήταν πλούσιες σε περιεχόμενο και συμπεράσματα, όχι μόνο για το έργο, τη ζωή, τη συμβολή του Ε. Μαντέλ αλλά και για μια σειρά από ζητήματα, ιστορικά και επίκαιρα, ιδεολογικά, θεωρητικά και πολιτικά.

Στη συζήτηση για τη συμβολή του Ε. Μαντέλ στην πολιτική οικονομία έγινε εκτενής ανάλυση της παρακαταθήκης του ως μαρξιστή οικονομολόγου. Η συνεισφορά του στην αναγέννηση και ανανέωση της μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας, που είχε ουσιαστικά εγκαταλειφθεί από τα δύο κύρια ρεύματα του ρεφορμισμού (σταλινισμός, σοσιαλδημοκρατία) είναι ανεκτίμητη. Μεταπολεμικά ο Ε. Μαντέλ έδωσε μια πειστική και σαφή επιστημονική εξήγηση τόσο για την οικονομική ανάπτυξη όσο και για την κρίση του συστήματος, μέσα από τη θεωρία των μακρών κυμάτων. Αυτή, εμπλουτισμένη με νέα στοιχεία, παραμένει το καίριο σημείο αναφοράς για την κατανόηση και των σημερινών κρίσεων.

Στη συζήτηση για την 4^η Διεθνή, αναδείχτηκε μέσα από βασικούς ιστορικούς, προγραμματικούς και πολιτικούς άξονες η πάλη του Ε. Μαντέλ για την οικοδόμησή της – και όπως ειπώθηκε χαρακτηριστικά «ο Τρότσκι την ίδρυσε, αλλά ο Μαντέλ την οικοδόμησε». Μέσα από συγκεκριμένα παραδείγματα αλλά και εξιστορήσεις (ένας από τους ομιλητές, ο σ. από τη Χώρα των Βάσκων είχε ζησει από κοντά τη συμμετοχή του Μαντέλ στις προσπάθειες οικοδόμησης του τμήματος στο Ισπανικό Κράτος, ένα από τα ισχυρότερα τότε στην Ευρώπη), αναδείχτηκε επίσης η κληρονομιά της 4ης Διεθνούς: το ριζωμά της στην εργατική τάξη και τη νεολαία, η πλούσια εσωτερική ζωή των τμημάτων της, ο ρόλος της σε κινήματα, αγώνες, επαναστάσεις σε όλο τον κόσμο, η πάλη των αγωνιστών της κάτω από σκληρά αντιδημοκρατικά ή δικτατορικά καθεστώτα... Όλα αυτά έχουν αφήσει ένα βαθύ ίχνος σε όσους βαδίζουν και σήμερα στον δρόμο του επαναστατικού μαρξισμού. Ρόλος και κληρονομιά που δεν θα ήταν τα ίδια χωρίς την πρωταγωνιστική, καταλυτική συμμετοχή του Ε. Μαντέλ στην ηγεσία και πολιτική καθοδήγηση της 4ης Διεθνούς, την παρουσία του σε χώρες σε όλο τον κόσμο, όπου ταξίδευε διαρκώς γι' αυτά τα καθήκοντα.

Παρουσιάστηκε ο κορμός του προγραμματικού κειμένου *Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου* (12ο Συνέδριο 4ης Διεθνούς), γραμμένο από τον Ε. Μαντέλ, που θέτει με καθαρότητα για ποιον σοσιαλισμό παλεύουμε. Στην παρουσίαση έγινε σαφής διαχωρισμός των αντιδημοκρατικών, γραφειοκρατικών καθεστώτων του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού» από το σοσιαλιστικό όραμα χειραφέτησης του Μαντέλ και των επαναστατών μαρξιστών. Μια πραγματική σοσιαλιστική δημοκρατία καμία σχέση δεν έχει με τις δολοφονίες, εξορίες, φυλακίσεις που στο όνομα του σοσιαλισμού έγιναν

στην ΕΣΣΔ και στον «υπαρκτό σοσιαλισμό» από τον σταλινισμό. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πλουραλιστική, με δημοκρατικές ελευθερίες ανώτερες (ποσοτικά και ποιοτικά) και από την πιο «ιδανική» αστική δημοκρατία. Με ελευθερία και έμφαση στην αυτοοργάνωση των μαζών, με την εξουσία να ανήκει στα εργατικά συμβούλια και όχι σε καμία μονοκομματική κυβέρνηση, σε «ένα και αλάθητο» κόμμα, κεντρική επιτροπή, γενικό γραμματέα. Η ΟΚΔΕ είναι ίσως η μόνη οργάνωση στην αριστερά που με σαφήνεια υπερασπίζεται και προωθεί έμπρακτα μια τέτοια προγραμματική θέση.

Η συζήτηση για τις εξαρτημένες χώρες βοήθησε στο ξεκαθάρισμα της έννοιας της εξάρτησης σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους και χώρες. Η συμβολή του Ε. Μαντέλ ήταν κεφαλαιώδης στην κατανόηση των μεταπολεμικών αλλαγών στο ιμπεριαλιστικό σύστημα, του μηχανισμού της άνισης ανταλλαγής – και παραμένει χρήσιμη στη μελέτη των μετέπειτα εξελίξεων («παγκοσμιοποίηση» και σημερινή κρίση της, «αναδυόμενες» χώρες κ.λπ.) Συνδέθηκε η ανάλυση του Ε. Μαντέλ με την περίπτωση χωρών όπως η Ελλάδα, για την οποία παρουσιάστηκαν στοιχεία της ιστορικής εξέλιξης, η σημερινή θέση της στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» των Δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, η κατάσταση που έχουν διαμορφώσει τα Μνημόνια και το καθεστώς Αποικίας Χρέους – καθώς και βασικές στρατηγικές επιλογές για το εργατικό κίνημα.

Στο αποκορύφωμα των εκδηλώσεων, μιλήσαμε για τον Άνθρωπο Ερνέστ Μαντέλ. Η κόκκινη κλωστή που διαπερνά το έργο του είναι ο επαναστατικός ανθρωπισμός. Όλες οι θεωρίες και αναλύσεις του δεν συνδέονται με αφηρημένα σχήματα, αλλά με την ίδια την ταξική πάλη, με τον πόνο των φτωχών ανθρώπων και καταλήγουν στο απελευθερωτικό όραμα του Σοσιαλισμού.

Ο σ. από το Βέλγιο παρουσίασε με ζωντάνια την τεράστια κουλτούρα του Ε. Μαντέλ, τον «εθισμό» του στο διάβασμα, το σταθερό μοτίβο του «ανάλυση – εξήγηση – οργάνωση», την «ακόρεστη περιέργειά» του να μαθαίνει για τα πάντα και κυρίως μέσα από συζητήσεις με απλούς ανθρώπους – ο ίδιος που μπορούσε να «ισοπεδώσει» σε ένα πάνελ την ελίτ των αστών ακαδημαϊκών ή πολιτικών. Ο σ. Γ. Γιαννόπουλος μοιράστηκε μαζί μας στιγμές από τη ζωή του ως αγωνιστή στο Βέλγιο, όπου η παρουσία και η επίδραση του Ε. Μαντέλ ήταν ιδιαίτερα αισθητή. Από την ΟΚΔΕ, ο σ. Σ. Παπαδόπουλος αναφέρθηκε μεταξύ άλλων στην απλότητα του Ε. Μαντέλ, αντάξια ενός πραγματικά μεγάλου αγωνιστή και ανθρώπου, την προσήνεια με την οποία συζητούσε με νέους συντρόφους και αγωνιστές, όπως είχε γίνει και όταν είχε επισκεφτεί την Ελλάδα και τα γραφεία της οργάνωσής μας. Ο Ε. Μαντέλ είχε πάντοτε μια βαθιά πίστη στην εργατική τάξη και στις δυνατότητές της, συνέδεε πάντα την μοίρα της ανθρωπότητας με την ίδια την ταξική πάλη. Η επαναστατική αισιοδοξία και ο ακλόνητος χαρακτήρας του σημάδεψε όποιον τον γνώρισε.

Ευχαριστούμε κάθε ομιλητή που ανταποκρίθηκε και τους συντρόφους από το εξωτερικό, που εμπλούτισαν με την παρουσία τους μια εκδήλωση ίσως μοναδική στην Ευρώπη, όπως και οι ίδιοι ανέφεραν. Ευχαριστούμε κάθε σύντροφο και αγωνιστή που παραβρέθηκε. Ήταν μια συγκινητική στιγμή, όπου τιμήσαμε έναν άνθρωπο που πάλευε ακατάπαυστα για τον Σοσιαλισμό, σε όλη του τη ζωή. Ένα διήμερο που διapνεόταν από την έμπνευση και την αναζωογονητική δύναμη της ιδεολογίας, του προγράμματος, της αγωνιστικής πρακτικής του επαναστατικού μαρξισμού – που όπως έλεγε ο ίδιος ο Ε. Μαντέλ είναι «πάντα ανοιχτός, πάντα κριτικός».

Σύγκρουση Ινδίας-Πακιστάν

Ανοίγουν οι ασκοί του Αιόλου στην ινδική υποήπειρο

Με αφορμή μια τρομοκρατική επίθεση (οι ινδοί την απέδωσαν στο Πακιστάν) στην κοιλάδα Παχαλγκάμ του Ινδικού Κασμίρ τον περασμένο Απρίλιο η οποία άφησε πίσω της 26 νεκρούς τουρίστες, Ινδία και Πακιστάν οδηγήθηκαν γρήγορα σε μια σύντομη και συγκρατημένη πολεμική σύρραξη με πλήγματα εκατέρωθεν περιορισμένους στρατιωτικούς στόχους. Όμως η έκβαση της στρατιωτικής αντιπαράθεσης κάθε άλλο παρά ήταν αναμενόμενη μιας και η ένταση ανάμεσα στις δύο πυρηνικές δυνάμεις οξύνεται όλο και πιο επικίνδυνα όσο οι διαφορές μεταξύ τους γίνονται αγεφύρωτες στο βαθμό που η κάθε χώρα βρίσκεται στην αντίπερα όχθη των γεωστρατηγικών επιλογών της άλλης.

Παρά το γεγονός πως η Ινδία έχει οικονομική υπεροχή (το ΑΕΠ της είναι 11 φορές μεγαλύτερο του Πακιστάν) και στρατιωτική υπεροχή σε σχεδόν όλες τις κατηγορίες (εξοπλισμός, αριθμός στρατευμάτων, εγχώρια παραγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού) και πληθυσμιακά υπερτερεί (1,42 δις. σε σχέση με τα 245 εκατ. Πακιστάν) η υπεροχή της δεν αποτελεί παράγοντα αποτροπής για το Πακιστάν. Το Πακιστάν διαθέτει ένα ασαφές πυρηνικό δόγμα το οποίο καθιστά ασαφή τα όρια για την πρώτη χρήση. Επιπλέον η έλλειψη γεωγραφικού βάθους του Πακιστάν ενισχύει την αίσθηση ευπάθειας του και το κάνει εξαιρετικά απρόβλεπτο στις αντιδράσεις. Ακόμη και χωρίς καμιά εμπλοκή τρίτων, ένας πόλεμος μεγάλης κλίμακας μεταξύ των δύο χωρών θα ήταν καταστροφικός.

Η Ινδία του υπερεθνικιστή πρωθυπουργού Ναρέντρα Μόντι παίζει τον ρόλο ενός αναδυόμενου υποιμπεριαλισμού στην Ασία με στενές σχέσεις με

τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους συμμάχους του στην ευρύτερη περιοχή (Ισραήλ) χωρίς όμως την υποταγή του στις στρατηγικές επιλογές των αμερικανών. Εφαρμόζοντας μια ακραία εθνικιστική/ινδουιστική πολιτική ενάντια στην μουσουλμανική μειονότητα (14% του πληθυσμού, δηλ 172 εκατ...) η ινδική αστική τάξη διαίρεσε και κατέστειλε συστηματικά τους εργαζόμενους στην χώρα με απώτερο σκοπό έναν «συμπαγή εθνικό κορμό» το οποίο θα είναι έτοιμο να συγκρουστεί όταν το απαιτήσει η συγκυρία. Η γιγάντια οικονομική ανάπτυξη της Ινδίας – η συνεισφορά της στο παγκόσμιο ΑΕΠ από 4% το 2000, το 2023 ανέβηκε στο 7,5% ενώ το 2030 προβλέπεται να ξεπεράσει το 10% - σε συνδυασμό με την σύγκρουση ΗΠΑ – Κίνας την έχει αναβαθμίσει σε έναν από τους μεγαλύτερους υποδοχείς άμεσων ξένων επενδύσεων, αυξάνοντας και την αντιπαράθεση με την Κίνα η οποία παραμένει προς το παρόν υπόκωφη.

Κρίσιμος παράγοντας για την εδραίωση της Ινδίας στο νέο του ρόλο είναι το φρενάρισμα της κινέζικης επέκτασης και ολοκλήρωσης του «Κινεζο-Πακιστανικού Διάδρομου», βασικού τομέα του «Δρόμου του Μεταξίου». Σχεδιασμός ο οποίος εφάπτεται με την νέα στρατηγική των ΗΠΑ στον Ινδο-Ειρηνικό που προσπαθεί να δημιουργήσει μια ζώνη αποκλεισμού της Κίνας από την Ινδία έως το Ταϊβάν. Κομβικό ρόλο στον «Κινεζο-Πακιστανικό Διάδρομο» έχει η επαρχία Γκιλγκίτ-Μπαλτιστάν, μέρος του βόρειου Κασμίρ, υπό πακιστανική διοίκηση από το 1972 και αυτόνομη περιοχή από το 2009 η οποία αποτελεί και το μόνο εδαφικό σημείο επαφής μεταξύ Κίνας και Πακιστάν. Σε αυτή την περιοχή - την οποία διεκδικεί και η Ινδία – περνάει ο κινέζικος διάδρομος όπου στην συνέχεια περνάει και στο

επίσης υπό πακιστανικό έλεγχο Αζάντ Κασμίρ και μια γενικευμένη σύγκρουση Ινδίας - Πακιστάν θα έφερνε την διακοπή και αχρήστευση του διαδρόμου.

Επιπλέον της στενής κινεζο-πακιστανικής σχέσης δημιουργείται και μια στενή ρωσο-πακιστανική σχέση η οποία ανησυχεί ιδιαίτερα την Ινδία και τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Τον περασμένο Μάρτιο Ρωσία και Πακιστάν κατέληξαν σε συμφωνία δημιουργίας νέου εμπορικού διαδρόμου (σιδηρόδρομου) που θα διασχίζει το Ιράν, το Τουρκμενιστάν και το Καζακιστάν πριν καταλήξει στη Ρωσία. Αν υλοποιηθεί αυτό το σχέδιο θα παρέχει στην Ρωσία πρόσβαση στον Ινδικό Ωκεανό μέσω των λιμανιών Τσαμπαχάρ του Ιράν και Γκουαντάρ του Πακιστάν, ενώ θα παρακάμπτει τις παγωμένες βόρειες διαδρομές και θα μειώσει την εξάρτηση από τους βόρειους διαδρόμους διέλευσης που βρίσκονται κάτω από ΝΑΤΟ-ϊκή επιτήρηση. Αυτή η συμφωνία ερχόταν σαν αντίβαρο στους πολύ στενούς στρατιωτικούς και οικονομικούς δεσμούς της Ινδίας με ΗΠΑ (θέλει να αγοράσει αεροσκάφη F-35 και να προσχωρήσει στους Quad – Ινδία, ΗΠΑ, Αυστραλία, Ιαπωνία) και το Ισραήλ (βοήθησε τους σιωνιστές με όπλα στη Γάζα, αναπτύσσουν από κοινού πολεμική βιομηχανία, πυραύλους, drone, κλπ).

Εκμεταλλεζόμενη την βαθιά πολιτική κρίση στην οποία έχει βυθιστεί το Πακιστάν μετά την ανατροπή και την φυλάκιση του προέδρου Ιμράν Χαν το 2022, η Ινδία ασκεί μια στρατηγική έντασης με όλα τα μέσα. Χρησιμοποιεί δε ένα από ισχυρότερα όπλα της, τον έλεγχο της ροής του ποταμού Ινδού. Ο έλεγχος των ποταμών που τον απαρτίζουν ρυθμίζεται μέχρι σήμερα με διακρατική συνθήκη από το 1960 η οποία μοίρασε τον έλεγχο έξι ποταμών, των Ράβι, Μπιάς και Σουτλέτζ στην Ινδία, και των Ινδός, Τζελούμ και Τσενάμπ στο Πακιστάν.

Μετά την επίθεση του Απριλίου η Ινδία ανέστειλε τη συμμετοχή του στη Συνθήκη για τα ύδατα του Ινδού ποταμού. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση της Ινδίας αποφάσισε την επιτάχυνση κατασκευής φραγμάτων ζωτικής σημασίας για τη γεωργία και την οικονομία του Πακιστάν μιας και ο Ινδός ποταμός συνεισφέρει σχεδόν το 20% του ΑΕΠ εξασφαλίζοντας μέσα διαβίωσης για το 65% του αγροτικού πλη-

θυσμού. Οποιαδήποτε διακοπή της ροής του ποταμού καταστρέφει τις σοδειές, αυξάνει τις τιμές των τροφίμων και αυξάνει την ανεργία στις αγροτικές περιοχές, ιδιαίτερα στην επαρχία Παντζάμπ που αποτελεί και τον σιτοβολώνα του Πακιστάν. Η πακιστανική ηγεσία βρίσκεται σε εξαιρετικά δύσκολη θέση από αυτές τις εξελίξεις γνωρίζοντας πως οι συνέπειες από την μονομερή διαχείριση του ποταμού Ινδού από την Ινδία εκτείνονται πέρα από τη γεωργία και επηρεάζουν την άσχημη εσωτερική κατάσταση (εσωτερική μετανάστευση σε μεγάλες πόλεις, τρομοκρατικές οργανώσεις και αυτονομιστικά κινήματα) η οποία έχει επιβαρυνθεί και από την συνεχή χειροτέρευση των υποδομών (τεράστιες πλημμύρες) τις οποίες επιδεινώνει η κλιματική κρίση.

Από την γέννηση του αυταρχικού και милитарιστικού κράτος του Πακιστάν στηρίζεται σε έναν τεράστιο και σύγχρονα εξοπλισμένο στρατό (διαθέτει 165 πυρηνικές κεφαλές). Παρά το γεγονός πως έχει παραδοσιακά στενές σχέσεις με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές οι σχέσεις αυτές έχουν αποδυναμωθεί μετά την αποχώρηση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν το 2014 και την σταδιακή μεταστροφή προς την Κίνα η οποία το 2024 προμήθευσε πλέον το 80% του στρατιωτικού εξοπλισμού. Σημαντικός εταίρος του Πακιστάν σε στρατιωτικά θέματα είναι επίσης και η Τουρκία από την οποία προμηθεύεται τα Bayraktar.

Ο πακιστανικός στρατός διατηρεί υπερεξουσίες στην χώρα συμπεριλαμβανομένου του συνταγματικού δικαιώματος να «ενεργεί προς βοήθεια των μη στρατιωτικών ομοσπονδιακών κυβερνήσεων όταν κληθεί να το πράξει». Δικαίωμα του οποίου κάνει χρήση βέβαια πάνω απ'όλα για να καταστείλει το εργατικό κίνημα, και να ανατρέψει κυβερνήσεις.

Η ιστορική σύγκρουση μεταξύ Ινδίας και Πακιστάν είναι προϊόν της πολιτικής του «διαίρει και βασίλευε» των βρετανών ιμπεριαλιστών που χρησιμοποίησαν τις θρησκευτικές διαφορές των λαών μπροστά στον ανταποικιακό αγώνα στις Βρετανικές Ινδίες ως το τελευταίο σωσσίβιο τους. Μπροστά στον φόβο να εκδιωχθούν κακώς από την Ινδία και για να μετριάσουν την δύναμη που είχε αποκτήσει το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο (δημιουργήθηκε το 1885 και κήρυξε

την ανεξαρτησία της Ινδίας το 1930) οι βρετανοί στήριξαν το κόμμα του Μουσουλμανικού Συνδέσμου προωθώντας την ιδέα ενός ξεχωριστού μουσουλμανικού κράτους και εντέλει το 1947 διαμέλισαν τις Βρετανικές Ινδίες σε Ινδία και Πακιστάν (χωρίς να χαράζουν σαφή σύνορα) επιβάλλοντας τους δικούς τους όρους που το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο και ο Ικάντι δεν αποδέχονταν. Αποτέλεσμα του διαμελισμού και της ασάφειας των συνόρων ήταν ο πρώτος ινδο-πακιστανικός πόλεμος του 1947, ένα τρομερό κύμα βίας μεταξύ Ινδουιστών, Σιχ και Μουσουλμάνων (το ένα τρίτο των μουσουλμάνων της Βρετανικής Ινδίας παρέμεινε στην Ινδία) που άφησε 2 εκατ νεκρούς και 14 εκατ εκτοπισμένους και αργότερα ο πόλεμος ανεξαρτησίας του Μπαγκλαντές (1971, περίπου 2 εκατ νεκροί). Πακιστάν και Ινδία βρίσκονται σε μόνιμη ενεργή σύγκρουση στο Κασμίρ (3 ινδο-πακιστανικοί πόλεμοι: 1965, 1971, 1999, 41.000 νεκροί) με το Πακιστάν να ελέγχει το 30% της γης, η Ινδία το 55% (70% του πληθυσμού) και η Κίνα το 15%.

Η σύγκρουση στο Κασμίρ θα παραμείνει ανοιχτή εστία έντασης με μεγάλη πιθανότητα να επεκταθεί στην υπόλοιπη ινδική υποήπειρο και πιο ειδικά στο Μπαγκλαντές που έχει πρόσβαση στον Κόλπο της Βεγγάλης έναν ολόενα και πιο στρατηγικό θαλάσσιο χώρο για την αποτροπή της κινεζικής επιρροής από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Στο Μπαγκλαντές παρά το γεγονός πως οι ΗΠΑ ευλόγησαν την απομάκρυνση της πρώην πρωθυπουργού Σέιχ Χασίνα (για να αποκόψουν την κινέζικη επιρροή και να αποκτήσουν πρόσβαση στο νησί του Αγίου Μαρτίνου) ο νέος πρωθυπουργός Μοχάμεντ Πιονούς προσπαθεί να εξασφαλίσει χρηματοδότηση από την Κίνα λόγω κατάρρευσης της οικονομίας του Μπαγκλαντές. Σε αντάλλαγμα προσκάλεσε δημόσια την Κίνα να κατασκευάσει αεροπορική βάση στο Μπαγκλαντές ενώ έδωσε άδεια στην Κίνα για την επέκταση του λιμανιού Mongla, το οποίο απέχει 200 χλμ. από την Καλκούτα. Στην περιοχή αυτή έχει αρχίσει να δημιουργείται ένταση και ο ινδικός στρατός πραγματοποίησε πρόσφατα μεγάλη στρατιωτική άσκηση με την ονομασία Tista Prahar.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

